Evrei - Comentarii W. McDonald

Are epistola către Evrei un mesaj, pentru noi, cei din veacul al douăzecilea?

Deşi iudaismul nu este religia dominantă a zilelor noastre în măsura în care fusese el pentru biserica primară, totuşi spiritul legalist a pătruns în creştinism. În binecunoscuta sa broşură: Împărţind drept cuvântul adevărului (Rightly Dividing the Word of Truth), Dr. C. I. Scofield scrie:

„Nu cred că greşim dacă afirmăm că procesul de iudaizare a Bisericii a făcut mai mult pentru a împiedica progresul ei, a-i perverti misiunea şi a o distruge spiritual decât oricare din celelalte cauze la un loc. În loc să-şi urmeze calea rânduită de despărţire de lume şi mergere pe urmele Domnului, răspunzând chemării ei cereşti, ea a recurs la Scripturile Iudaice pentru a-şi justifica acţiunea de scădere a ţelului ei, acomodându-se la normele civilizaţiei lumii, pretându-se la acumularea de averi, la impunerea unui ritual, înălţarea unor biserici somptuoase şi dezbinarea unei frăţietăţi, în care toţi sunt egali, în cele două categorii: „clerul" şi „laicii".

Scrisoarea către Evrei ne cheamă la detaşare şi delimitare de toate sistemele religioase în care Cristos nu este onorat ca singurul Domn şi Mântuitor şi în care lucrarea Lui nu este recunoscută ca fiind jertfa adusă de El, odată pentru totdeauna, pentru păcat.

Evrei ne învaţă că tipurile şi umbrele sistemului Vechiului Testament şi-au găsit împlinirea în Domnul nostru. El este măreţul nostru Mare Preot. El este Jertfa noastră. El este Altarul nostru. El slujeşte în sanctuarul ceresc şi preoţia Lui nu se va sfârşi niciodată.

Apoi epistola ne mai învaţă că toţi credincioşii sunt preoţi şi că ei au acces instantaneu în prezenţa lui Dumnezeu prin credinţă, în orice clipă. Ei aduc jertfe alcătuite din: persoana lor, lauda lor şi bunurile lor, cum scrie şi David Baron:

„A adopta modelul preoţiei levitice în biserica creştină, cum încearcă să facă acest curent al ritualismului, nu este altceva decât încercarea de a coase la loc, cu mâini necurate, perdeaua pe care binecuvântatul şi împăcatul Dumnezeu a sfâşiat-o El însuşi în două! Este ca şi când ai spune: „Daţi-vă la o parte! Nu vă apropiaţi de Dumnezeu" celor care „sunt apropiaţi prin sângele lui Cristos."

Cartea Evrei ne învaţă că noi avem un legământ mai bun, făgăduinţe mai bune, o patrie mai bună, o preoţie mai bună şi posesiuni mai bune - mai bune decât tot ce are mai bun iudaismul să ne ofere. Epistola ne asigură că avem răscumpărarea eternă, mântuirea eternă, legământul etern şi moştenirea eternă.

Ea ne avertizează solemn cu privire la păcatul apostaziei. Dacă cineva mărturiseşte că este creştin, se alipeşte de o biserică creştină, dar apoi se îndepărtează de Cristos şi se uneşte cu vrăjmaşii Domnului, este cu neputinţă să-l mai aduci pe un astfel de om să fie reînnoit prin pocăinţă.

Epistola către Evrei îi încurajează pe creştinii adevăraţi să umble prin credinţă, şi nu prin vedere, pentru că aceasta este viaţa plăcută lui Cristos. De asemenea ne îndeamnă să răbdăm cu stăruinţă când trecem prin suferinţe, încercări şi prigoane, pentru ca să primim răsplata promisă.

Evrei ne învaţă că, datorită numeroaselor lor privilegii, creştinii au o mare răspundere. Superioritățile lui Cristos le conferă statutul de cei mai privilegiaţi oameni din lume. Or, dacă aceste privilegii sunt neglijate, ei vor suferi pierdere pe măsura acestei neglijări, la Scaunul de Judecată al lui Cristos. De la ei se cere mai mult decât de la cei ce trăiau sub lege; şi încă şi mai mult li se va cere în acea zi care va veni.

„Să mergem, prin urmare, la El, afară din tabără, purtând ocara Lui"

Profeţiile periodice, parţiale şi diferenţiate ale Vechiului Testament au fost între timp umbrite, peste ele suprapunându-se revelaţia pre-eminentă şi finală făcută de Dumnezeu în persoana Fiului Său. Profeţii nu au fost decât canale prin care s-a transmis cuvântul divin. Domnul Isus Cristos este El însuşi revelaţia finală a lui Dumnezeu către oameni. După cum a spus Ioan: „Nimeni nu L-a văzut niciodată pe Dumnezeu. Singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui, El este Cel care ni L-a făcut cunoscut" (Ioan 1:18). Domnul Isus a spus cu privire la El însuşi: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl" (Ioan 14:9). Cristos vorbeşte nu doar pentru Dumnezeu, ci şi ca Dumnezeu.

Pentru a sublinia infinita superioritate a Fiului lui Dumnezeu faţă de profeţi, scriitorul îl prezintă mai întâi ca moştenitor al tuturor lucrurilor. Asta înseamnă că universul îi aparţine prin desemnare divină şi că în curând va domni peste el.

Prin El a făcut Dumnezeu lumile. Isus Cristos a fost Agentul activ din cadrul creaţiei. El a adus la fiinţă cerurile în care sunt aşezate astrele cereşti, cerurile atmosferice, pământul, omenirea şi planul divin al veacurilor. Toate lucrurile create, şi fizice, şi spirituale, au fost create de El.

El este strălucirea slavei lui Dumnezeu, adică toate perfecţiunile care se găsesc în Dumnezeu Tatăl se regăsesc şi în El. El este radierea slavei Lui. Toate gloriile morale şi spirituale ale lui Dumnezeu se pot vedea în El.

Mai mult, Domnul Isus este reprezentarea exactă a fiinţei esenţiale a lui Dumnezeu. Desigur asta nu poate fi o referire la asemănarea fizică a lui Dumnezeu, întrucât, în esenţă, El este Duh. Dar asta înseamnă că în toate căile posibile Cristos îl reprezintă exact pe Tatăl. Nici o altă asemănare mai mare nu ar fi posibilă. Fiul, fiind Dumnezeu, îi descoperă omului prin cuvintele şi căile Sale imaginea exactă a lui Dumnezeu.

Apoi El susţine universul prin cuvântul puterii Sale. La început, El a creat lumile prin Cuvântul Său (prin rostire) (Evrei 11:3). El vorbeşte în continuare şi cuvântul Său puternic susţine viaţa, încheagă materia şi întreţine universul, în starea de funcţionare corespunzătoare. Prin El sunt susţinute toate lucrurile (Col. 1:17). Iată o explicaţie simplă a unei profunde probleme ştiinţifice. Oamenii de ştiinţă se luptă din răsputeri să descopere care este liantul ce leagă moleculele între ele. Dar aici aflăm că Isus Cristos este Marele Susţinător, care face acest lucru prin cuvântul Său puternic.

Dar următoarea glorie a Mântuitorului nostru este cea mai uimitoare dintre toate - când a făcut prin Sine curăţirea păcatelor noastre. Creatorul şi Susţinătorul a devenit Purtătorul păcatului. Pentru a crea universul, a fost nevoie doar de rostirea cuvântului. Pentru a întreţine şi călăuzi universul, El nu trebuie decât să vorbească, întrucât nu este implicată nici o problemă morală, însă pentru a îndepărta păcatul nostru odată pentru totdeauna, El a trebuit să moară pe crucea Calvarului. Este cutremurător să ne gândim că Domnul suveran S-a coborât până

acolo încât să devină Mielul de jertfa. „O iubire atât de uimitoare, atât de divină reclamă sufletul meu, viaţa mea, tot ce sunt şi posed" - cum se arată în cântarea compusă de Isac Watts.

În fine, avem preamărirea Sa ca Domn întronat: El S-a aşezat la dreapta Măririi, în locurile preaînalte. El S-a aşezat - denotă poziţia de odihnă. Dar nu este odihna ce urmează trudei, ci odihna satisfacţiei lucrării isprăvite. Poziţia aceasta indică faptul că lucrarea de răscumpărare s-a încheiat.

Dreapta Măririi în locurile prea-înalte este poziţia de onoare şi. privilegiu (Evrei 1:13). Datorită glorioasei Sale izbânzi, Dumnezeu L-a preamărit. Dreapta este în acelaşi timp poziţia puterii (Matei 26:24) şi desfătării (Psalmul 16:11). Mâna străpunsă de cuie a Mântuitorului ţine sceptrul stăpânirii universale (1Petru 3:22).

Urmărind cărarea străbătută de Domnul nostru de la creaţie până la Calvar, şi apoi mai departe, la slavă, se pare că i-am pierdut din vedere pe profeţi. Oricât ar fi fost ei de iluştri, acum s-au retras în umbră. Ei au depus mărturie despre Mesia cel Care avea să vină (Fapte 10:43). Acum, după ce El a venit, ei se retrag bucuroşi pe planul secund.

În continuarea argumentaţiei din această epistolă, se demonstrează că Cristos este superior îngerilor - pas necesar, întrucât la evrei exista tendinţa venerării misiunii îngerilor, ceea ce nu trebuie să ne mire, dacă avem în vedere faptul că legea fusese transmisă prin intermediul îngerilor (Fapte 7:53;Galateni 3:19) şi de foarte multe ori în istoria poporului străvechi al lui Dumnezeu au apărut fiinţe angelice. Poate că unii răspândeau ideea potrivit căreia, dacă cineva părăsea iudaismul, îmbrăţişându-L pe Cristos, se detaşa definitiv de această importantă componentă a zestrei sale naţionale şi religioase. În realitate însă cel ce îl câştiga pe Cristos îl câştiga pe Cel ce este superior îngerilor în cel puţin două privinţe: mai întâi ca Fiu al lui Dumnezeu (Evrei 1:4-14) şi apoi ca Fiu al Omului (Evrei 2:5-18).

Cristos a luat un loc cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moştenit un Nume mult mai minunat decât al lor. Asta ne vorbeşte mai întâi despre o superioritate dobândită, apoi despre o superioritate inerentă.

Superioritatea dobândită derivă din învierea Sa, înălţarea Sa la cer şi preamărirea Sa ca Domn şi Cristos. La încarnare, El a fost făcut cu puţin mai prejos de îngeri, pentru a suferi moartea (Evrei 2:9). Dar Dumnezeu L-a înălţat şi L-a întronat mai presus de orice slavă.

Superioritatea lui inerentă are de a face cu relaţia Sa eternă de Fiu al lui Dumnezeu. Numele mai minunat este numele de Fiu.

Acum sunt citate două versete din Vechiul Testament în care Mesia este identificat ca Fiul lui Dumnezeu. În primul, din Psalmul 2:7, Dumnezeu I se adresează cu termenul de Fiu: „Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut." Într-un sens Cristos este fiul etern născut. În alt sens, El a fost născut la încarnare. În al treilea sens, El a fost născut în înviere - întâiul născut dintre cei morţi (Coloseni 1:18). Pavel a recurs la acest verset în sinagoga din Antiohia Pisidiei, aplicându-l la prima venire a lui Cristos (Fapte 13:33).

Dar ideea principală care se desprinde de aici este că Dumnezeu nu S-a adresat niciodată vreunui înger cu denumirea de Fiu al Său. Îngerii sunt numiţi colectiv ca fii ai lui Dumnezeu (Iov 1:6;Psalmul 89:6), dar acest apelativ înseamnă doar că îngerii sunt fiinţe create. Când Domnul Isus este descris însă ca Fiul lui Dumnezeu, sintagma semnifică egalitate cu Dumnezeu.

Al doilea verset provine de la 2Samuel 7:14: „îi voi fi Tată iar El îmi va fi Fiu." Deşi cuvintele ar putea părea că se referă la Solomon, Duhul Sfânt le identifică aici ca pe o referire la Fiul mai mare al lui David. Şi aici argumentul este că Dumnezeu niciodată nu S-a adresat astfel unui înger.

Un al treilea mod în care Cristos este mai mare decât îngerii este prin faptul că El trebuie să fie obiectul închinării lor, pe când ei înşişi sunt doar solii sau slujitorii Lui. Pentru a demonstra acest punct, autorul citează din Deuteronom 32:43 (LXX şi DSS) şi din Psalmul 97:7 (vezi textul marginal din versiunea NKJV).

Versetul acesta din Deuteronom anticipează vremea când din nou Dumnezeu va aduce în lume pe întâiul născut. Este evident o referire la a doua venire a lui Cristos, când îngerii I se vor închina public. Or, asta nu poate însemna decât că El este Dumnezeu, întrucât este idolatrie să te închini altcuiva decât Dumnezeului Celui adevărat. Totuşi aici găsim scris că Dumnezeu porunceşte ca îngerii să I se închine Domnului Isus Cristos.

Întâiul născut ar putea însemna punctul primar din firul timpului (Luca 2:7) sau locul de prim rang sau onoare (Psalmul 89:27). Aici şi la Romani 8:29, precum şi la Coloseni 1:15, 18 se are în vedere sensul din urmă.

În chip de contrast cu Fiul Său preeminent, Dumnezeu face îngerii Săi duhuri (sau „vânturi") şi slujitorii Săi o flacără de foc. El este Creatorul şi Cârmuitorul îngerilor. Ei se supun voii Sale cu viteza vântului şi cu fervoarea focului.

1:8 Acum urmează o galaxie de glorii în care Fiul este văzut ca fiind fără seamăn. Mai întâi însuşi Dumnezeu îl numeşte Dumnezeu. În Psalmul 45:6 Dumnezeu Tatăl îl aclamă pe Mesia cu cuvintele: „Tronul Tău, o, Dumnezeule este pe veci de veci." Aici din nou Dumnezeirea lui Cristos este fără echivoc exprimată şi argumentul derivă din textul ebraic tradiţional, (în cartea Evrei găsim cel puţin un citat din Vechiul Testament în fiecare din cele 13 capitole ale sale.)

Apoi El este Suveranul etern; tronul Său dăinuie în vecii vecilor. Împărăţia Lui într-adevăr „se va întinde de la un ţărm la altul, până când planetele vor păli şi nu vor mai fi" (traducere după un binecunoscut imn creştin în limba engleză, n.tr.).

El este Regele neprihănit. Psalmistul spune că ţine în mână un sceptru al neprihănirii, prin acest mod poetic exprimându-se faptul că Regele acesta domneşte cu absolută onestitate şi integritate.

Neprihănirea Sa personală reiese din faptul că fără nici o abatere El a iubit neprihănirea şi a urât nelegiuirea. Evident aceasta se referă, în primul rând, la cei treizeci de ani petrecuţi pe pământ, când ochiul lui Dumnezeu n-a putut găsi nici un defect în caracterul Său, nici o scădinţă în purtarea Sa. El Şi-a dovedit vrednicia de a domni.

Datorită acestei excelenţe pe plan personal, Dumnezeu L-a uns cu untdelemnul bucuriei mai presus de însoţitorii Lui.

Asta înseamnă că El I-a dat lui Cristos poziţia de supremaţie mai presus de toate celelalte fiinţe.

Untdelemnul semnifică aici Duhul Sfânt; Cristos a fost înzestrat cu Duhul mai presus de toţi ceilalţi (Ioan 3:34).

Prin însoţitorii Lui se înţelege toţi cei cu care S-au asociat El, dar sintagma nu înseamnă că aceştia au fost egali cu El. Poate că aici sunt incluşi şi îngerii, dar cel mai probabil este că se referă la fraţii Lui iudei.

Domnul Isus Cristos este Creatorul cerului şi al pământului - fapt demonstrat şi de Psalmul 102:25-27. În acel psalm Mesia Se roagă: „O, Dumnezeul meu nu mă lua la jumătatea zilelor mele" (versetul 24). Acestei rugăciuni, rostită (de Dumnezeu Fiul) în grădina Gheţimani şi la Calvar, Dumnezeu îi răspunde: „Din vechime Tu ai aşezat temelia pământului iar cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale."

Trebuie observat că Dumnezeu I se adresează aici Fiului Său cu apelativul DOMNUL, adică Iehova. Concluzia care se desprinde de aici nu poate fi decât una singură: Isus al Noului Testament este Iehova al Vechiului Testament.

În versetele 11 şi 12 caracterul efemer al creaţiei este contrastat cu eternitatea Creatorului. Lucrările Sale vor pieri dar El însuşi va dăinui. Deşi soarele, luna, stelele, munţii, oceanele şi râurile par să dăinuie, adevărul este că au înscrise în ele capacitatea de a se învechi. Psalmistul le aseamănă cu o haină, care mai întâi se uzează, apoi este împăturită şi pusă deoparte, ca ne-utilizabilă, după care este schimbată cu ceva mai bun.

Priviţi vârfurile înzăpezite ale munţilor sau apusul de soare în toată gloria sa sau bolta cerească, presărată cu stele şi apoi ascultaţi aceste cuvinte: Ca o haină le vei face sul ca pe un veşmânt şi vor fi schimbate. Dar Tu eşti Acelaşi şi anii Tăi nu se vor sfârşi.

Încă un citat, din Psalmul 110:1, dovedeşte superioritatea Fiului. În acest psalm, Dumnezeu îi face lui Mesia următoarea invitaţie: „Stai la dreapta Mea până îi voi face pe vrăjmaşii Tăi aşternutul picioarelor Tale." Apoi se pune întrebarea: „Căruia dintre îngeri i-a spus El vreodată aşa ceva?" Întrebare al cărei răspuns este, evident: „Nici unuia!"

A sta la dreapta lui Dumnezeu semnifică o poziţie de onoare supremă şi putere nemărginită. A-i avea pe toţi vrăjmaşii aşternut al picioarelor înseamnă o subjugare universală şi stăpânire integrală.

Misiunea îngerilor este de a sluji, nu de a domni. Ei sunt fiinţe-duh pe care Dumnezeu i-a creat ca să-i slujească pe cei ce vor moşteni mântuirea. Ei pot fi înţeleşi în două moduri: mai întâi, îngerii îi slujesc pe cei care n-au fost convertiţi încă; sau, în al doilea rând, ei îi slujesc pe cei ce sunt mântuiţi de pedeapsa şi puterea păcatului, dar nu sunt încă salvaţi de prezenţa păcatului, adică acei credincioşi care se mai află pe pământ.

Asta înseamnă că există „îngeri păzitori". Trebuie să ne mire oare acest fapt? Când ştim precis că există duhuri rele, care se luptă neîncetat împotriva aleşilor lui Dumnezeu (Efeseni 6:12). Mai trebuie atunci să fim surprinşi că există îngeri care veghează asupra celor care sunt chemaţi la mântuire?

Dar să revenim la ideea principală a pasajului, care nu este existenţa îngerilor păzitori, ci faptul că îngerii sunt inferiori Fiului lui Dumnezeu, după cum slujitorii sunt inferiori Suveranului Universal.

Scriitorul tocmai şi-a încheiat argumentaţia privitoare la faptul că Cristos este infinit superior îngerilor, deoarece El este Fiul lui Dumnezeu. înainte de a arăta că El este superior şi ca Fiu al Omului, autorul inserează aici unul dintr-o seamă de avertismente solemne găsite în această epistolă. Este avertismentul ca nu cumva să ne îndepărtăm de la mesajul evangheliei.

Întrucât Dătătorul este atât de Mare şi darul Său este de asemenea atât de mare, cei care aud evanghelia trebuie să-I acorde mai multă atenţie. Există întotdeauna pericolul de a te îndepărta de la Persoana Domnului Isus şi a aluneca într-o religie a imaginilor. Adică de a cădea în apostazie - păcat pentru care nu există pocăinţă.

Am arătat deja că iudeii acordau o mare importanţă misiunii îngerilor în istoria lor. Poate că exemplul cel mai proeminent în această privinţă a fost darea legii, când miliarde de fiinţe îngereşti au fost de faţă (Deuteronom 33:2;Psalmul 68:17). Este adevărat că legea a fost vestită (rostită) prin îngeri. Este adevărat că ea a fost valabilă. Este adevărat că orice infracţiune se pedepsea în mod corespunzător. Lucrurile acestea sunt recunoscute fără înconjur.

Dar acum argumentaţia trece de la elementul minor la cel major. Dacă cei ce călcau legea erau pedepsiţi, care va fi soarta celor care neglijează evanghelia? Legea le spune oamenilor ce trebuie să facă; evanghelia le spune ce a făcut Dumnezeu. Prin lege vine cunoştinţa păcatului; prin evanghelie cunoştinţa mântuirii.

A neglija o mântuire atât de mare este un act mai grav decât acela de a călca legea. Legea a fost dată de Dumnezeu prin îngeri mai întâi lui Moise, iar apoi poporului. Dar evanghelia a fost, vestită nemijlocit, chiar de Domnul Isus însuşi. Nu numai atât, dar ea a fost confirmată primilor creştini prin apostoli şi prin alţii care L-au auzit pe Mântuitorul.

Dumnezeu însuşi a autentificat mesajul prin semne şi minuni, cu diverse miracole, şi daruri ale Duhului Sfânt.

Semnele au fost acele miracole săvârşite de Domnul şi de apostoli, care semnificau adevăruri spirituale. De pildă, hrănirea celor cinci mii (Ioan 6:1-14) a format baza discursului care a urmat, privitor la Pâinea Vieţii (Ioan 6:25-29).

Minunile au fost miracole al căror scop a fost de a trezi uimirea spectatorilor; vindecarea lui Lazăr se încadrează în această categorie (Ioan 11:1-44).

Miracolele au fost manifestări ale puterii supranaturale care au contrazis legile naturii.

Darurile Duhului Sfânt au fost înzestrări speciale cu putere din partea Duhului Sfânt, date oamenilor ca să vorbească şi să acţioneze într-o manieră ce depăşea cu totul capacităţile lor naturale.

Scopul tuturor acestor miracole a fost de a atesta adevărul evangheliei, în special faţă de iudei, care din totdeauna ceruseră un semn înainte de a crede. Există probe conform cărora necesitatea acestor miracole de confirmare a încetat de îndată ce Noul Testament a devenit disponibil sub formă scrisă. Dar este imposibil să demonstrăm concludent că Duhul Sfânt niciodată nu repetă aceste miracole şi în alte epoci.

Cuvintele potrivit cu voia Sa ne arată că aceste puteri miraculoase sunt dăruite de Duhul Sfânt după cum găseşte El de cuviinţă. Ele sunt daruri suverane ale lui Dumnezeu. Ele nu pot fi cerute de oameni sau revendicate ca răspuns la rugăciune, pentru că Dumnezeu niciodată n-a promis că le va da tuturor.

În primul capitol am văzut că Cristos este superior îngerilor ca Fiul lui Dumnezeu. Acum ni se va arăta că El este Superior şi ca Fiul Omului. Ne va fi mai uşor să urmărim firul argumentaţiei dacă ne vom aminti că pentru mintea unui iudeu, ideea încarnării lui Cristos era de necrezut iar faptul că El ar putea fi umilit era considerat ruşinos. Pentru iudei, Isus nu era decât un om şi, prin urmare, aparţinea unui ordin inferior îngerilor. Următoarele versete arată că chiar şi ca om Isus era superior îngerilor.

Mai întâi se arată că Dumnezeu nu a decretat ca lumea locuită din viitor să se afle sub controlul îngerilor.

Prin lumea viitoare se înţelege aici acea epocă de aur la care s-au referit de atâtea ori profeţii, în care vor domni pacea şi prosperitatea, şi pe care noi o numim Mileniul sau Mia de ani.

Psalmul 8:4-6 este citat pentru a se arăta că în final omului i se va acorda stăpânire asupra pământului, iar nu îngerilor, într-o privinţă, omul este neînsemnat, şi totuşi Dumnezeu îl ia în seamă. Într-o privinţă, omul este neimportant, şi totuşi Dumnezeu are grijă de el.

Raportat la scara creaţiei, omului i s-a repartizat un loc mai prejos decât îngerii. El este mărginit în cunoaşterea sa, mobilitatea şi puterea sa. Şi, în plus, este supus morţii. Totuşi în planurile lui Dumnezeu, omul este destinat să fie încununat cu slavă şi onoare. Limitările impuse asupra trupului şi minţii sale vor fi, în cea mai mare parte, înlăturate, omul fiind în viitor înălţat pe pământ.

Toate vor fi puse sub autoritatea omului în acea zi din viitor - oştile îngereşti, regnul animal, păsările şi peştii, sistemul planetar - de fapt, toate părţile universului creat vor fi aşezate sub controlul său.

Aceasta a fost intenţia iniţială a lui Dumnezeu pentru om. De pildă, Dumnezeu i-a spus omului „să umple pământul şi să-l supună; să aibă stăpânire asupra peştilor mării, asupra păsărilor văzduhului şi asupra oricărei fiinţe vii ce se mişcă pe pământ" (Geneza 1:28).

Atunci de ce nu vedem toate lucrurile supuse lui? Răspunsul constă în faptul că omul şi-a pierdut stăpânirea din pricina păcatului. Păcatul lui Adam a fost cel care a adus blestemul asupra creaţiei. Animalele blânde au devenit feroce. Solul a început să dea spini şi pălămidă. Controlul omului asupra naturii a fost contestat şi limitat.

Dar când se va întoarce Fiul Omului ca să domnească peste pământ, omului i se va reda stăpânirea asupra lui. Isus, ca Om, va restaura ceea ce a pierdut Adam şi chiar mai mult. Aşadar, deşi în prezent nu vedem că toate lucrurile s-ar afla sub controlul omului, îl vedem totuşi pe Isus şi în El găsim cheia repunerii finale a omului în poziţia de stăpânitor asupra întregului pământ.

Pentru puţină vreme, El a fost făcut mai prejos decât îngerii, concret, timp de treizeci şi trei de ani cât Şi-a desfăşurat lucrarea pe pământ. Coborârea sa din cer la Betleem, la Gheţimani, la Gabata, la Golgota şi la mormânt marchează etapele umilirii Sale.

Dar acum El este încununat cu slavă şi cu cinste. Preamărirea Sa este urmarea suferinţelor şi morţii Sale; crucea a condus la încununare.

În bunătatea Sa, Dumnezeu a rânduit ca Cristos să guste moartea pentru toţi. Mântuitorul a murit ca Reprezentant şi înlocuitor al nostru; adică, El a murit ca om şi a murit pentru om. El a purtat în trupul Său pe cruce toată judecata lui Dumnezeu împotriva păcatului, pentru ca cei care cred în El să nu mai trebuiască s-o poarte niciodată.

A fost în deplină concordanţă cu caracterul drept al lui Dumnezeu ca stăpânirea omului să fie restaurată prin umilirea Mântuitorului. Păcatul perturbase ordinea lăsată de Dumnezeu. Înainte ca din haos să poată fi adusă ordinea, trebuia tratată cu dreptate chestiunea păcatului. A fost în deplină concordanţă cu caracterul sfânt al lui Dumnezeu ca Cristos să sufere, să-Şi verse sângele şi să moară; pentru a îndepărta păcatul.

Înţeleptul Planificator este descris aici ca Cel pentru care sunt toate lucrurile şi prin care sunt toate lucrurile. Mai întâi El este obiectivul sau ţinta întregii creaţii; toate lucrurile au fost făcute pentru slava şi plăcerea Sa. Dar El mai este şi Sursa sau Originatorul întregii creaţii; nimic nu a fost făcut fără El.

Scopul Lui măreţ a fost acela de a aduce mulţi fii la slavă. Când luăm în considerare slăbiciunile noastre, ne cutremurăm doar la gândul că S-a încurcat cu noi, dar tocmai pentru că este Dumnezeul oricărui har ne-a chemat El la slava Lui veşnică.

Care a fost costul glorificării noastre? Căpitanul mântuirii noastre a trebuit să fie făcut desăvârşit prin suferinţe. Cât priveşte caracterul Său moral, Domnul Isus a fost întotdeauna desăvârşit şi fără păcat. Dar a trebuit să fie făcut desăvârşit ca Mântuitor al nostru. Pentru ca să ne cumpere răscumpărarea eternă, El a trebuit să sufere toată pedeapsa pe care o meritau păcatele noastre. Noi nu puteam fi mântuiţi prin viaţa Lui fără pată; a fost absolut nevoie de moartea Sa înlocuitoare.

Dumnezeu a găsit o cale de a ne mântui care să fie vrednică de El, trimiţându-L pe singurul Lui Fiu născut să moară în locul nostru.

Următoarele trei versete subliniază perfecţiunea umanităţii lui Isus. Dacă trebuia recâştigată stăpânirea pe care o pierduse Adam, atunci trebuia neapărat demonstrat că El este Omul adevărat.

Mai întâi, se enunţă faptul: Căci atât Cel care sfinţeşte, cât ci cei care sunt sfinţiţi sunt dintr-unul, adică cu toţii sunt deţinătorii naturii umane. Sau: „...toţi au o singură origine" (RSV), prin asta înţelegându-se că în umanitatea lor, toţi au un singur Dumnezeu şi Tată.

Cristos este Cel care sfinţeşte, adică El separă oameni din lumea aceasta, punându-i deoparte pentru Dumnezeu. Binecuvântaţi sunt toţi cei pe care îi pune El deoparte!

O persoană sfinţită sau un lucru sfinţit este o persoană sau un lucru scos din uzul obişnuit şi pus deoparte pentru uzul lui Dumnezeu, ca posesiune şi desfătare a Sa. Antonimul sfinţirii este profanarea.

Există patru tipuri de sfinţire în Biblie: sfinţirea prealabilă convertirii, sfinţirea poziţională, sfinţirea practică şi sfinţirea desăvârşită. Aceste tipuri de sfinţire sunt expuse pe larg în excursul de la 1Tesaloniceni 5:23, ele trebuind să fie studiate cu toată atenţia.

Cititorul trebuie să fie atent pentru a descoperi în Evrei diversele pasaje în care este menţionată sfinţirea, căutând să stabilească la care din categoriile de mai sus se încadrează.

Tocmai pentru că a devenit un Om adevărat Lui nu-i este ruşine să-Şi numească urmaşii fraţi. Este oare cu putinţă ca Suveranul Etern al universului să devină om şi să Se identifice atât de mult cu creaturile Sale încât să le numească fraţi?

Răspunsul îl găsim în Psalmul 22:22, unde îl auzim spunând: „Voi vesti numele Tău fraţilor Mei." Acelaşi verset îl înfăţişează identificat cu poporul Său la închinarea comună: „în mijlocul adunării îţi voi cânta laude." În agonia Sa pe cruce, El anticipa cu bucurie ziua când va aduce laude lui Dumnezeu Tatăl, în fruntea mulţimii de răscumpăraţi.

Sunt citate alte două versete din Scriptura iudaică, pentru a se dovedi umanitatea lui Cristos. În Isaia 8:17 (LXX), El spune că îşi pune încrederea în Dumnezeu, încrederea implicită în Iehova este unul din semnele cele mai evidente ale adevăratei umanităţi. Apoi la Isaia 8:18 sunt citate cuvintele Domnului: „Iată-Mă şi copiii pe care Mi i-a dat Domnul!" Aici se subliniază ideea apartenenţei la o familie comună, recunoscând un singur Tată.

Cei care consideră umilirea Fiului Omului ruşinoasă sunt rugaţi acum să considere patru binecuvântări importante ce decurg din patimile Domnului.

Prima este distrugerea lui Satan. Cum s-a întâmplat aceasta? Într-un anumit sens Dumnezeu i-a dat pe copiii Săi lui Cristos, să-i sfinţească, să-i mântuiască şi să-i emancipeze, întrucât copiii aceştia aveau naturi umane, Domnul Isus şi-a luat un trup de carne şi sânge. El a renunţat la manifestarea exterioară a Dumnezeirii Sale şi Şi-a învăluit Dumnezeirea Sa într-o „manta de lut". Dar El nu S-a oprit la Betleem, ci „până sus la Calvar S-a dus pentru mine, pentru că m-a iubit atât de mult."

Prin moartea Sa, El l-a nimicit pe cei care are puterea morţii, adică pe diavolul. Nimicire înseamnă aici pierderea bunăstării, mai degrabă decât pierderea fiinţei, înseamnă reducere la nimic. Satan continuă să se opună vârtos planurilor lui Dumnezeu în lume, dar el a primit o lovitură de moarte la cruce. Timpul lui s-a scurtat iar pierzarea lui este asigurată. El este un duşman înfrânt. În ce sens are diavolul puterea morţii?

Probabil în primul rând prin faptul că poate cere moartea. Prin Satan a intrat păcatul în lume. Sfinţenia lui Dumnezeu a decretat moartea pentru toţi cei care au păcătuit. Astfel, prin rolul său de adversar, diavolul poate cere să fie achitată penalizarea.

În ţările păgâne puterea lui se vede şi prin capacitatea agenţilor săi, a vrăjitorilor şi vracilor, de a rosti un blestem asupra unei persoane, după care persoana respectivă moare fără să fi existat cauze naturale pentru acel deces.

Nicăieri în Biblie nu se sugerează că diavolul poate aduce moartea peste credincios, fără permisiunea lui Dumnezeu (Iov 2:6) şi, prin urmare, el nu poate stabili când va avea loc moartea credinciosului. Prin intermediul unor oameni răi, i se îngăduie uneori să-l omoare pe credincios. Dar Isus şi-a prevenit ucenicii să nu se teamă de cei care pot ucide trupul, ci să se teamă de Dumnezeu, Care poate ucide şi sufletul, şi trupul în iad (Matei 10:28).

În Vechiul Testament, Enoh şi Ilie s-au dus în cer fără să treacă prin moarte. Fără îndoială acest lucru s-a întâmplat deoarece, ca credincioşi, ei au fost socotiţi ca unii care au murit în moartea - la acea dată, încă viitoare - a lui Cristos.

Când va veni Cristos la Răpire, toţi credincioşii aflaţi în viaţă se vor duce în cer, fără să mai moară. Dar şi ei vor scăpa de moarte pentru că sfinţenia lui Dumnezeu a fost îndeplinită pentru ei prin moartea lui Cristos. Cristosul înviat deţine acum „cheile Hadesului şi ale Morţii" (Apocalipsa 1:18), adică El are autoritate deplină asupra lor.

A doua binecuvântare ce decurge din umilirea lui Cristos este emanciparea de frică. Înainte de a fi fost crucea, frica morţii îi ţinea pe oameni toată viaţa în robie. Deşi găsim uneori (în Vechiul Testament mici străfulgerări de lumină cu privire la viaţa de după moarte, impresia generală care se degajă este una de nesiguranţă, groază şi apăsare. Ceea ce era odinioară învăluit în ceaţă este acum desluşit, întrucât Cristos a adus viaţa şi nemurirea la lumină prin evanghelie (2Timotei 1:10).

A treia binecuvântare extraordinară este ispăşirea păcatului. Când S-a coborât pe pământ, nu în ajutorul îngerilor a venit Domnul, ci în ajutorul seminţei lui Avraam. „În ajutorul" este traducerea lui epilambano, „a apuca" (de unde rezultă şi modul în care a tradus ediţia KJV aceste cuvinte: „he took not on (him the nature of) angels; but he took on (him) the seed of Abraham"). Dacă verbul în sine nu transmite ideea unei apucări violente, pe care o are în alte locuri, ideile de ajutor şi izbăvire răzbat din modul în care este întrebuinţat acest verb aici.

Sămânţa lui Avraam ar putea însemna descendenţii fizici ai lui Avraam, evreii, sau sămânţa spirituală a lui Avraam - credincioşii din toate veacurile. Important este că ei sunt fiinţe umane, nu îngereşti.

Aşa stând lucrurile, a fost necesar ca El să fie făcut ca fraţii Săi, în toate privinţele. El a luat asupra Sa o umanitate adevărată şi desăvârşită. El a devenit supus dorinţelor, gândurilor, sentimentelor, emoţiilor şi afecţiunilor omeneşti - cu o singură importantă distincţie: El a fost fără păcat. Umanitatea Lui a fost ideală; a noastră a fost invadată de elementul străin: păcatul.

Umanitatea Lui desăvârşită concordă cu natura Lui de Mare Preot îndurător şi credincios în lucrurile privitoare la Dumnezeu. El poate fi îndurător faţă de om şi credincios faţă de Dumnezeu. Funcţia Lui principală de Mare Preot este de a face ispăşire (satisfacere) pentru păcatele oamenilor. Pentru a realiza acest lucru, El a făcut ceea ce nici un alt Mare Preot nu a făcut şi nu putea face niciodată: El S-a oferit pe Sine ca jertfă fără păcat. De bună voie El a murit în locul nostru.

A patra binecuvântare este ajutorul dat celor ispitiţi. Pentru că El însuşi a suferit şi a fost ispitit, El este în stare să-i ajute pe cei care trec prin ispită. El poate să-i ajute pe alţii care trec prin ispită pentru că şi El însuşi a trecut pe acolo.

Aici din nou trebuie să facem o diferenţiere. Domnul Isus a fost ispitit din afară, dar niciodată din lăuntrul Lui. Ispita din pustiu ni-L înfăţişează fiind ispitit din exterior. Satan I s-a arătat şi a căutat să-L ademenească prin stimuli exteriori. Dar Mântuitorul nu putea nicicând să fie ispitit a comite păcat prin pofte şi patimi lăuntrice, întrucât acestea nu existau; în El nu era nici un păcat, nici un lucru care să răspundă la păcat. El a suferit, fiind ispitit. întrucât ne doare când ne împotrivim ispitei, şi pe El L-a durut când a fost ispitit.

Moise a fost unul din cei mai mari eroi naţionali ai Israelului. Prin urmare, al treilea mare pas din strategia autorului este de a demonstra infinita superioritate a lui Cristos faţă de Moise.

Mesajul este adresat sfinţilor fraţi, părtaşi ai chemării cereşti. Toţi credincioşii adevăraţi sunt sfinţi în ce priveşte poziţia, şi trebuie să fie sfinţi şi în ce priveşte practica lor. În Cristos ei sunt sfinţi; în ei înşişi ar trebui să fie de asemenea sfinţi.

Chemarea lor cerească contrastează cu chemarea pământească a lui Israel. Sfinţii din Vechiul Testament au fost chemaţi la binecuvântări materiale în ţara făgăduinţei (deşi ei aveau şi o chemare cerească). În Epoca Bisericii, credincioşii sunt chemaţi la binecuvântări spirituale în locurile cereşti acum şi la o moştenire cerească în viitor.

Îndreptaţi-vă privirile spre Isus. El este eminamente vrednic de toată consideraţia noastră ca Apostol şi Mare Preot al mărturisirii noastre.

Mărturisindu-L pe El ca Apostol, noi spunem prin aceasta că El îl reprezintă pe Dumnezeu pentru noi.

Mărturisindu-L pe El ca Mare Preot, noi spunem că El ne reprezintă pe noi înaintea lui Dumnezeu.

Există un aspect în care se poate spune că El S-a asemănat cu Moise. El a fost credincios faţă de Dumnezeu, după cum şi Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu. „Casa" de aici nu înseamnă doar tabernacolul, ci întreaga sferă în care Moise a reprezentat interesele lui Dumnezeu. Este casa lui Israel, poporul străvechi al lui Dumnezeu pe pământ.

Dar asemănările se termină în acest punct. În toate celelalte privinţe este o superioritate indiscutabilă. Mai întâi, Domnul Isus este vrednic de mai multă slavă decât Moise, pentru că ziditorul unei case are mai multă cinste decât casa însăşi. Domnul Isus a fost Ziditorul casei lui Dumnezeu; Moise a fost doar o parte a acelei case.

În al doilea rând, Isus este mai mare pentru că El este Dumnezeu. Fiecare casă trebuie să-şi aibă ziditorul. Cel care a zidit toate lucrurile este Dumnezeu. De la Ioan 1:3;Coloseni 1:16 şi Evrei 1:2, 10 aflăm că Domnul Isus a fost Agentul activ în cadrul creaţiei. Concluzia este inevitabilă: Isus Cristos este Dumnezeu.

Al treilea punct este că Cristos este mai mare ca Fiu. Moise a fost un slujitor credincios în toată casa lui Dumnezeu (Numeri 12:7), îndreptând privirile oamenilor către Mesia Cel care avea să vină. El a mărturisit despre acele lucruri care aveau să fie vestite după aceea, adică, vestea bună a mântuirii în Cristos. De aceea Isus a spus odată: „Dacă aţi crede în Moise, aţi crede şi în Mine; căci el a scris despre Mine" (Ioan 5:46). În discuţia Lui cu ucenicii pe drumul spre Emaus, Isus a început de la Moise şi toţi profeţii şi „le-a expus din toate Scripturile lucrurile privitoare la El însuşi" (Luca 24:27).

Dar Cristos a fost credincios peste casa lui Dumnezeu ca Fiu, nu ca slujitor, şi în cazul Lui, calitatea de fiu înseamnă egalitate cu Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu este casa Lui.

Aici scriitorul explică ce se înţelege astăzi prin casa lui Dumnezeu. Ea este alcătuită din toţi credincioşii adevăraţi în Domnul Isus: Şi casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârşit încrederea neclintită şi nădejdea cu care ne lăudăm (textul critic omite: „neclintită până la sfârşit").

La început acest lucru s-ar părea să ne spună că mântuirea noastră depinde de cât de strâns ne ţinem noi. În cazul acesta, mântuirea s-ar face prin capacitatea noastră de a rezista, iar nu prin lucrarea isprăvită a lui Cristos pe cruce. Sensul adevărat este că noi dovedim că suntem casa lui Dumnezeu dacă ne ţinem tare. Cei care îşi pierd încrederea în Cristos şi în făgăduinţele Sale, revenind la ritualuri şi ceremonii, demonstrează că niciodată nu au fost născuţi din nou. Tocmai împotriva unei asemenea apostazii este îndreptat avertismentul următor.

În acest punct scriitorul introduce al doilea avertisment al epistolei: acela de a nu ne împietri inimile. Inimile israeliţilor s-au împietrit în pustie şi acest lucru s-ar putea întâmpla din nou. Astfel Duhul Sfânt vorbeşte din nou prin Psalmul 95:7-11, cum a făcut atunci când a inspirat aceste cuvinte: „Astăzi, dacă auziţi glasul Lui."

Ori de câte ori Dumnezeu vorbeşte, noi trebuie să fim grabnici să ascultăm. A ne îndoi de cuvântul Său înseamnă a-L face mincinos şi a ne atrage mânia Lui.

Dar tocmai acest lucru a făcut Israel în pustie. A fost o istorie plină de nemulţumiri, pofte, idolatrie, necredinţă şi răzvrătire. La Refidim, de pildă, ei s-au plâns că nu aveau apă şi s-au îndoit de prezenţa lui Dumnezeu în mijlocul lor (Exod 17:1-17). În pustiul Paran, când iscoadele necredincioase s-au întors cu veştile rele, pline de descurajare şi îndoială (Numeri 13:25-29), oamenii au hotărât că se vor întoarce în Egipt, în ţara robiei lor (Numeri 14:4).

Dumnezeu S-a mâniat atât de tare, încât a decretat că oamenii aceia vor rătăci prin pustie patruzeci de ani (Numeri 14:33-34). Dintre toţi ostaşii care au ieşit din Egipt având peste douăzeci de ani numai doi au intrat în Canaan: Caleb şi Iosua (Numeri 14:28-30).

Este semnificativ că după cum Israel a petrecut patruzeci de ani în pustie, tot aşa Duhul lui Dumnezeu s-a ocupat de naţiunea Israel aproximativ patruzeci de ani după moartea lui Cristos. Naţiunea şi-a împietrit inima împotriva mesajului lui Cristos. În anul 70 d.Cr., Ierusalimul a fost distrus iar oamenii împrăştiaţi printre naţiunile ne-evreieşti.

Neplăcerea acută resimţită de Dumnezeu faţă de Israel în pustie a prilejuit această aspră condamnare. El i-a acuzat de tendinţa permanentă de a se depărta de El şi de ignorarea cu ştiinţă a căilor Sale.

În mânia Sa, El a jurat că nu vor intra în odihna Sa, adică în Canaan.

Versetele 12-15 ne oferă aplicaţia pe care o face Duhul Sfânt pornind de la experienţa Israelului. Ca în alte locuri din Evrei, cititorilor li se spune fraţi. Asta nu înseamnă că toţi erau creştini adevăraţi. Tot aşa şi astăzi. toţi cei care îşi spun credincioşi trebuie să fie mereu cu băgare de seamă să nu aibă acea rea inima a necredinţei care i-ar putea face să se depărteze de la Dumnezeul Cel viu, căci acesta e un pericol constant.

Un antidot este îndemnul reciproc, în special în zilele grele de strâmtorare în care trăim, copiii lui Dumnezeu trebuie să se îndemne unii pe alţii zilnic să nu-L părăsească pe Cristos în schimbul unor religii care nu pot să se ocupe de păcat cu eficienţă.

Observaţi că acest îndemn nu se limitează la categoria pastorilor sau a slujitorilor amvonului, ci este datoria tuturor fraţilor. Ea trebuie să aibă loc atâta timp cât se spune „Astăzi", adică atâta timp cât Dumnezeu oferă mântuirea prin har, prin credinţă. „Astăzi" este vremea acceptabilă; astăzi este ziua mântuirii.

Îndepărtarea înseamnă împietrirea prin înşelăciunea păcatului. Păcatul adesea pare atrăgător, când este anticipat. Aici el oferă scăpare de ocara lui Cristos, norme scăzute de sfinţenie, ritualuri care atrag simţul estetic şi promisiunea unui câştig omenesc. Dar privit în retrospectivă, păcatul este hidos, căci îl lasă pe om fără iertarea păcatelor, fără nici o nădejde pentru ceea ce urmează după moarte şi fără posibilitate de pocăinţă.

Din nou ni se aminteşte că am devenit însoţitori ai lui Cristos dacă ne ţinem tare de încrederea noastră dintâi până la sfârşit. Pornind de la versete ca acestea unii propagă învăţătura potrivit căreia cineva se poate pierde din nou, după ce a fost mântuit. Dar o atare interpretare este imposibilă, datorită mărturiei copleşitoare a Bibliei conform căreia mântuirea este dăruită fără plată prin harul lui Dumnezeu, cumpărată cu sângele lui Cristos, primită de om prin credinţă şi apoi evidenţiată prin faptele bune pe care le face acesta. Credinţa adevărată întotdeauna are calitatea de permanenţă. Noi nu ne ţinem tari pentru a nu pierde mântuirea, ci, ca o dovadă că. Am fost mântuiţi cu adevărat. Credinţa este rădăcina mântuirii; iar rezistenţa sau rămânerea în credinţă este roadă. Cine sunt însoţitorii lui Cristos? Răspunsul este: „Cei care, prin statornicia lor în credinţă, dovedesc că sunt cu adevărat ai Lui."

Acum scriitorul încheie aplicaţia practică derivată din experienţa tristă a lui Israel, repetând cuvintele Psalmului 95:7, 8: „Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile ca în răzvrătire." Acest îndemn acut, adresat odinioară Israelului, este adresat acum tuturor celor care ar putea fi ispitiţi să dea uitării vestea bună şi să revină la lege.

Capitolul se încheie cu o interpretare istorică a apostaziei Israelului. Printr-o serie de trei întrebări şi răspunsuri, scriitorul urmăreşte răzvrătirea Israelului, provocarea şi retribuţia pe care a primit-o. Apoi enunţă concluzia.

Răzvrătirea. Rebelii sunt toţi cei ce au ieşit din Egipt, conduşi de Moise. Caleb şi Iosua au fost singurele excepţii.

Provocarea. Aceiaşi rebeli L-au provocat pe Iehova patruzeci de ani. La început au fost circa 600.000 iar după patruzeci de ani, deşertul era presărat cu 600.000 de morminte.

Retribuţie. Au fost aceiaşi care au fost excluşi din ţara Canaan datorită neascultării lor.

Simpla recitire a acestor întrebări şi răspunsuri ar trebui să aibă o influenţă profundă asupra tuturor celor care ar fi ispitiţi să întoarcă spatele micii minorităţi de creştini, revenind în marea majoritate a oamenilor cu o formă, exterioară de religie, dar tăgăduindu-i puterea evlaviei. Are majoritatea întotdeauna dreptate? În acest capitol din istoria Israelului, numai doi au avut dreptate şi peste o jumătate de milion au greşit! A. T. Pierson subliniază gravitatea păcatului lui Israel, în termenii următori:

Necredinţa lor a constituit o provocare cvadruplă:

1. A fost un atac la adresa adevărului lui Dumnezeu, făcându-L mincinos.

2. A fost un atac la adresa puterii Lui, căci îl socoteau slab şi neputincios de a-i duce în ţara Canaan.

3. A fost un atac la adresa imuabilităţii Sale, căci deşi ei nu au spus lucrul acesta cu cuvinte, au lăsat să se înţeleagă că, în opinia lor, El era un Dumnezeu schimbător, care nu ar mai fi fost în stare să facă minunile ce le făcuse odinioară.

4. A fost şi un atac la adresa credincioşiei Sale de părinte, ca şi când i-ar fi încurajat să se aştepte la un lucru pe care nu ar fi intenţionat să-l aducă la îndeplinire.

Dimpotrivă, Caleb şi Iosua L-au onorat pe Dumnezeu, socotind cuvântul Său absolut adevărat, puterea Lui infinita, dispoziţia Lui de o neschimbătoare graţie, iar credincioşia Lui de aşa natură încât El niciodată nu ar fi trezit în oameni vreo speranţă pe care nu intenţiona s-o aducă la îndeplinire.

Concluzia. Necredinţa a fost aceea care i-a împiedicat pe copiii răzvrătiţi să intre în ţara făgăduinţei şi necredinţa este aceea care îl împiedică pe un om să aibă parte de moştenirea, de zestrea lui Dumnezeu în toate dispensaţiile. Morala care se desprinde de aici este limpede: să ne ferim de o inimă rea a necredinţei.

Următoarele versete formează unul din cele mai dificile pasaje din întreaga epistolă. Puţine puncte comune de vedere există în rândul comentatorilor cu privire la cursul exact al argumentaţiei, deşi sensul global al învăţăturii ce se desprinde din pasaj este destul de clar.

Tema versetelor 4:1-13 este odihna lui Dumnezeu şi nevoia străduinţei de a intra în această odihnă. Ne va fi de ajutor de la început dacă vom observa că în Biblie sunt pomenite mai multe feluri de odihnă:

1. Dumnezeu S-a odihnit după şase zile de creaţie (Geneza 2:2). Această odihnă nu a presupus oboseală, în urma unei trude, ci satisfacţia în urma muncii încheiate de El. A fost odihna mulţumirii (Geneza 1:31). Odihna lui Dumnezeu a fost întreruptă de pătrunderea păcatului în lume. De atunci El lucrează fără încetare, după cum a spus şi Isus: „Tatăl meu lucrează până acum, şi Eu de asemenea lucrez" (Ioan 5:17).

2. Canaan fusese rânduit ca ţară a odihnei pentru copiii lui Israel. Cei mai mulţi dintre ei n-au intrat în această ţară iar cei care au intrat totuşi nu au găsit odihna pe care le-o rânduise Dumnezeu. Canaan apare aici ca un tip sau o întruchipare a odihnei finale, eterne a lui Dumnezeu. Mulţi dintre cei care nu au intrat în Canaan (Core, Datan şi Abiram, de exemplu) întruchipează pe apostaţii din zilele noastre, care nu intră în odihna lui Dumnezeu din pricina necredinţei lor.

3. Credincioşii din vremea noastră beneficiază de odihna conştiinţei, ştiind că pedeapsa pentru păcatele lor a fost plătită integral prin lucrarea încheiată a Domnului Isus. Aceasta este odihna pe care a făgăduit-o Mântuitorul, când a spus: „Veniţi la Mine... şi vă voi da odihnă" (Matei 11:28).

4. Credinciosul mai beneficiază de o odihnă slujindu-L pe Domnul. Pe când cea dinainte este o odihnă a mântuirii, aceasta este o odihnă a slujirii. „Luaţi jugul meu şi învăţaţi de la Mine şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre" (Matei 11:29).

5. În fine mai este odihna eternă care îl aşteaptă pe credincios în casa Tatălui din cer. Această odihnă viitoare, numită şi odihna Sabatului (Evrei 4:9), este odihna finală, pentru care celelalte tipuri de odihnă reprezintă tipuri sau întruchipări. Această odihnă este subiectul principal (Evrei 4:1-13).

Să nu creadă nimeni că făgăduinţa odihnei nu mai este valabilă, pentru că ea nu a cunoscut niciodată o împlinire deplină şi finală în trecut; prin urmare, oferta este încă în vigoare.

Dar toţi cei care îşi spun credincioşi trebuie să se asigure că nu au greşit ţinta. Dacă mărturisirea lor este lipsită de conţinut, există întotdeauna pericolul de a se îndepărta de la Cristos şi a îmbrăţişa vreun sistem religios care nu are puterea de a mântui.

Nouă ni s-a vestit vestea bună a vieţii veşnice ce se capătă prin credinţa în Cristos. Israeliţilor li s-a predicat de asemenea vestea bună a odihnei în ţara Canaanului. Dar ei nu au beneficiat de evanghelia odihnei.

Două ar putea fi explicaţiile eşecului lor, în funcţie de varianta pe care o dă manuscrisul consultat de noi versetului 2. Conform traducerii NKJV, motivul eşecului lor l-a constituit faptul că mesajul nu a fost tratat cu credinţă de cei care l-au auzit. Cu alte cuvinte, ei nu au crezut când l-au auzit sau nu l-au transpus în practică.

Cealaltă interpretare, dată de textul marginal al ediţiei NKJV, este că „ei nu au fost uniţi prin credinţă cu cei care au ascultat de el." Sensul aici este că majoritatea israeliţiior nu au fost uniţi prin credinţă cu Caleb şi Iosua, cele două iscoade care au crezut în făgăduinţa lui Dumnezeu.

Şi într-un caz, şi în celălalt, ideea de bază care se desprinde este că necredinţa i-a exclus de la odihna pe care Dumnezeu le-a pregătit-o în ţara făgăduinţei.

În acest verset e greu de urmărit firul gândirii întrucât se pare că avem de a face cu propoziţii disparate, fără legătură între ele. Totuşi observăm că în fiecare din propoziţiile frazei există un fir comun: acela al odihnei lui Dumnezeu.

Mai întâi, aflăm că noi, cei care am crezut, suntem cei care intrăm în odihna lui Dumnezeu. Credinţa este cheia ce deschide uşa. Cum s-a arătat deja, credincioşii de azi se bucură de odihna conştiinţei, pentru că ei ştiu că nu vor mai fi aduşi niciodată la judecată pentru păcatele lor (Ioan 5:24). Dar tot atât de adevărat este că cei care cred sunt singurii care vor intra vreodată în odihna finală a lui Dumnezeu în slavă. Probabil această odihnă viitoare este avută în vedere, mai cu seamă, în acest verset.

Următoarea propoziţie întăreşte ideea reformulând-o sub formă negativă: după cum a zis El: „Am jurat în mânia Mea: «Nu vor intra în odihna Mea»" (citat din Psalmul 95:11, tradus după versiunea engleză a comentariului, n.tr.). După cum credinţa admite, necredinţa exclude. Noi, cei care ne încredem în Cristos, suntem siguri de odihna lui Dumnezeu; israeliţii necredincioşi nu puteau fi siguri de ea, pentru că nu credeau în Cuvântul lui Dumnezeu.

A treia propoziţie prezintă cele mai multe dificultăţi, afirmând: deşi lucrările Lui fuseseră terminate încă de la întemeierea lumii. Poate că cea mai simplă explicaţie o vom găsi în conectarea acestei propoziţii la cea anterioară. Acolo, referindu-se la odihna Sa, Dumnezeu folosise timpul viitor: Nu vor intra în odihna Mea. Timpul viitor presupune că odihna lui Dumnezeu continuă să fie o opţiune viabilă, chiar dacă unii s-au văduvit de ea, prin neascultare; şi această odihnă continuă să fie disponibilă, în pofida faptului că lucrările lui Dumnezeu fuseseră terminate de la întemeierea lumii.

Versetul acesta are menirea de a dovedi din Scriptură că Dumnezeu S-a odihnit după ce s-a încheiat lucrarea de creaţie. Imprecizia autorului în identificarea pasajului citat nu e un indiciu al ignoranţei sale, ci, pur şi simplu, un artificiu literar, constând în citarea unui verset dintr-o carte ce nu fusese la acea dată împărţită pe capitole şi versete. Versetul este o adaptare a textului de la Geneza 2:2, unde se spune: „Şi Dumnezeu S-a odihnit în ziua a şaptea de toate lucrările Sale."

Aici se foloseşte timpul trecut, creându-le unora impresia că odihna lui Dumnezeu aparţine doar istoriei, nu şi profeţiei, prin urmare, că nu are nici o relevanţă pentru noi, cei de azi. Dar lucrurile nu stau deloc aşa.

Pentru a întări ideea potrivit căreia referirea la odihna lui Dumnezeu după creaţie nu înseamnă că este o chestiune încheiată, scriitorul citează din nou, cu mici modificări, din Psalmul 95:11, unde se foloseşte timpul viitor. „Nu vor intra în odihna Mea." Aici el spune, de fapt: „în gândirea voastră, nu mărginiţi odihna lui Dumnezeu la ceea ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, la Geneza 2; nu uitaţi că Dumnezeu S-a referit ulterior la odihna Sa ca un lucru încă disponibil."

Până în acest punct din cadrul argumentaţiei am văzut că, de la creaţie încoace, Dumnezeu oferă omenirii odihnă. Poarta recunoaşterii a fost deschisă.

Israeliţii din pustie nu au reuşit să intre din pricina neascultării lor. Dar asta nu a însemnat că făgăduinţa nu mai era în vigoare!

Pasul următorul este de a demonstra că până şi în cazul lui David, adică la vreo 500 de ani după ce israeliţii au fost excluşi din Canaan, Dumnezeu continua să facă uz de cuvântul „Astăzi" ca o zi a oportunităţii. Scriitorul citase deja Psalmul 95:7,8 la Evrei 3:7,8,15. Acum el îl citează din nou, pentru a demonstra că făgăduinţa lui Dumnezeu prin care oferă odihnă nu a încetat odată cu israeliţii în pustie. Astfel şi pe vremea lui David El continua să-i roage pe oameni să se încreadă în El şi să nu-şi împietrească inimile.

Desigur unii israeliţi au intrat în Canaan, împreună cu Iosua. Dar nici măcar aceştia nu s-au bucurat de odihna finală pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru cei care îl iubesc, deoarece în Canaan au fost confruntaţi cu păcate, boală, întristare, suferinţă şi moarte. Dacă ei ar fi epuizat făgăduinţa de odihnă pe care a făcut-o Dumnezeu, atunci El n-ar mai oferit-o din nou pe vremea lui David.

Versetele precedente au creat terenul propice, culminat cu următoarea concluzie: Rămâne deci o odihnă (ca cea de Sabat) pentru poporul lui Dumnezeu. Aici scriitorul recurge la un alt termen din limba greacă pentru a reda cuvântul odihnă (sabbatismos), care este înrudit cu termenul Sabbath. E o referire la odihna eternă de care vor beneficia toţi cei ce au fost răscumpăraţi prin sângele scump al lui Cristos. Această ţinere a „Sabatului" nu va înceta niciodată.

Oricine intră în odihna lui Dumnezeu se bucură de o încetare a lucrului, după cum a procedat şi Dumnezeu în ziua a şaptea.

Înainte de a fi fost mântuiţi, poate că noi încercaserăm să ne mântuim singuri. Când ne-am dat seama că Cristos a săvârşit în întregime lucrarea de mântuire la Calvar, am renunţat la eforturile noastre nevrednice, punându-ne încrederea în Răscumpărătorul înviat.

Acum, după ce ara fost mântuiţi, ne mistuim prin truda noastră izvorâtă din dragoste pentru Cel ce ne-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru noi. Faptele bune pe care le săvârşim sunt roadă Duhului Sfânt, Care locuieşte în noi. Adesea obosim în slujirea noastră pentru El, dar nu ne săturam niciodată de a-L sluji pe El.

În odihna eternă a lui Dumnezeu, vom înceta de a mai face muncile noastre de aici de pe pământ. Asta nu înseamnă că vom fi inactivi în cer. Dimpotrivă, noi ne vom închina şi-L vom sluji şi acolo, dar nu o vom mai face în condiţii de trudă sau epuizare, de strâmtorare, prigoană sau suferinţă.

Versetele precedente demonstrează că odihna lui Dumnezeu ne stă în continuare la dispoziţie. Versetul acesta afirmă că este nevoie de străduinţă pentru a intra în acea odihnă. Noi trebuie să ne dăm silinţa să ne asigurăm că singura noastră nădejde este Cristos Domnul. Noi trebuie să ne împotrivim cu stăruinţă oricărei ispite de a mărturisi doar cu buzele credinţa noastră în El, pentru ca apoi, când vine pârjolul suferinţelor şi prigoanelor, să ne lepădăm de El.

Israeliţii erau nepăsători, tratând cu uşurinţă făgăduinţele lui Dumnezeu, întrucât tânjeau în continuare de dor după Egipt, ţara robiei lor. Ei nu se străduiau să-şi însuşească făgăduinţele lui Dumnezeu prin credinţă. În consecinţă, ei n-au ajuns niciodată în Canaan. Pilda lor trebuie să ne fie un prilej de avertisment.

Următoarele două versete conţin un avertisment solemn asupra faptului că necredinţa nu rămâne niciodată ascunsă; că întotdeauna va fi depistată de cuvântul lui Dumnezeu. (Termenul folosit aici în original pentru cuvânt este logos, cu care suntem familiarizaţi din prologul evangheliei după Ioan. Dar versetul acesta se referă nu la Cuvântul Viu, Isus, ci la cuvântul scris, Biblia.) Acest cuvânt al lui Dumnezeu este:

viu - mereu activ, acţionând în permanenţă.

puternic - energizant.

tăietor - mai ascuţit decât o sabie cu două tăişuri.

divizând - pătrunde până acolo încât desparte sufletul şi duhul, cele două componente invizibile ale omului.

desparte încheieturile şi măduva - încheieturile permiţând mişcarea exterioară iar măduva fiind viaţa ascunsă, dar vitală a oaselor.

judecă (discerne) - discriminează şi cumpăneşte cu privire la gândurile şi intenţiile inimii.

Cuvântul este cel care ne judecă, nu noi cei care judecăm cuvântul.

În al doilea rând, necredinţa este depistată de Domnul Cel viu. Aici pronumele trece de la impersonal la personal: Nici o făptură nu este ascunsă de El. Nimic nu scapă neobservat de El. El este în mod absolut a toate ştiutor. El este în permanenţă conştient de tot ce se petrece în univers. Desigur, în contextul nostru ceea ce este cu adevărat important este faptul că El ştie unde se găseşte credinţă adevărată şi, dimpotrivă, unde există doar o recunoaştere mentală a stării de fapt.

Versetele acestea reiau puternicul fir ideatic introdus de scriitor la 3:1: Cristos, ca strălucit Mare Preot al poporului Său. Ele ni-L înfăţişează ca resursă inepuizabilă a poporului său nevoiaş, în stare să-i păzească de cădere. De asemenea ele operează o schimbare de accent „de la funcţia de cernere a cuvântului la rolul Domnului de identificare cu copiii Săi, simţind alături de ei". După ce cuvântul ne-a cercetat cu de-amănuntul, scoţându-ne deplin la lumină (versetele 12,13), acum putem să alergăm la El, pentru a căpăta îndurare şi har.

Observaţi calităţile excelente ale Domnului nostru minunat, măiestria Sa:

1. El este un strălucit Mare Preot. Au existat mulţi mari preoţi în economia mozaică, dar despre nici unul nu s-a spus că este „strălucit".

2. El a străbătut cerul atmosferic şi cerul în care se află aştrii cereşti, până la cerul al treilea, unde locuieşte Dumnezeu. Desigur, asta se referă la înălţarea Sa la cer şi glorificarea Sa la dreapta Tatălui.

3. El este uman. Isus este numele ce I s-a dat când S-a născut, acest nume fiind cu precădere legat de umanitatea Sa.

4. El este divin. Fiul lui Dumnezeu, când se referă la Cristos, ne relevă absoluta Sa egalitate cu Dumnezeu Tatăl. Umanitatea Sa L-a calificat din punctul nostru de vedere; Dumnezeirea Sa - din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Aşadar, nici nu e de mirare că este numit: Strălucit Mare Preot.

Apoi trebuie să luăm în considerare şi experienţa Sa. Nimeni nu poate spune că împărtăşeşte suferinţa cuiva dacă nu a trecut el însuşi printr-o experienţă similară. Ca Om, Domnul nostru a împărtăşit experienţele noastre şi, prin urmare, poate înţelege încercările pe care le îndurăm. (El nu poate împărtăşi însă greşelile noastre, întrucât acestea n-au făcut niciodată parte din experienţa Sa.)

În orice junghi ce sfâşie inima, Omul Durerilor a luat parte.

El a fost ispitit în toate aspectele cum suntem noi, dar fără păcat. Scripturile apără cu toată grija şi cu deosebită gelozie perfecţiunea fără păcat a Domnului Isus, drept care şi noi trebuie să procedăm la fel. El nu a cunoscut nici un păcat (2Corinteni 5:21), n-a săvârşit nici un păcat (1Petru 2:22) şi nu s-a găsit nici un păcat în El (1Ioan 3:5).

Lui I-a fost cu neputinţă să păcătuiască, fie ca Dumnezeu, fie ca Om. Ca Om desăvârşit, El nu putea face nimic, de la Sine, căci asculta cu desăvârşire de Tatăl (Ioan 5:19). Or, se înţelege că Tatăl nu L-ar fi condus niciodată la păcat.

Este eronat să încercăm să argumentăm că ispitirea Lui a fost lipsită de sens, dacă El nu putea păcătui. Unul din scopurile urmărite prin ispitirea Sa a fost de a demonstra concludent că El nu putea păcătui (teologii rezumă doctrina la faptul dacă Cristos putea sau nu să

păcătuiască în două sintagme latineşti: „non posse peccare" - cu neputinţă de a păcătui şi „posse non peccare" - posibil de a nu păcătui. Adevărata învăţătură este: non posse peccare: El nu putea păcătui).

Dacă pui aurul la încercare, încercarea nu este cu nimic mai valabilă doar pentru că aurul este curat, întrucât dacă ar exista impurităţi, testul respectiv le-ar scoate la iveală. Tot aşa este greşit să argumentăm că, prin faptul că nu putea păcătui, El nu a fost uman în sensul cel mai desăvârşit al cuvântului. Păcatul nu este un element esenţial definitoriu al umanităţii, ci, mai degrabă, este un intrus. Umanitatea noastră a fost umbrită de păcat. Doar umanitatea Lui rămâne perfectă, desăvârşită, cum ar trebui să fie şi a noastră.

Dacă Isus ar fi putut păcătui, ca Om pe pământ, ce L-ar împiedica să păcătuiască şi acum, ca Om în cer? El nu S-a lepădat de umanitatea Sa când S-a suit la dreapta Tatălui. El a fost impecabil pe pământ, şi impecabil este acum în cer.

Acum se lansează o invitaţie plină de căldură: apropiaţi-vă cu încredere de tronul harului. Încrederea noastră se bazează pe cunoştinţa faptului că El a murit ca să ne salveze şi că trăieşte ca să ne ţină în viaţă. Noi suntem asiguraţi că vom fi primiţi cu toată căldura, pentru că El este Cel care ne-a invitat să venim.

Oamenii din timpul Vechiului Testament nu se puteau apropia de El. Numai marele preot se putea apropia de El, şi chiar şi el doar o singură zi pe an. Noi putem pătrunde în prezenţa Sa în orice clipă din zi sau noapte, căpătând îndurare şi găsind harul care să ne ajute la timpul potrivit, îndurarea Lui acoperă lucrurile pe care nu se cuvenea să le facem iar harul Lui ne dă puterea să facem lucrurile pe care se cuvine să le facem, dar nu avem puterea să le înfăptuim, cum arată şi Morgan:

„Nu voi obosi nicicând arătând că sintagma din greacă tradusă prin „in time of need" (textual: - o vreme de nevoie, n.tr.) este o expresie idiomatică ce ar echivala astăzi cu „in the nick of time"' (adică „la tanc", „la momentul oportun"). „Ca să căpătăm îndurare şi să găsim har care să ne ajute la timpul potrivit - adică har exact atunci când am nevoie de el şi unde am nevoie de el. Eşti atacat de ispită. În clipa aceea, priveşti către El şi harul îţi stă la dispoziţie, în momentul când ai nevoie de el. Nu este nici o amânare a cererii tale, până la ceasul de seară al rugăciunii. Mai degrabă, acolo unde te afli, pe străzile oraşului, confruntat cu flacăra ispitei, îndreaptă-ţi inima spre Cristos, strigând după ajutor, şi harul îţi va fi pus la dispoziţie, la tanc.”

Până în acest punct, s-a demonstrat superioritatea lui Isus faţă de profeţi, îngeri şi Moise. Acum ne vom ocupa de importanta temă a preoţiei, pentru a vedea că marea preoţie a lui Cristos este de un ordin superior marii preoţii a lui Aaron.

Când Dumnezeu i-a dat lui Moise legea pe Muntele Sinai, El a instituit o preoţie umană, prin care oamenii să se poată apropia de El. El a decretat că preoţii vor fi descendenţi ai seminţiei lui Levi şi ai familiei lui Aaron din această seminţie. Ordinul acesta e cunoscut sub denumirea de preoţia levitică sau aaronică.

În Vechiul Testament se aminteşte de o altă preoţie rânduită divin: aceea a patriarhului Melhisedec. Omul acesta a trăit în zilele lui Avraam, cu mult înainte ca legea să fi fost dată, şi a slujit un rol dublu: şi de rege, şi de preot. în pasajul aflat înaintea noastră autorul va demonstra că Domnul Isus Cristos este preot după ordinul lui Melhisedec, şi că ordinul acesta este superior preoţiei aaronice.

În primele patru versete avem descrierea preotului aaronic. Apoi în versetele 5-10 se descrie în amănunt vrednicia de preot a lui Cristos, în principal prin metoda contrastului.

Prima calitate pe care trebuia s-o îndeplinească preotul aaronic era aceea că trebuia să fie ales dintre oameni. Cu alte cuvinte, trebuia să fie el însuşi om.

El era desemnat să acţioneze în numele oamenilor în relaţie cu Dumnezeu. El aparţinea unei caste speciale de oameni care slujeau ca intermediari între oameni şi Dumnezeu. Una din funcţiile principale pe care le îndeplinea el era să aducă daruri şi jertfe pentru păcate.

Darurile se referă la toate ofrandele ce erau aduse lui Dumnezeu.

Jertfele se referă la acele ofrande speciale care presupuneau vărsarea de sânge ca ispăşire pentru păcate.

El trebuia să aibă compasiune pentru slăbiciunile umane şi să se ocupe cu delicateţe de cei neştiutori şi rătăciţi. Propria sa natură supusă greşelilor îi oferea dotarea necesară pentru a înţelege problemele cu care erau confruntaţi oamenii peste care era mare preot.

Referirea din acest verset la cei neştiutori şi rătăciţi are darul de a ne reaminti că jertfele din Vechiul Testament erau pentru păcate ce nu fuseseră comise cu voia. Nu se dădeau nici un fel de asigurări în lege cu privire la păcatul săvârşit cu voia.

Dacă faptul că şi marele preot era uman constituia un avantaj, în sensul că-l ajuta să se identifice cu poporul, umanitatea sa păcătoasă era un dezavantaj. Căci el trebuia să aducă jertfe şi pentru el însuşi, şi pentru păcatele oamenilor.

Funcţia de preot nu era o profesie sau o ocupaţie pe care oamenii să şi-o poată alege. Ei trebuiau să fie chemaţi la această lucrare de către Dumnezeu, exact aşa cum fusese chemat Aaron. Chemarea lui Dumnezeu se limita la Aaron şi descendenţii acestuia. Nici un om din afara acestei familii nu putea sluji în tabernacol sau în templu.

Scriitorul îşi îndreaptă acum atenţia spre Cristos, demonstrând vrednicia Sa de preot datorită numirii Sale divine, evidentei Sale umanităţi şi calităţilor dobândite.

Cât priveşte numirea divină, sursa acesteia a fost chiar Dumnezeu însuşi. A fost o chemare suverană, ce nu a avut nimic de a face cu genealogia umană. Ea a presupus o relaţie mai bună decât oricare pe care ar fi avut-o vreun preot uman vreodată.

Preotul nostru este Fiul unic al lui Dumnezeu, născut etern, născut la întrupare şi născut la înviere.

Apoi preoţia lui Cristos este de un ordin superior întrucât în Psalmul 110:4 Dumnezeu L-a declarat preot în veci după ordinul lui Melhisedec. Superioritatea aceasta va fi explicată mai pe larg în capitolul 7. Gândul principal care se desprinde de aici este că, spre deosebire de preoţia aaronică, aceasta este în veci.

Cristos nu este doar Fiul fără păcat al lui Dumnezeu, ci mai este şi Omul adevărat. Scriitorul se referă la varietatea de experienţe umane prin care a trecut El în zilele vieţii Sale pământeşti pentru a demonstra acest fapt. Observaţi cuvintele la care se recurge pentru a descrie viaţa Sa şi în special experienţa Sa în Grădina Gheţimani: rugăciuni şi cereri cu strigăte mari şi cu lacrimi. Toate acestea ne atrag atenţia asupra liniei constante a vieţii Sale: de om care S-a bizuit total pe Dumnezeu, întru totul dependent de El, trăind în ascultare deplină de Dumnezeu şi împărtăşind toată gama de emoţii ale unei fiinţe omeneşti, cu excepţia celor legate de păcat.

Rugăciunea lui Cristos nu a fost ca El să poată fi salvat de la moarte, căci, la urma urmelor, însuşi scopul venirii Sale pe pământ a fost să moară pentru păcătoşi (Ioan 12:27). Rugăciunea Sa a fost, mai degrabă, ca El să poată fi izbăvit din moarte (JND), ca sufletul Lui să nu fie lăsat în Hades. Acestei rugăciuni i s-a dat răspuns când Dumnezeu L-a înviat din morţi. El a fost ascultat din pricina evlaviei Lui (sau „fricii Lui evlavioase", în engleză, n.tr.).

Acum suntem din nou confruntaţi cu profunda taină a întrupării - cum a putut Dumnezeu să devină om, pentru ca să moară pentru oameni.

Măcar că era Fiu sau, şi mai bine, deşi a fost Fiu - El nu a fost un Fiu dintre mai mulţii ci singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. În pofida acestui fapt extraordinar, El a învăţat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit. Intrarea Lui în această lume ca Om L-a angrenat în experienţe pe care niciodată nu le-ar fi cunoscut dacă ar fi rămas în cer. În fiecare dimineaţă urechea Lui era deschisă pentru a primi instrucţiuni de la Tatăl Său pentru ziua respectivă (Isaia 50:4).

El a învăţat ascultarea pe cale experimentală, ca Fiul care era totdeauna supus voii Tatălui Său.

Şi fiind făcut desăvârşit. Asta nu poate să se refere la caracterul Său personal, pentru că Domnul Isus era absolut perfect. Cuvintele Sale, faptele Sale şi căile Sale au fost absolut ireproşabile. În ce sens se spune atunci că a fost făcut desăvârşit? Răspunsul: în funcţia Sa de Mântuitor al nostru. El n-ar fi putut deveni niciodată Mântuitorul nostru desăvârşit dacă ar fi rămas în cer. Dar prin încarnarea Sa, prin moartea, îngroparea, învierea şi înălţarea Sa la cer, El a încheiat lucrarea ce se cerea pentru a ne mântui de păcatele noastre iar acum El deţine gloria dobândită de a fi Mântuitorul desăvârşit al lumii.

După ce S-a întors în cer, El a devenit autorul mântuirii eterne pentru toţi cei ce ascultă de El. El este Sursa mântuirii pentru toţi, dar numai cei care ascultă de El sunt mântuiţi.

Aici mântuirea este condiţionată de ascultarea de El. în multe alte pasaje mântuirea este condiţionată de credinţă. Cum vom reconcilia această aparentă contradicţie? Mai întâi de toate, este vorba despre ascultarea credinţei (Romani 1:5;Romani 16:25-27): „ascultarea pe care o cere Dumnezeu este credinţa în cuvântul Său." Dar tot atât de adevărat este că credinţa mântuitoare este aceea care are ca urmare ascultarea. Este cu neputinţă să crezi, în sensul adevărat al Noului Testament, fără să şi asculţi.

După ce a înfăptuit atât de glorios lucrarea fundamentală a preoţiei, Domnului Isus I s-a adresat Dumnezeu cu termenul de Mare Preot „după rânduiala (sau ordinul) lui Melhisedec."

Trebuie să amintim aici că deşi preoţia lui Cristos este după ordinul lui Melhisedec, funcţiile Sale preoţeşti sunt similare celor desfăşurate de preoţii aaronici. De fapt, slujba preoţilor iudaici a fost o umbră sau o întruchipare a lucrării pe care avea s-o realizeze Cristos.

În acest punct, autorul trebuie să facă o digresiune. El ar dori să continue tema preoţiei melhisedeniene a lui Cristos, dar nu poate, căci se simte sub înrâurirea divină să-i mustre pe cititorii săi pentru lipsa lor de maturitate şi, în acelaşi timp, să-i avertizeze cu toată gravitatea asupra pericolului de a se îndepărta.

Ce trist e să constatăm că dobândirea de către noi a adevărului divin e limitată de condiţia noastră spirituală. Urechile cu auzul îngreunat nu pot primi adevărurile profunde! De câte ori nu se poate spune acelaşi lucru şi despre noi, ca despre ucenici, că Domnul are multe lucruri să ne spună, dar noi nu le putem suporta (Ioan 16:12).

Scriitorul le aminteşte evreilor că au tot primit învăţături şi că, de acum, e timpul ca ei înşişi să-i înveţe pe alţii. Dar tragedia este că ei încă aveau nevoie să-i înveţe cineva lucrurile începătoare - abecedarul - cuvântului lui Dumnezeu.

Voi ar trebui să fiţi învăţători. Dumnezeu a rânduit ca fiecare credincios să fie matur până acolo încât să poată să-i înveţe pe alţii. Fiecare să-l înveţe pe altul! Deşi este adevărat că unii sunt înzestraţi cu un dar special de a-i învăţa pe alţii, tot atât de adevărat este că fiecare credincios trebuie să se angajeze într-o anumită slujbă de învăţare. Niciodată Dumnezeu nu a rânduit ca lucrarea aceasta să se limiteze doar la câţiva.

Aţi ajuns să aveţi nevoie de lapte, nu de hrană solidă. În domeniul fizic, un copil care nu trece niciodată de faza laptelui, pentru a se hrăni cu solide, este incapacitat. Dar şi în domeniul spiritual există o formă de rămânere în urmă a dezvoltării (1Corinteni 3:2).

Credincioşii mărturisiţi care rămân la un regim alimentar bazat pe lapte sunt nedestoinici în cuvântul neprihănirii. Ei sunt ascultători ai cuvântului, dar nu şi împlinitori. Ei pierd tot ceea ce nu pun în practică şi rămân într-o stare de permanentă infantilitate.

Ei nu sunt pătrunşi de acel simţ acut al discernământului în chestiunile spirituale, „fiind purtaţi încolo şi-ncoace de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în uneltirea rătăcirii" (Efeseni 4:14).

Hrana solidă este pentru cei adulţi, pentru aceia ale căror simţuri s-au deprins, prin exerciţiu, să deosebească binele şi răul. Prin ascultarea de lumina pe care o primesc din cuvântul lui Dumnezeu, oamenii aceştia sunt în stare să-şi formeze judecăţi spirituale şi să se salveze de pericole morale şi doctrinare.

În contextul actual, sensul anumit în care cititorii sunt îndemnaţi să facă distincţie între bine şi rău este raportat la deosebirile dintre creştinism şi iudaism. Nu că iudaismul ar fi fost rău în sine, întrucât sistemul levitic a fost introdus chiar de Dumnezeu însuşi. Dar el a avut menirea să îndrepte privirile oamenilor spre Cristos. El este împlinirea tipurilor şi umbrelor ceremoniale. Acum însă, după ce a venit Cristos, este un păcat să ne întoarcem la imaginile prin care era reprezentat El. Tot ce tinde să acapareze afecţiunea noastră şi loialiatea noastră în detrimentul lui Cristos este rău de la sine. Credincioşii maturi duhovniceşte sunt în stare să discernă între inferioritatea preoţiei aaronice şi superioritatea preoţiei lui Cristos.

Avertismentul început la 5:11 este continuat pe parcursul acestui capitol. Este unul din cele mai controversate capitole din întreg Noul Testament. Întrucât atâţia credincioşi evlavioşi s-au diferenţiat în privinţa opiniilor avute pe această temă, trebuie să avem grijă să nu cădem în dogmatism. Prin urmare, vom prezenta explicaţia care ni se pare cea mai consecventă cu contextul şi cu restul Noului Testament.

Mai întâi de toate, cititorii sunt îndemnaţi să părăsească principiile elementare ale lui Cristos, textual: „cuvântul începutului lui Cristos" (FWG), sau „cuvântul începător al lui Cristos" (KSW). Noi înţelegem că aceste cuvinte se referă la doctrinele de bază ale religiei, aşa cum sunt ele predate în Vechiul Testament, care au avut menirea de a pregăti Israelul pentru venirea lui Mesia. Aceste doctrine sunt înşirate în ultima parte a versetului 1 şi în versetul 2. Cum vom căuta să arătăm, ele nu sunt doctrinele fundamentale ale creştinismului, ci învăţături de natură elementară care au format temelia clădirii ulterioare. Ele nu s-au ridicat la nivelul lui Cristos Cel înviat şi proslăvit. Îndemnul de a părăsi aceste elemente de bază, nu în sensul de a le abandona, ca şi când ar fi netrebnice, ci de a promova, trecând de la acestea la maturitate. Ideea care se desprinde de aici este că perioada iudaismului a fost caracterizată prin copilărie sau infantilitate pe plan spiritual. Creştinismul reprezintă însă perioada adultă, de maturizare.

Odată ce a fost pusă temelia, următorul pas va fi să începem să construim pe această temelie. O temelie doctrinară a fost pusă în Vechiul Testament, cuprinzând cele şase învăţături de bază enumerate mai jos. Acestea reprezintă punctul de plecare. Marile adevăruri ale Noului Testament privitoare la Cristos, la Persoana şi la lucrarea Sa reprezintă slujba maturităţii.

Prima doctrină din Vechiul Testament este pocăinţa de faptele moarte. Aceasta a format obiectul predicilor neîncetate ale profeţilor, precum şi ale precursorului lui Mesia. În ele oamenii erau chemaţi să se întoarcă de la fapte care erau moarte în sensul că erau lipsite de credinţă.

Faptele moarte ar putea însemna aici şi fapte ce erau bune odinioară, dar care acum sunt moarte, după ce a venit Cristos. De exemplu, toate serviciile legate de închinarea la templu devin demodate prin lucrarea încheiată a lui Cristos.

În al doilea rând, scriitorul aminteşte credinţa faţă de Dumnezeu. Din nou aceasta e o subliniere pe care o găsim în Vechiul Testament. În Noul Testament, Cristos este înfăţişat aproape invariabil ca obiectul credinţei. Nu că aceasta ar înlocui credinţa în Dumnezeu; dar o credinţă în Dumnezeu care îl lasă afară pe Cristos este inadecvată.

Instrucţiunile despre botezuri se referă nu la botezul creştin (cuvintele din original nu sunt la fel: termenul uzual pentru „botez" este baptisma; aici cuvântul este baptismoi, „spălări rituale"), ci la spălările ceremoniale ce ocupau un loc atât de proeminent în viaţa religioasă a preoţilor şi a poporului Israel (vezi şi 9:10).

Ritualul punerii mâinilor este descris în Levitic 1:4;Levitic 3:2;Levitic 16:21. Ofertantul sau preotul îşi punea mâinile pe capul animalului ca act de identificare. În mod figurat, animalul purta păcatele oamenilor asociaţi cu el, îndepărtându-le. Ceremonia simboliza ispăşirea substitutivă. Noi nu credem că aceasta se referă la punerea mâinilor în sensul practicat de apostoli şi de alţii în biserica primară (Fapte 8:17;Fapte 13:3;Fapte 19:6).

Învierea morţilor este predată la Iov 19:25-27, Psalmul 17:15, fiind subînţeleasă la Isaia 53:10-12. Ceea ce se vedea anevoie în Vechiul Testament este revelat în toată splendoarea în Noul Testament (2Timotei 1:10).

Ultimul adevăr elementar al VT este judecata veşnică (Psalmul 9:17;Isaia 66:24).

Aceste principii primare reprezentau iudaismul, având un caracter pregătitor pentru venirea lui Cristos. Creştinii nu trebuie să se mulţumească în continuare cu acestea, ci trebuie să meargă mai departe, însuşindu-şi revelaţia deplină pe care o au acum în Cristos. Cititorii sunt îndemnaţi să treacă „de la umbră la substanţă, de la tip la anti-tip, de la coajă la sâmbure, de la formele moarte ale religiei strămbunilor la realităţile vii ale lui Cristos."

Autorul îşi exprimă dorinţa de a-i ajuta să facă lucrul acesta (în textul majoritar: „Şi să facem lucrul acesta"), dacă Dumnezeu va permite. Dar factorul limitator le aparţine în exclusivitate lor, nu şi lui Dumnezeu. Dumnezeu îi va învrednici să înainteze spre deplina maturitate spirituală, însă ei sunt cei care trebuie să răspundă pozitiv la cuvânt, exercitându-şi credinţa adevărată şi răbdarea.

Am ajuns acum la miezul avertismentului împotriva apostaziei, care se aplică unei categorii de oameni pe care este cu neputinţă să-i restaurezi şi să-i aduci din nou la pocăinţă. În aparenţă oamenii aceştia s-au pocăit cândva (deşi nu se pomeneşte nimic despre credinţa lor în Cristos). Acum se afirmă limpede că este cu neputinţă să se reînnoiască pocăinţa.

Cine sunt aceşti oameni? Răspunsul ni-i dau versetele 4 şi 5. Analizând măreţele privilegii de care s-au bucurat ei cândva, trebuie să observăm că toate aceste lucruri ar putea fi valabile în cazul celor nemântuiţi. Nicăieri nu se spune explicit că oamenii aceştia ar fi fost vreodată născuţi din nou. După cum nu se pomeneşte nimic despre lucruri esenţiale cum ar fi credinţa mântuitoare, răscumpărarea prin sângele Lui sau viaţa veşnică.

Ei fuseseră cândva luminaţi. Ei auziseră evanghelia harului lui Dumnezeu. Ei nu au fost în necunoştinţă de cauză despre calea mântuirii. Iuda Iscarioteanul fusese luminat, dar a respins lumina.

Ei au gustat darul ceresc. Domnul Isus este darul ceresc. Ei gustaseră din El, dar niciodată nu L-au primit printr-un act hotărât al credinţei. Este posibil să guşti fără să mănânci sau să bei. Când oamenii I-au oferit lui Isus pe cruce vin amestecat cu fiere amară, El l-a gustat, dar nu a băut din această băutură (Matei 27:34). Nu este de ajuns să-L guşti pe Cristos; dacă nu şi mâncăm trupul Fiului Omului şi nu bem sângele Său, adică dacă nu-L primim cu adevărat ca Domn şi Mântuitor, nu avem viaţă în noi înşine (Ioan 6:53).

Ei au fost făcuţi părtaşi ai Duhului Sfânt. Înainte de a ne pripi, trăgând concluzia greşită, cum că aici ar fi vorba de convertire, să ne aducem aminte că Duhul Sfânt efectuează în viaţa oamenilor o lucrare anterioară convertirii (1Corinteni 7:14), punându-i într-o poziţie de privilegiu exterior. El îi convinge pe necredincioşi de păcat, de neprihănire şi de judecată (Ioan 16:8). El îi conduce pe oameni la pocăinţă şi-i îndreaptă spre Cristos, ca singura lor nădejde. Oamenii pot să se împărtăşească astfel din binefacerile Duhului Sfânt chiar dacă Duhul nu locuieşte înăuntrul lor.

Ei au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu. Ascultând evanghelia care li s-a predicat, au fost în mod ciudat mişcaţi şi atraşi de ea. Ei au fost ca sămânţa căzută pe teren stâncos; ei au auzit cuvântul şi l-au primit imediat, cu bucurie, dar n-au avut rădăcină în ei înşişi. Ei au

îndurat o vreme, dar când s-au ivit strâmtorările sau prigoanele din pricina cuvântului, ei s-au depărtat numaidecât (Matei 13:20,21).

Ei au gustat puterile veacului viitor.

Prin puteri aici se înţelege „miracole".

Veacul viitor este Mileniul, acea eră a păcii şi prosperităţii, când Cristos va domni peste pământ timp de o mie de ani. Miracolele care au însoţit propovăduirea evangheliei în zilele de la începutul bisericii (Evrei 2:4) au fost o anticipare, o arvună a semnelor şi minunilor care se vor săvârşi în împărăţia lui Cristos. Oamenii aceştia fuseseră martorii acestor miracole în primul veac. De fapt se prea poate ca ei să fi participat la aceste minuni. Să luăm, de pildă, miracolele înmulţirii pâinilor şi peştilor. După ce Isus a hrănit cinci mii, oamenii L-au urmat de cealaltă parte a mării. Mântuitorul şi-a dat seama că, deşi ei au gustat un miracol, tot nu credeau în El. El le-a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că Mă căutaţi nu pentru că aţi văzut semne, ci pentru că aţi mâncat pâinile acelea şi v-aţi săturat" (Ioan 6:26).

Dacă ei cad (textul marginal din versiunea NKJV este o traducere mai bună (întrucât forma şi contextul sunt identice cu cele din propoziţiile anterioare: „and have fallen away" - şi au căzut), după ce au beneficiat de privilegiile enumerate, este cu neputinţă să fie reînnoiţi spre pocăinţă. Ei au comis păcatul apostaziei. Au ajuns în acel loc în care luminile se sting pe calea spre iad.

Enorma vinovăţie a apostaziaţilor este indicată prin cuvintele: căci ei răstignesc pentru ei înşişi pe Fiul lui Dumnezeu, făcându-L să fie batjocorit (versetul 6b). Asta semnifică o respingere deliberată, maliţioasă a lui Cristos, nu doar o nesocotire neatentă a Sa. Indică o trădare pe faţă a Lui, o solidarizare cu forţele inamice Lui şi o ridiculizare a Persoanei şi lucrării Sale.

Acum scriitorul se îndreaptă spre lumea naturii pentru a găsi un corespondent al credinciosului adevărat (versetul 7) şi al apostatului (versetul 8). În ambele cazuri persoana este asemănată cu pământul. Privilegiile enumerate în versetele 4 şi 5 sunt comparate cu ploaia care înviorează.

Recolta de vegetaţie ne arată răspunsul ultim pe care îl dă cineva la privilegiile acordate. La rândul ei aceasta stabileşte dacă pământul este binecuvântat sau blestemat.

Adevăratul credincios este ca pământul care este adăpat de ploaie, dând rodul vegetaţiei folositoare şi fiind binecuvântat de Dumnezeu.

Apostatul este ca pământul care este de asemenea udat, dar nu dă alt rod decât spini şi pălămidă - roada păcatului. El primeşte, dar nu produce plante folositoare. Un asemenea pământ nu este bun de nimic. Şi este deja condamnat. Destinul său este să i se pună foc.

Există două indicii puternice în versetele 9 şi 10 potrivit cărora apostaţii descrişi în versetele precedente sunt necredincioşi. Mai întâi, avem schimbarea bruscă de pronume. În discuţia privitoare la apostaţi, scriitorul se referă la ei cu pronumele „ei". Acum, când li se adresează credincioşilor adevăraţi, el foloseşte pronumele voi şi ale voastre.

Al doilea indiciu este şi mai clar. Vorbindu-le credincioşilor, el spune: „Chiar dacă vorbim astfel, preaiubiţilor, totuşi despre voi suntem încredinţaţi de lucruri mai bune şi care însoţesc mântuirea."

Concluzia care se deduce de aici este că lucrurile pe care le-a descris în versetele 4-6 şi 8 nu însoţesc mântuirea.

Două dintre lucrurile care însoţesc mântuirea se manifestau în viaţa sfinţilor: Lucrarea lor şi dragostea (sau truda dragostei) lor. Credinţa lor s-a manifestat printr-o viaţă de fapte bune, iar ei aveau semnul distinctiv al adevăratului creştinism - dragoste activă pentru casa credinţei. Ei au continuat să-i slujească pe copiii Domnului, de dragul Lui.

Următoarele două versete par să fi fost adresate la două categorii diferite de oameni, anume celor de care scriitorul nu era sigur. Existau unii care păreau a fi în pericol de a aluneca înapoi în iudaism.

Mai întâi, el doreşte ca ei să dea dovadă de aceeaşi râvnă pe care au manifestat-o credincioşii adevăraţi în dobândirea asigurării depline a nădejdii până la sfârşit. El vrea ca ei să meargă înainte, cu statornicie pentru Cristos, până se va fi împlinit nădejdea finală a creştinului, în cer. Aceasta este dovada realităţii.

Ei nu trebuie să lenevească, permiţând picioarelor lor să se târâi iar duhului lor să lâncezească. Dimpotrivă, ei trebuie să meargă cu râvnă înainte, imitându-i pe toţi credincioşii adevăraţi care prin credinţă şi răbdare moştenesc făgăduinţele.

Secţiunea de încheiere a capitolului 6 este pusă în legătură cu îndemnul din versetul 12, de a merge înainte cu încredere şi răbdare. Este dată pilda lui Avraam ca stimulent şi certitudine că nădejdea credinciosului se va împlini.

Într-o privinţă, creştinul poate părea dezavantajat. El a renunţat la toate pentru Cristos dar nu are nici un câştig material în schimbul acestei renunţări. Ci totul este în viitor. Cum poate şti el cu certitudine că nădejdea lui nu este în zadar?

Răspunsul îl găsim în făgăduinţa pe care i-a făcut-o Dumnezeu lui Avraam, făgăduinţă care cuprindea în germene tot ceea ce avea să dăruiască El mai târziu prin Persoana lui Cristos. Când Dumnezeu a făcut acea făgăduinţă, El S-a jurat pe Sine însuşi întrucât nu putea să jure pe unul mai mare decât El.

Făgăduinţa se găseşte în Geneza 22:16,17: „Pe Mine însumi jur zice Domnul... binecuvântând te voi binecuvânta şi înmulţind îţi voi înmulţi descendenţii...." Dumnezeu S-a angajat să împlinească această făgăduinţă şi prin urmare împlinirea ei este asigurată.

Avraam a crezut în Dumnezeu; el a aşteptat cu răbdare; şi a primit împlinirea făgăduinţei. De fapt Avraam nu a riscat crezând în Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este cel mai sigur lucru din univers. Orice făgăduinţă a lui Dumnezeu este la fel de sigură că se va împlini ca şi când ar fi avut deja loc.

În afacerile acestei lumi, oamenii jură pe cineva mai mare decât ei înşişi. La tribunale, de pildă, ei promit că vor spune adevărul, după care adaugă cuvintele: „aşa să-mi ajute Dumnezeu." Ei apelează la Dumnezeu pentru confirmarea că ceea ce vor spune este adevărat.

Când oamenii jură pentru a confirma o promisiune, de obicei asta pune capăt oricărei neînţelegeri. Se înţelege prin asta că promisiunea va fi respectată.

Dumnezeu a vrut ca poporul Său credincios să fie absolut asigurat că ceea ce a promis El se va întâmpla întocmai. De fapt simpla Lui promisiune ar fi fost de ajuns, dar El a voit s-o arate într-o măsură şi mai mare decât printr-o făgăduinţă. Prin urmare, a adăugat la promisiune un jurământ.

Moştenitorii făgăduinţei sunt toţi cei care prin credinţă sunt copiii credinciosului Avraam.

Făgăduinţa despre care este vorba aici este promisiunea vieţii veşnice către toţi cei care cred în El. Când Dumnezeu a făcut o promisiune seminţei lui Avraam, promisiunea şi-a găsit împlinirea deplină şi finală în Cristos şi toate binecuvântările care decurg din unirea cu Cristos au fost, prin urmare, incluse în promisiune.

Credinciosul are acum două lucruri neschimbătoare pe care se poate bizui: cuvântul Său şi jurământul Său. Este imposibil să ne imaginăm un lucru mai sigur sau mai cert (în manuscrisele majoritare: „găsim o puternică încurajare" (deci modul indicativ), iar nu „să găsim o puternică încurajare" (subjonctiv). Prima variantă este chiar mai sigură). Dumnezeu promite că-i va mântui pe toţi cei care cred în Cristos; apoi El confirmă această promisiune cu un jurământ. Concluzia este inevitabilă: credinciosul este pe veci sigur. În restul capitolului 6 scriitorul foloseşte patru alegorii pentru a sublinia totala fiabilitate şi probitate a nădejdii creştine:

(1) o cetate de refugiu;

(2) o ancoră;

(3) un premergător;

(4) un Mare Preot.

Mai întâi, cei care sunt credincioşi adevăraţi sunt înfăţişaţi ca fugind de această lume osândită spre cetatea cerească de refugiu. Pentru a-i încuraja în fuga lor, Dumnezeu le-a dat nădejdea bazată pe cuvântul Său şi pe jurământul Său.

Când trecem prin furtunile şi încercările vieţii, nădejdea aceasta ne este ca o ancoră a sufletului. Cunoştinţa faptului că proslăvirea noastră este la fel de certă ca şi când ar fi avut deja loc ne păzeşte ca să nu ne lăsăm cuprinşi de valurile îndoielilor şi disperării.

Ancora nu e aruncată în nisipurile mişcătoare ale acestei lumi, ci este înfiptă în sanctuarul ceresc. Întrucât nădejdea noastră este ancora, înţelesul versetului este că nădejdea noastră se bizuie pe însăşi Prezenţa lui Dumnezeu dincolo de perdeaua dinăuntru. Pe cât de sigur este faptul că ancora se află acolo, pe atât de sigur este că şi noi vom fi acolo.

Isus a intrat în sanctuarul dinăuntru ca premergător al nostru. Prezenţa Lui acolo ne asigură că toţi cei ce-I aparţin vor intra şi ei acolo, în cele din urmă. Nu este nici o exagerare să afirmăm că până şi cel mai simplu credincios de pe pământ posedă aceeaşi siguranţă de a merge în cer ca şi sfinţii care se află deja acolo, cum se exprimă şi D. Anderson-Berry:

„Cuvântul tradus prin „premergător" nu se găseşte în nici un alt loc din Noul Testament. Aceasta exprimă o idee ce nu mai fusese contemplată în economia Levică, căci marele preot intra în Sfânta Sfintelor doar ca reprezentant. Şi el intra acolo unde nu mai putea fi urmat de nimeni. Dar Premergătorul nostru este garanţia faptului că acolo unde se află El, acolo vom fi şi noi. Ca Premergător El

(1) a anunţat sosirea noastră acolo;

(2) a luat în stăpânire, în numele nostru, gloriile cerului;

(3) S-a dus pentru ca să poată să-i întâmpine pe preaiubiţii Săi, când vor veni şi ei acolo, şi să-i înfăţişeze înaintea Maiestăţii cerului.”

A patra alegorie este aceea a Marelui Preot. Domnul nostru a devenit Mare Preot pe veci, după ordinul lui Melhisedec. Preoţia Sa eternă garantează păstrarea noastră, conservarea noastră veşnică. Pe cât de cert este faptul că noi am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Sa, pe atât de cert este că vom fi mântuiţi prin viaţa Sa, ca Preot al nostru la dreapta lui Dumnezeu (Romani 5:10).

Această menţionare a lui Isus ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec ne aminteşte că subiectul acesta a fost întrerupt la 5:10, când autorul a făcut o digresiune, tratând pe larg avertismentul împotriva apostaziei. Acum el este gata să reia tema potrivit căreia marea preoţie a lui Cristos este superioară marii preoţii a lui Aaron. În felul acesta, scriitorul a reluat cu măiestrie firul argumentaţiei.

Melhisedec a fost un personaj enigmatic, care a apărut pentru scurt timp pe arena istoriei umane (Geneza 14:18-20), după care a dispărut. După veacuri şi veacuri, David îi pomeneşte numele (Psalmul 110:4). Apoi, după alte secole, el reapare în cartea Evrei. Un lucru pare clar: Dumnezeu a aranjat în aşa fel detaliile vieţii sale, încât el să fie un excelent tip al Domnului Isus Cristos.

În aceste trei versete din capitolul 7 avem câteva fapte istorice privitoare la el. Ni se aminteşte că în el se îmbinau două funcţii: de rege şi preot. Astfel el a fost regele Salemului (numit ulterior Ierusalim) şi preot al Dumnezeului Celui Preaînalt. El a fost liderul politic şi spiritual al poporului său. Desigur, acesta este formula ideală, preferată de Dumnezeu, respectiv să nu existe nici o separaţie între secular şi sacru. Când omul păcătos se află la cârmă, este necesar să se tragă o linie de demarcaţie între biserică şi stat. Numai când Cristos va domni în neprihănire se vor putea uni cele două (Isaia 32:1,17).

Melhisedec s-a întâlnit cu Avraam pe când acesta se întorcea de pe câmpul de luptă, unde obţinuse o victorie răsunătoare, şi l-a binecuvântat. Semnificaţia acestui act este rezervată pentru versetul 7. Dacă n-am avea decât Scripturile Vechiului Testament, nu ne-am da seama de profunda semnificaţie a acestor detalii aparent lipsite de relevanţă.

Avraam a dat a zecea parte din prada de război acestui misterios rege-preot. Din nou, trebuie să aşteptăm până în versetele 4,6,8-10 ca să aflăm sensul ascuns al zeciuielii lui Avraam.

În Scriptură numele unui om reprezintă ceea ce este acel om în realitate. Astfel aflăm că numele şi titlul lui Melhisedec înseamnă: „rege al neprihănirii" iar titlul său - rege al Salemului înseamnă „rege al păcii".

Nu este lipsit de semnificaţie faptul că mai întâi apare termenul neprihănire şi apoi pace. Nu poate fi pace dacă mai întâi nu este neprihănire.

Vedem clar lucrul acesta în lucrarea lui Cristos. La cruce, „îndurarea şi adevărul s-au întâlnit; neprihănirea şi pacea... s-au sărutat" (Psalmul 85:10). Întrucât Mântuitorul a întrunit toate cerinţele neprihănite ale lui Dumnezeu cu privire la păcatele noastre, noi putem avea pace cu Dumnezeu.

Misterul în care este învăluit Melhisedec se adânceşte când citim că n-a avut nici tată, nici mamă, nici genealogie, nici naştere, nici moarte. Dacă scoatem aceste afirmaţii din contextul lor, vom fi nevoiţi să conchidem că el a fost un oaspete din cer sau de pe altă planetă sau că a fost o creaţie specială a lui Dumnezeu.

Dar cheia înţelegerii acestui subiect stă în analizarea acestor afirmaţii în contextul lor. Subiectul este preoţia. Scriitorul face distincţie între preoţia melhisedeniană şi cea aaronică. Pentru a se califica pentru preoţia aaronică, un om trebuia să se nască din seminţia lui Levi şi din familia lui Aaron. Deci genealogia era de importanţă primordială. De asemenea, calitatea sa de preot începea la naşterea sa şi se încheia odată cu moartea lui.

Preoţia lui Melhisedec a fost total diferită. El nu a moştenit preoţia prin naşterea sa într-o familie de preoţi. Ci Dumnezeu pur şi simplu l-a ales şi l-a desemnat ca preot. Cât priveşte preoţia sa nu se consemnează nicăieri existenţa tatălui sau mamei sau genealogiei sale. În cazul acesta, faptul respectiv nu a contat, şi în ce priveşte consemnarea istorică, nu se menţionează naşterea sau moartea sa; prin urmare preoţia sa continuă.

Nu trebuie să conchidem că Melhisedec nu a avut părinţi, că nu s-ar fi născut niciodată sau că nu ar fi murit niciodată. Nu aceasta contează, ci ideea subliniată aici este că, în ce priveşte preoţia să, nu există nici o consemnare scrisă, nici o cronică a acestor statistici vitale, pe motiv că slujba sa de preot nu a depins de acestea.

El nu a fost Fiul lui Dumnezeu, cum au conchis unii eronat, dar a fost făcut ca Fiul lui Dumnezeu în această privinţă, în sensul că preoţia sa a continuat fără întrerupere.

Acum autorul va demonstra că preoţia lui Melhisedec este superioară preoţiei lui Aaron. Demonstraţia este alcătuită din trei argumente: cel al zeciuielilor şi binecuvântării; argumentul privitor la o schimbare care a avut loc, înlocuind preoţia aaronică; şi argumentul privitor la continuitatea, perpetuitatea preoţiei lui Melhisedec.

În versetele 4-10 avem primul argument, care începe cu o interjecţie neobişnuită, în cadrul căreia cititorii sunt rugaţi să ia în considerare măreţia lui Melhisedec. Chiar şi patriarhul Avraam i-a dat o zecime din prada de război. Întrucât Avraam a fost una din cele mai strălucitoare stele de pe firmamentul evreiesc, rezultă că Melhisedec trebuie să fi fost o stea şi mai mare decât el.

Cât priveşte preoţii levitici, aceştia au fost autorizaţi de lege să colecteze zeciuielile de la concetăţenii lor evrei. Atât preoţii, cât şi oamenii de rând descind din Avraam, tatăl celor credincioşi.

Dar când Melhisedec a primit zeciuială de la Avraam, aceasta a fost o tranzacţie neobişnuită şi contrară convenţiilor. Avraam, chemat să fie tatăl naţiunii din care avea să vină în cele din urmă Mesia, a acordat respect unuia care nu avea legătură cu poporul ales. Preoţia lui Melhisedec a traversat barierele rasiale.

Un alt fapt semnificativ este acela că Melhisedec l-a binecuvântat pe Avraam, spunând: „Binecuvântat să fie Avram al Dumnezeului Celui Preaînalt, Posesorul cerului şi al pământului" (Geneza 14:19,20).

Când un om îl binecuvântează pe altul, se înţelege că cel superior îl binecuvântează pe cel inferior. Desigur, asta nu presupune nici o inferioritate personală sau morală, ci pur şi simplu o inferioritate de poziţie.

Citind aceste argumente bazate pe Vechiul Testament, să încercăm să ne imaginăm reacţiile pe care le vor fi avut cititorii evrei, care, pe bună dreptate, întotdeauna îl respectaseră pe Avraam ca pe unul dintre cei mai mari eroi naţionali. Dar acum ei află că Avraam a recunoscut un preot „ne-evreu" ca superior al său! Gândiţi-vă numai! Faptul acesta fusese prezent din totdeauna în Biblia lor, dar nu fusese observat de ei.

În cadrul preoţiei aaronice, zeciuielile erau primite de oameni care erau supuşi morţii. Apoi exista o succesiune permanentă de preoţi, fiecare din ei servindu-şi generaţia şi apoi ieşind din scenă, fiind urmat de altul. În cazul lui Melhisedec, nu se aminteşte deloc că el ar fi murit. Prin urmare, el poate reprezenta o preoţie unică, prin faptul că este perpetuă.

Primind zeciuială de la Avraam, Melhisedec a primit-o, practic, din partea lui Levi. Întrucât Levi a fost capul acestei seminţii de preoţi, putem afirma că preoţia aaronică i-a plătit zeciuială lui Melhisedec, recunoscând astfel superioritatea acestuia din urmă.

Prin ce fel de înlănţuire de raţionamente se poate afirma că Levi i-a plătit zeciuială lui Melhisedec? În primul rând, prin faptul că Avraam a fost cel care a plătit zeciuială. El a fost străbunicul lui Levi. Deşi Levi încă nu se născuse, el era prezent în coapsele lui Avraam, adică era destinat să descindă din venerabilul patriarh. Avraam a procedat, în realitate, ca reprezentant al întregii sale posterităţi, când a dat zeciuială lui Melhisedec. Prin urmare, Levi şi preoţia care a descins din el au ocupat locul secund faţă de Melhisedec şi preoţia acestuia.

În versetele 11-20 găsim al doilea argument prin care se demonstrează că preoţia lui Melhisedec este superioară preoţiei lui Aaron, anume faptul că s-a produs o schimbare în cadrul preoţiei. Preoţia lui Cristos a trecut pe linie moartă preoţia levitică. Lucrul acesta n-ar fi fost necesar, dacă preoţia levitică şi-ar fi îndeplinit scopul, deplin şi până la capăt.

Realitatea este că prin sistemul levitic nu se putea atinge perfecţiunea. Păcatele nu au fost niciodată îndepărtate iar închinătorii nu au obţinut niciodată odihna conştiinţei. Astfel, preoţia înfiinţată pe vremea lui Moise nu a fost cea definitivă.

Un alt fel de preoţie este acum în vigoare, după ce a sosit Preotul cel desăvârşit. Iar preoţia Lui nu este socotită după rânduiala lui Aaron, ci după rânduiala lui Melhisedec.

Faptul că preoţia s-a schimbat ne obligă să conchidem că întreaga structură egală pe care se întemeia preoţia s-a schimbat şi ea. Este un anunţ revoluţionar! Ca un clopot, el vesteşte încheierea vechiului sistem, inaugurându-l pe cel nou. Acum nu mai suntem sub lege.

Că s-a produs o schimbare în lege rezultă şi din faptul că Domnul Isus aparţine unei seminţii căreia i se interzicea să îndeplinească funcţia de preot în legea levitică.

Domnul Isus descindea din seminţia lui Iuda. Or, conform legislaţiei mozaice, nici o persoană din acest trib nu era autorizată să îndeplinească funcţia de preot. Şi totuşi Isus este Preot. Cum se explică acest lucru? Explicaţia constă în faptul că s-a produs o modificare a legii.

Preoţii levitici deveneau eligibili prin întrunirea criteriilor cerute de lege, conform descendenţei lor fizice. Ei trebuiau să se nască din seminţia lui Levi şi din familia lui Aaron.

Dar ceea ce-i conferă Domnului calitatea de Preot ca Melhisedec este viaţa Sa fără sfârşit. Nu se pune aici problema unei spiţe, ci puterea personală, inerentă. El trăieşte în veac.

Lucrul acesta e confirmat de cuvintele Psalmului 110:4, unde David anticipează preoţia lui Mesia: „Tu eşti un preot pe veci, după rânduiala lui Melhisedec." Aici accentul cade pe cuvintele: pe veci. Slujba Lui nu va înceta niciodată, pentru că viaţa Lui nu va înceta niciodată.

Legea care a pus bazele preoţiei aaronice a fost contramandată datorită neputinţei şi zădărniciei ei. Ea a fost abrogată prin venirea lui Cristos.

În ce sens a fost legea neputincioasă şi zadarnică? Oare nu Dumnezeu este Cel care a dat-o? Putea Dumnezeu să dea un lucru neputincios şi inutil? Răspunsul este că Dumnezeu niciodată nu a intenţionat ca această lege să fie legea definitivă a preoţiei. Ea a avut mai degrabă un caracter preparator pentru preoţia ideală a lui Dumnezeu, ce avea să vină. A fost o imagine temporară şi parţială a realităţii perfecte şi definitive ce avea să vină.

Ea a fost neputincioasă şi inutilă în sensul că n-a făcut nimic desăvârşit. Oamenii nu puteau merge nicicând în prezenţa lui Dumnezeu în Sfânta Sfintelor. Această distanţare obligatorie dintre Dumnezeu şi om avea menirea să le amintească în permanenţă că chestiunea păcatului nu fusese încă rezolvată, odată pentru totdeauna.

Dar acum a fost introdusă o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu. Acea nădejde mai bună este Domnul Isus însuşi; cei care Îl au pe El ca singura lor nădejde au acces desăvârşit la Dumnezeu în orice clipă.

Nu numai că s-a produs o modificare în rânduiala preoţiei şi în legea preoţiei, ci, aşa cum vom vedea îndată, s-a produs o schimbare şi în metoda inducţiei. Raţionamentul gravitează aici în jurul folosirii jurământului lui Dumnezeu în legătură cu preoţia lui Cristos. Jurământul semnifică introducerea a ceea ce este neschimbător şi veşnic. Rainsbury spune:

„Nimic mai prejos decât însuşi jurământul Dumnezeului Celui Atotputernic este cel care garantează eficacitatea şi caracterul etern al preoţiei binecuvântatului nostru Domn Isus."

Preoţii aaronici au fost numiţi în funcţie fără jurământ. Prin urmare, implicaţia care se deduce de aici este că preoţia lor a avut scopul de a fi provizorie şi nicidecum definitivă.

Dar Dumnezeu S-a adresat lui Cristos printr-un jurământ, când L-a desemnat ca preot. Forma jurământului o găsim în Psalmul 110:4: „Domnul a jurat şi nu-l va părea rău: «Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec. Henderson spune:

„Dumnezeu aşează în spatele împuternicirii lui Cristos realităţile eterne ale tronului Său şi atributele imuabile ale naturii Sale. Dacă acestea ar putea suferi modificări, atunci şi noua preoţie s-ar putea schimba. Altminteri nu poate exista nici o schimbare."

Rezultă de aici că Isus este certitudinea (garantul) unui legământ mai bun.

Preoţia aaronică făcea parte din Vechiul Legământ. Preoţia lui Cristos este legată de noul legământ. Legământul şi preoţia stau în picioare sau cad împreună.

Noul Legământ este acordul necondiţionat de har pe care Dumnezeu îl va încheia cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda, când Domnul Isus îşi va întemeia împărăţia pe pământ (Ieremia 31:33,34). Credincioşii de azi se bucură de unele din binecuvântările Noului Legământ, dar deplina sa împlinire nu se va realiza decât atunci când Israel va fi redresat şi răscumpărat pe plan naţional.

Isus este certitudinea noului legământ în sensul că El însuşi este Garantul. Prin moartea, îngroparea şi învierea Lui, El a asigurat baza neprihănită de pe care Dumnezeu putea împlini termenii legământului.

Preoţia Sa fără de sfârşit este de asemenea vital legată de împlinirea fără greş a termenilor legământului.

Am ajuns acum la al treilea şi ultimul legământ privitor la superioritatea preoţiei melhisedeniene.

Preoţii Israelului au fost mulţi la număr. Se spune că au fost optzeci şi patru de mari preoţi în istoria naţiunii şi, desigur, au existat nenumăraţi alţi preoţi mai mici. Funcţia de mare preot era ocupată mereu de altă persoană, datorită morţii celui ce fusese mare preot înainte. Slujba suferea astfel de pe urma acestor întreruperi inevitabile.

În cazul preoţiei lui Cristos, nu există nici un neajuns similar, întrucât El trăieşte în veac. Preoţia Lui nu se transmite niciodată altcuiva şi nu există nici o întrerupere a eficacităţii sale. Este neschimbătoare şi ne-transmisibilă.

Pentru că El trăieşte în veac, poate să-i mântuiască în chip desăvârşit pe cei care se apropie prin El de Dumnezeu. În general prin asta înţelegem lucrarea Sa de a-i mântui pe păcătoşi de pedeapsa păcatului, dar, în realitate, scriitorul se referă la lucrarea lui Cristos de a-i izbăvi pe sfinţi de puterea păcatului. Aşadar aici nu este avut în vedere atât de mult rolul său de Mântuitor, cât aceia de Mare Preot. Nu există nici un pericol că vreunul din credincioşi se va pierde. Siguranţa lor eternă depinde de mijlocirea Lui perpetuă în favoarea lor. El poate să-i mântuiască tot timpul pentru că actuala Sa slujbă la dreapta lui Dumnezeu nu va mai putea fi niciodată întreruptă prin moarte.

Preoţia lui Cristos este superioară preoţiei lui Aaron şi datorită excelenţei Persoanei Domnului Isus.

El este sfânt în poziţia Sa înaintea lui Dumnezeu.

El este nevinovat sau fără vicleşug în relaţiile Sale cu oamenii.

El este neîntinat în caracterul Său personal.

El este despărţit de păcătoşi în viaţa pe care o trăieşte la dreapta lui Dumnezeu.

El a fost înălţat mai presus de ceruri în actuala şi eterna Sa splendoare.

Şi tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia.

Spre deosebire de preoţii levitici, Marele nostru Preot n-are nevoie să aducă jertfe în fiecare zi... căci lucrul acesta l-a făcut pentru noi odată pentru totdeauna. El n-are nevoie să aducă jertfe pentru păcatele Sale, pentru că El este absolut total lipsit de păcat. El se deosebeşte printr-un al treilea mod uimitor de foştii preoţi prin faptul că S-a adus jertfă pe Sine însuşi pentru păcatele oamenilor. Preotul S-a dat pe El însuşi ca jertfa. Nespus de minunat şi de adânc este harul lui Isus!

Legea pune preoţi care sunt ne-desăvârşiţi pe plan personal, ei fiind supuşi slăbiciunii şi greşelilor; ei sunt sfinţi doar din punct de vedere ritualistic.

Jurământul lui Dumnezeu, dat după ce a venit legea, îl numeşte pe Fiul ca Preot care a fost desăvârşit pentru veşnicie. La acest jurământ s-a referit versetul 21 din acest capitol, citând din Psalmul 110:4.

Există extraordinare implicaţii în materialul pe care tocmai l-am parcurs. Preoţia umană a fost înlocuită cu o preoţie divină şi eternă. Prin urmare, de câtă nepricepere dau dovadă oamenii când stabilesc sisteme preoţeşti, după tiparul Vechiului Testament, uzurpând funcţiile strălucitului nostru Mare Preot!

În versetele următoare, se arată că slujba lui Cristos este superioară slujbei lui Aaron, pentru că El oficiază într-un sanctuar superior (versetele 1-5) şi în legătură cu un legământ superior (versetele 7-13).

Acum scriitorul a ajuns la punctul principal al argumentaţiei sale. El nu rezumă aici cele spuse anterior, ci enunţă teza de bază spre care converg toate elementele din această epistolă.

Avem un astfel de Mare Preot. Cuvântul avem transmite o notă de triumf, acesta fiind răspunsul dat iudeilor care îi tachinau pe creştinii de la început cu cuvintele: „Noi avem tabernacolul; noi avem preoţia; noi avem minunatele veşminte preoţeşti." La care credinciosul răspunde plin de încredere: „Da, dar voi nu aveţi decât umbrele acestor realităţi, pe când noi avem împlinirea lor. Voi aveţi ceremoniile, dar noi Îl avem pe Cristos. Voi aveţi imaginile, dar noi avem Persoana. Şi Marele nostru Preot este aşezat la dreapta tronului Maiestăţii în ceruri. Nici un alt mare preot nu s-a aşezat vreodată, considerându-şi lucrarea încheiată, după cum nici unul nu a ocupat nicicând un loc de asemenea onoare şi putere."

El slujeşte poporul în Locul preasfânt din cer. Acesta este adevăratul cort (tabernacol) ridicat de Domnul, nu de om, cum s-a întâmplat cu cortul pământesc.

Întrucât una din funcţiile principale îndeplinite de marele preot a fost de a aduce atât daruri, cât şi jertfe, rezultă că şi Marele nostru Preot trebuie să procedeze la fel.

Prin daruri se înţelege o gamă cuprinzătoare de ofrande aduse lui Dumnezeu. Iar jertfele erau darurile în care era ucis un animal. Ce oferă Cristos? Acestei întrebări nu i se dă răspuns direct decât în capitolul 9.

Versetul acesta trece peste întrebarea referitoare la ce oferă Cristos, amintindu-ne că pe pământ El n-ar fi eligibil să ofere daruri în cort sau în templu. Domnul nostru descindea din seminţia lui Iuda, iar nu din aceea a lui Levi şi din familia lui Aaron. Din această pricină El nu era calificat să slujească în templul pământesc. Când citim în evanghelii că Isus S-a dus la templu (vezi Luca 19:45), trebuie să înţelegem că S-a dus doar în zona din jurul templului, iar nu în Locul Sfânt sau în Sfânta Sfintelor.

Desigur cu asta se ridică întrebarea dacă Cristos a îndeplinit vreo funcţie de mare preot când S-a aflat pe pământ, sau dacă Şi-a început lucrarea preoţească doar după ce S-a suit la Cer? Ideea centrală a versetului 4 este că El nu a fost calificat pe pământ să acţioneze ca preot levitic şi nu putea sluji în templul de la Ierusalim. Dar asta nu înseamnă că El nu putea îndeplini funcţiile unui preot după rânduiala lui Melhisedec. La urma urmelor, rugăciunea Lui de la Ioan 17 este o rugăciune de mare preot şi, desigur, aducerea Sa pe Sine însuşi ca unică jertfă desăvârşită la Calvar a fost negreşit un act preoţesc (vezi 2:17).

Tabernacolul (cortul) de pe pământ a fost copia sanctuarului ceresc. Conformaţia sa a descris maniera în care poporul legământului lui Dumnezeu se putea apropia de El ca să I se închine. Mai întâi, era uşa curţii exterioare, apoi altarul jertfei arderii de tot, apoi ligheanul. După aceea preoţii intrau în Locul Sfânt iar marele preot intra în Sfânta Sfintelor, unde Se manifesta însuşi Dumnezeu.

Cortul (tabernacolul) nu a avut niciodată menirea de a fi sanctuarul definitiv, ci doar o copie şi o umbră. Când Dumnezeu l-a chemat pe Moise să se suie pe Muntele Sinai şi i-a spus să construiască cortul, El i-a dat un proiect bine alcătuit, un plan tehnic după care să se ghideze. Acest model a fost tipul unei realităţi superioare, cereşti.

De ce subliniază scriitorul acest lucru cu atâta pregnanţă? Pentru a imprima în minţile unora care ar fi ispitiţi să revină la iudaism că, procedând astfel, ar schimba substanţa pe nişte umbre, când, în realitate, se cuvine ca ei să treacă de la umbre la realitatea propriu-zisă.

Versetul 5 ne învaţă fără echivoc că instituţiile din Vechiul Testament au fost tipuri ale realităţilor cereşti; prin urmare, justifică învăţătura tipologiei, atunci când aceasta este predată în consonanţă cu Scriptura şi fără să dăm frâu liber fanteziei.

Versetul acesta este tranziţia de la tema sanctuarului superior la discuţia despre legământul mai bun.

Mai întâi, avem o comparaţie. Slujba lui Cristos este tot atât de superioară slujbei preoţilor aaronici, pe cât legământul mediat de El este superior celui vechi.

În al doilea rând, ni se oferă un motiv: legământul este mai bun pentru că este legiferat pe făgăduinţe mai bune.

Slujba lui Cristos este infinit mai bună. El nu a adus un animal ca jertfă, ci S-a adus pe Sine jertfa. El a înfăţişat valoarea propriului Său sânge, nu sângele taurilor şi al caprelor. El a îndepărtat păcatele, spre deosebire de preoţii din vechiul legământ, care doar le acopereau. El le-a dat credincioşilor o conştiinţă desăvârşită, nu doar o amintire făcută odată la un an asupra păcatelor. El ne-a deschis calea ca să pătrundem în prezenţa lui Dumnezeu, nu să stăm afară, la distanţă.

El este Mediatorul unui legământ mai bun. Ca Mediator El stă între Dumnezeu şi om, aruncând o punte peste prăpastia ce-i despărţea. Griffith Thomas face o comparaţie succintă a legămintelor:

„Legământul este „mai bun" pentru că este absolut, iar nu condiţionat; spiritual, iar nu carnal; universal, iar nu local; etern, iar nu vremelnic; individual, iar nu naţional; şi intern, iar nu extern."

Este un legământ mai bun pentru că se întemeiază pe făgăduinţe mai bune. Legământul legii promitea binecuvântarea în schimbul ascultării, dar ameninţa cu moartea pe cei ce erau neascultători. El reclama neprihănirea, dar nu conferea şi putinţa de a îndeplini această neprihănire.

Noul Legământ este un legământ necondiţionat al harului. El atribuie neprihănirea acolo unde aceasta lipseşte cu desăvârşire. Noul Legământ îi învaţă pe oameni cum să trăiască neprihănit, dându-le şi puterea să facă acest lucru şi răsplătindu-i arunci când procedează astfel.

Primul legământ nu era perfect, adică nu reuşea să realizeze o relaţie ideală între om şi Dumnezeu. El n-a avut nicicând menirea de a fi legământul definitiv, ci a îndeplinit doar rolul de pregătitor al venirii lui Cristos. Faptul că se menţionează ulterior al doilea legământ arată că primul nu a fost ideal.

În realitate neajunsul nu rezidă în primul legământ: „legea este sfântă şi porunca sfântă şi dreaptă şi bună" (Romani 7:12). Mai degrabă, problema era la oamenii cărora le-a fost dat legământul dintâi, întrucât materialul brut cu care trebuia să opereze legea nu era de calitate. Căci, ca o mustrare, El le-a spus.... El nu a mustrat legământul, ci oamenii legământului Său. Primul legământ se baza pe promisiunea omului că va asculta (Exod 19:8;Exod 24:7) şi, prin urmare, nu era destinat să dăinuie multă vreme. Noul Legământ este o recitare, de la început până la sfârşit, a ceea ce Dumnezeu Se învoieşte să facă; în asta constă tăria sa.

Scriitorul citează acum din Ieremia 31:31-34, pentru a demonstra că în Scripturile ebraice Dumnezeu promisese un Legământ Nou. Întreaga argumentaţie gravitează în jurul cuvântului nou. Dacă vechiul ar fi fost suficient şi satisfăcător, ce nevoie ar mai fi fost să se introducă unul nou?

Şi totuşi Dumnezeu a promis în mod special că va încheia un nou legământ cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda. Cum s-a arătat mai sus, noul legământ are de a face, în principal, cu naţiunea Israel, nu cu biserica. El îşi va găsi împlinirea deplină când va reveni Cristos să domnească peste Israel ca naţiune pocăită şi răscumpărată. Între timp, credincioşii se înfruptă din unele binecuvântări ale acestui legământ. Astfel când Mântuitorul a dat ucenicilor cupa cu vin, spunând: „Acesta este noul legământ în sângele Meu. Faceţi acest lucru, ori de câte ori beţi din ea, în amintirea Mea" (1Corinteni 11:25). Henderson citează următoarele:

„Şi astfel facem distincţie între interpretarea primară referitoare la Israel şi aplicaţia secundară, spirituală, la biserica de astăzi. În prezent ne bucurăm, în puterea Duhului Sfânt, de binecuvântările noului legământ; şi totuşi, vor mai exista în viitor alte manifestări faţă de Israel, după făgăduinţa lui Dumnezeu."

Dumnezeu a făgăduit concret că Noul Legământ nu va fi ca legământul pe care l-a încheiat cu ei când i-a scos, de mână, din Egipt. În ce fel se va deosebi? El nu ne spune, dar poate că răspunsul poate fi dedus din restul versetului, Pentru că n-au stăruit în legământul Meu, nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul. Legământul legii a dat greş pentru că a fost condiţionat, reclamând ascultare de la un popor care nu era în stare de ascultare. Făcând Noul Legământ, un legământ necondiţionat al harului, Dumnezeu evită orice posibilitate de eşec, întrucât împlinirea depinde numai şi numai de El însuşi. Or, El nu poate da greş!

Citatul din Ieremia conţine o schimbare radicală. Cuvintele din textul ebraic al citatului din Ieremia 31:32 sună astfel: „deşi le-am fost soţ". Unele traduceri de la început ale acestui text din Ieremia sunau astfel: „prin urmare i-am desconsiderat (sau: M-am depărtat de ei)." Duhul Sfânt, Care a inspirat cuvintele rostite de Ieremia şi a supravegheat conservarea Bibliei, l-a călăuzit pe scriitorul cărţii Evrei să selecteze această versiune alternativă.

Observaţi repetarea cuvintelor: Eu voi. Vechiul Legământ îi spune omului ce trebuie să facă; Noul Legământ ne spune ce va face Dumnezeu. După ce au trecut zilele neascultării lui Israel, El va pune legile Lui în mintea lor pentru ca să le cunoască, şi în inima lor, pentru ca să le iubească. Ei vor dori să asculte, nu de teama pedepsei, ci din iubire pentru El. Legile nu vor mai fi scrise în piatră, ci pe tăbliile de carne ale inimii.

Eu voi fi Dumnezeul lor iar ei vor fi poporul Meu. Asta denotă apropiere. Vechiul Testament îi spunea omului să stea departe; harul îi spune să se apropie. De asemenea îi vorbeşte despre o legătură neîntreruptă şi o siguranţă necondiţionată. Nimic nu va întrerupe această legătură cumpărată cu preţul sângelui.

Noul Legământ include şi cunoştinţa universală a Domnului. În timpul Glorioasei Domnii a lui Cristos, nu va mai fi nevoie ca un om să-şi înveţe aproapele sau fratele să-L cunoască pe DOMNUL. Căci toţi vor avea conştientizarea lăuntrică a lui, de la cel mai mic până la cel mai mare: „Pământul va fi plin de cunoştinţa DOMNULUI cum sunt apele care acoperă marea" (Isaia 11:9).

Dar bucuria cea mai mare va consta în faptul că Noul Legământ promite îndurare pentru cei nelegiuiţi şi uitare pe veci a păcatelor lor. Legea era inflexibilă şi nemiloasă în această privinţă: „Orice abatere şi orice neascultare primea o dreaptă răsplată" (Evrei 2:2).

Mai mult, legea nu putea să se ocupe efectiv de păcate. Ea asigura ispăşire de păcate, dar nu şi îndepărtarea acestora. (Termenul ebraic pentru ispăşire provine de la verbul a acoperi) Jertfele prescrise de lege îl făceau pe om curat din punct de vedere ceremonial, adică îl

calificau să se angajeze în viaţa religioasă a naţiunii. Dar această curăţire ritualistică era externă şi nu se atingea de viaţa lăuntrică a omului. Nu asigura curăţirea morală, după cum nu-i dădea un cuget curat.

Faptul că Dumnezeu introduce un Nou Legământ înseamnă că primul este învechit. Întrucât aşa stau lucrurile, nici nu mai trebuie să se pună problema revenirii la lege. Şi totuşi, exact asta erau ispitiţi unii dintre cei ce-şi spuneau credincioşi să facă. Autorul le atrage atenţia că legământul legii este demodat; că a fost introdus un legământ mai bun. Prin urmare, trebuie să se pună de acord cu Dumnezeu.

La 8:3 scriitorul a amintit în treacăt faptul că fiecare mare preot trebuie să aibă ce oferi. Acum el este gata să discute ofranda adusă de minunatul nostru Mare Preot, contrastând-o cu ofrandele din Vechiul Testament. Pentru a introduce tema de care se va ocupa, el face o trecere rapidă în revistă a conformaţiei cortului şi a regulilor ce guvernau închinarea.

Tabernacolul a fost o construcţie asemănătoare unui cort, în care Dumnezeu a locuit în mijlocul israeliţilor începând din perioada încartiruirii lor la Muntele Sinai şi până la zidirea templului. Zona din jurul tabernacolului se numea curtea exterioară, ce era împrejmuită cu un gard alcătuit dintr-o serie de stâlpi de bronz între care era întinsă o pânză de in. Când israelitul intra în curtea cortului prin poarta de răsărit, el se apropia de altarul arderii de tot, unde erau tăiate şi arse animalele de jertfă. Apoi ajungea la ligheanul aşezat pe un stativ mare de bronz, în a cărui apă preoţii îşi spălau mâinile şi picioarele.

Tabernacolul propriu-zis avea 45 de picioare lungime, 15 picioare lăţime şi 15 picioare înălţime (13 m, 4,5 m şi 4,5 m). Era împărţit în două compartimente. Primul, Locul Sfânt, avea 30 de picioare (circa 9 m) lungime iar al doilea, Locul Preasfânt, avea 15 picioare lungime (4,5m).

Cortul era alcătuit dintr-un cadru de lemn acoperit cu perdele din păr de capră şi pentru protecţie împotriva ploii avea deasupra piei de animale. Aceste acoperământuri formau partea de deasupra, spatele şi laturile cortului. Partea din faţă a tabernacolului era un văl brodat.

Locul Sfânt conţinea trei obiecte de mobilier:

1. Masa cu pâinile punerii înainte, pe care se aflau douăsprezece turte de pâine, reprezentând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. Aceste turte se numeau „pâinea Prezenţei" pentru că erau aşezate înaintea feţei sau prezenţei lui Dumnezeu.

2. Sfeşnicul de aur cu şapte braţe îndreptate în sus şi purtând lămpi care ardeau cu untdelemn.

3. Altarul aurit al tămâierii, pe care se ardea tămâie sfântă dimineaţa şi seara.

După perdeaua a doua se afla Locul Preasfânt sau Sfânta Sfintelor. Aici Dumnezeu Se manifesta printr-un nor luminos şi strălucitor. Era singurul loc de pe pământ unde i se permitea omului să se apropie de El cu sângele ispăşirii.

Acest al doilea compartiment al tabernacolului iniţial conţinea chivotul legământului, un scrin mare de lemn acoperit peste tot cu aur. înăuntrul lui erau: vasul de aur conţinând mana, toiagul lui Aaron care înfrunzise, şi cele două table ale legii. (Mai târziu când a fost înălţat templul, n-a mai fost nimic în chivot, decât tablele legii - vezi 1Împăraţi 8:9).

Versetul 4 spune că în Locul Preasfânt se mai afla cădelniţa de aur. Cuvântul grec tradus prin cădelniţă (cuvântul thumiaterion este un lucru sau loc în care se arde tămâie) poate însemna fie altarul de tămâiere (menţionat la Exod 30:6 ca fiind în Locul Sfânt), fie cădelniţa în care marele preot purta tămâia. Explicaţia cea mai satisfăcătoare este aceasta din urmă. În opinia scriitorului, cădelniţa îşi avea locul în Locul Preasfânt, întrucât marele preot o purta de la altarul tămâierii în Locul Preasfânt în Ziua Ispăşirii.

Capacul de aur al chivotului legământului era cunoscut sub denumirea de scaunul îndurării. Deasupra lui erau două figurine cunoscute sub denumirea de heruvimi, care se priveau faţă în faţă, cu aripile întinse şi cu capetele aplecate peste capacul chivotului.

Scriitorul se mărgineşte la această succintă descriere, întrucât nu a avut intenţia de a vorbi cu de-amănuntul despre aceste lucruri, ci doar a dorit să schiţeze conţinutul tabernacolului şi modul de apropiere de Dumnezeu pe care îl întruchipa.

Întrucât scriitorul s-a decis să contrasteze ofranda lui Cristos cu ofrandele aduse în cadrul iudaismului, el va trebui, mai întâi de toate, să le prezinte pe cele prescrise de lege. La această categorie ar putea alege multe, dar el se opreşte asupra celor mai importante din cadrul întregului sistem al legii, anume: jertfa care se aducea în marea Zi a Ispăşirii (Levitic 16). Dacă va putea dovedi că lucrarea lui Cristos este superioară aceleia săvârşite de marele preot in această zi aparte din calendarul religios al Israelului, îşi va fi susţinut cu succes punctul de vedere.

Preoţii aveau acces la cortul exterior, adică Locul Sfânt, unde intrau în permanenţă, aducându-şi la îndeplinire obligaţiile ritualistice. Oamenii de rând nu aveau voie să pătrundă în această încăpere, fiind obligaţi să rămână afară.

Numai un singur om din lume putea intra în Sfânta Sfintelor: marele preot al Israelului. Şi chiar şi acest unic om, dintr-o rasă unică, dintr-un trib unic şi dintr-o familie unică putea intra doar într-o singură zi din an: Ziua Ispăşirii. Dar când intra, avea obligaţia de a duce un lighean cu sânge, pe care îl aducea pentru sine însuşi şi pentru păcatele comise din neştiinţă de oameni.

Această acţiune semnifica profunde adevăruri spirituale. Duhul Sfânt îi învăţa pe oameni că păcatul a creat o distanţă între om şi Dumnezeu şi că, prin urmare, omul trebuie să se apropie de Dumnezeu printr-un mediator. Iar mediatorul se putea apropia de Dumnezeu numai prin intermediul sângelui victimei sacrificate. Era o lecţie practică menită să-i înveţe pe oameni că drumul care ducea în prezenţa lui Dumnezeu nu le fusese încă deschis închinătorilor.

Accesul imperfect a continuat atâta timp cât a rămas în picioare cortul dintâi. În acest punct e preferabilă traducerea lui Darby: „Atâta timp cât primul tabernacol îşi avea locul său". Tabernacolul a fost înlocuit cu templul ridicat în timpul domniei lui Solomon, dar a continuat să-şi aibă locul până la moartea, îngroparea şi învierea lui Cristos. Principiile pe care le vestea referitor la apropierea de Dumnezeu au fost încă valabile până când s-a rupt perdeaua, din templu în două, de sus până jos.

Sistemul cortului dintâi a fost simbolic pentru vremea de acum. Ca imagine a unei realităţi superioare ce avea să vină, el reprezenta în mod ne-desăvârşit lucrarea desăvârşită a lui Cristos.

Darurile şi jertfele nu puteau să-i facă niciodată pe închinători desăvârşiţi în ce priveşte conştiinţa. Dacă s-ar fi dobândit o totală izbăvire de păcat, atunci conştiinţa celui care aducea jertfa ar fi fost eliberată de vinovăţia păcatului. Dar lucrul acesta nu s-a întâmplat niciodată.

De fapt, jertfele levitice se ocupau doar de întinările ritualistice. Ele se refereau la chestiuni exterioare, cum ar fi alimentele şi băuturile curate şi necurate şi spălările ceremoniale care îi eliberau pe oameni de impuritatea rituală, neocupându-se de necurăţia morală.

Jertfele priveau un popor care se afla într-o relaţie de legământ cu Dumnezeu. Ele aveau menirea de a menţine poporul într-o poziţie de puritate rituală, pentru ca să se poată închina. Ele nu aveau însă nimic de a face cu mântuirea sau cu curăţirea de păcat. Oamenii erau salvaţi prin credinţa în Domnul, pe baza lucrării lui Cristos aflată încă în viitor.

În fine, jertfele aveau un caracter vremelnic, fiind impuse până la vremea reformării. Ele anticipau venirea lui Cristos şi jertfa Sa desăvârşită. Prin vremea reformării se are în vedere aici epoca creştină.

Cristos S-a arătat ca mare Preot al bunurilor viitoare (în textul critic: „care au venit"), adică al extraordinarelor binecuvântări pe care le revarsă El peste cei ce îl primesc.

Sanctuarul Său este un cort mai mare şi mai desăvârşit, care nu e făcut de mâini omeneşti în sensul că nu e construit din materiale de construcţie. Ci este sanctuarul din cer, locuinţa lui Dumnezeu.

Locul Lui de slujire nu e un templu făcut de mâini omeneşti; Ci El slujeşte chiar în cer.

Preoţia Lui fiind cerească; în El umbrele legii

Toate s-au împlinit, acum retrăgându-se

Thomas Kelly

Domnul nostru a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt.

Când S-a înălţat la Cer, El a intrat în prezenţa lui Dumnezeu, după ce a încheiat lucrarea de răscumpărare de la Calvar. Cuvintele: odată pentru totdeauna trebuie să producă o bucurie necurmată în inimile noastre. Da, lucrarea e săvârşită. Domnul să fie lăudat!

El a oferit propriul Său sânge, nu sângele taurilor şi al ţapilor. Sângele animalelor nu avea puterea de a îndepărta păcatele. El avea eficacitate doar în cazul ofenselor de ordin tehnic, respectiv al încălcării regulilor ritualistice. Dar sângele lui Cristos are o valoare nemărginită, căci puterea sa este suficientă pentru a curăţi toate păcatele tuturor oamenilor care au trăit vreodată, care trăiesc în prezent şi care vor trăi vreodată. Desigur, puterea sa e aplicabilă doar în cazul celor care vin la El prin credinţă. Dar potenţialul său de curăţire este nelimitat.

Prin jertfa Sa El a obţinut răscumpărarea eternă. Preoţii de odinioară obţineau doar o ispăşire anuală. Prin urmare, între cele două jertfe este o diferenţă uriaşă.

Pentru a ilustra diferenţa dintre jertfa lui Cristos şi ceremoniile legii, scriitorul îşi îndreaptă acum atenţia spre ritualul vacii stropite. Potrivit legii, dacă un israelit se atingea de un cadavru, devenea necurat din punct de vedere ceremonial timp de şapte zile. Remediul consta în amestecarea cenuşii unei vaci cu apă curată de izvor, persoana întinată fiind stropită în ziua a treia şi a şaptea, după care devenea curată. Mantie precizează:

„Cenuşa era considerată o concentrare a proprietăţilor esenţiale ale ofrandei de păcat, la acest element putându-se apela oricând, în condiţii de minim deranj şi fără pierdere de timp, O vacă roşie avea efect pentru veacuri de-a rândul. Se consemnează că a fost nevoie doar de şase în toată istoria evreilor, pentru că o cantitate cât de mică de cenuşă avea un extraordinar de mare efect de curăţire când era amestecată cu apa curată de izvor (Numeri 19:17).”

Dacă cenuşa unei vaci avea o putere atât de mare de a curaţi una din cele mai grave forme de întinăciune exterioară, cu cât mai puternic este sângele lui Cristos pentru a curaţi de păcatele lăuntrice cele mai murdare!

Ofranda Sa S-a făcut prin Duhul Cel veşnic. Există oarecari deosebiri de vederi cu privire la sensul acestei sintagme. După unii, sensul ei ar fi: „printr-un duh veşnic", adică duhul binevoitor cu care a depus El jertfa Sa, în contrast cu caracterul involuntar al jertfelor animale. În schimb, alţii cred că sensul ei corect este: „prin duhul Său veşnic." Noi însă credem că aici este vorba despre Duhul Sfânt; Domnul a depus jertfa Sa în puterea Duhului Sfânt.

Jertfa a fost adusă lui Dumnezeu. El a fost Mielul lui Dumnezeu, fără pată şi fără păcat, a cărui perfecţiune morală L-a calificat să fie purtătorul păcatelor noastre. Jertfele animale trebuiau să fie de o perfecţiune fizică. El a fost de o perfecţiune morală.

Sângele Lui curăţeşte conştiinţa de faptele moarte, ca să slujească Dumnezeul Cel viu.

Versetele anterioare au subliniat superioritatea sângelui Noului Legământ faţă de sângele Vechiului Legământ. Asta ne conduce la concluzia din versetul 15: anume că Cristos este Mediatorul Noului Legământ, după cum explică Wuest:

„Cuvântul „mediator" este traducerea termenului mesites, care se referă la o persoană ce intervine între alte două persoane, pentru a reface pacea sau prietenia dintre acestea, pentru a încheia un contract sau a ratifica un legământ. Aici Mesia joacă rolul de intermediar sau mediator între un Dumnezeu sfânt şi omul păcătos, Prin moartea Sa pe cruce, El îndepărtează obstacolul (păcatul) care a provocat înstrăinarea dintre om şi Dumnezeu. Când păcătosul acceptă meritele jertfei lui Mesia, vina şi pedeapsa păcatului său dispar, puterea păcatului în viaţa lui este frântă iar el devine receptorul naturii divine. Înstrăinarea dintre el şi Dumnezeu, atât pe plan juridic, cât şi personal, dispare.”

Acum cei care sunt chemaţi pot primi moştenirea veşnică făgăduită. Prin lucrarea lui Cristos sfinţii din Vechiul Testament precum şi cei din Noul Testament se bucură de mântuire veşnică şi de răscumpărare veşnică.

Ceea ce-i califică pe credincioşii din era pre-creştină să aibă parte de moştenire este faptul că moartea - adică moartea lui Cristos - a avut loc. Moartea Lui îi răscumpără de abaterile făptuite sub lege.

Într-o anumită privinţă am putea spune că Dumnezeu i-a salvat pe cei din Vechiul Testament „pe credit". Ei au fost îndreptăţiţi prin credinţă, aşa cum erau. Dar Cristos încă nu murise. Atunci cum a putut Dumnezeu să-i mântuiască? Răspunsul e că i-a mântuit pe baza a ceea ce ştia că va înfăptui Cristos. Ei nu ştiau aproape nimic despre ceea ce avea să înfăptuiască Cristos la Calvar. Dar Dumnezeu ştia şi a trecut valoarea acelei lucrări în contul lor, atunci când au crezut relevaţia care le-a dăruit-o El despre Sine.

Într-o privinţă, o mare datorie, rezultată în urma abaterilor, s-a acumulat sub Vechiul Legământ. Prin moartea Sa, Cristos i-a răscumpărat pe credincioşii din prima dispensaţie de aceste abateri.

Maniera în care Dumnezeu i-a salvat prin lucrarea încă viitoare a lui Cristos este cunoscută (în engleză, n.tr.) sub denumirea de „pretermission" (adică ispăşire sau iertare anticipată) a păcatelor. O discuţie pe tema aceasta o găsim la Romani 3:25,26.

Aducând vorba despre moştenire în versetul 15, autorul îşi aminteşte că înainte ca ultima voinţă sau testamentul cuiva să poată fi omologat, trebuie să se dovedească moartea testatorului. De obicei un certificat de deces este o probă suficientă în acest sens.

Se poate ca testatorul să-şi fi alcătuit testamentul cu mulţi ani înainte şi să-i fi păstrat în siguranţă, dar el nu intră în vigoare decât după moartea sa. Atâta timp cât este în viaţă, averea lui nu poate fi distribuită la cei pe care i-a numit în testament.

Acum discuţia se deplasează de la tema testamentului cuiva la aceea a Vechiului Legământ dat de Dumnezeu prin intermediul lui Moise. (Termenii din engleză: „covenant" (legământ) şi „testament" sunt traducerea unuia şi aceluiaşi termen din greacă, diatheke.) Şi aici a fost necesar să aibă loc un deces, care a fost ratificat prin vărsarea de sânge.

În vremurile de demult fiecare legământ era validat prin moartea jertfitoare a unui animal. Sângele constituia garanţia că se vor împlini termenii legământului.

După ce Moise a recitit legile în auzul Israelului, a luat sânge de viţei şi de ţapi, cu apă, lână stacojie şi isop, stropind atât cartea însăşi, cât şi tot poporul. În felul acesta Moise a efectuat ceremonia pentru pecetluirea solemnă a legământului.

La Exod 24:1-11 citim că Moise a stropit altarul şi poporul; nu se aminteşte însă că s-ar fi stropit şi cartea, după cum nu se pomeneşte nimic despre apă, lâna stacojie sau isopul. Este mai bine să considerăm aceste texte ca relatări separate, dar complementare.

Cele două părţi între care s-a încheiat contractul au fost: Dumnezeu, reprezentat prin altar, şi poporul, legământul propriu-zis fiind cartea.

Sângele stropit obliga ambele părţi să respecte clauzele legământului. Poporul a promis că va asculta iar DOMNUL a promis că îi va binecuvânta pe israeliţii dacă vor face ce au promis.

În timp ce stropea, Moise a spus: Acesta este sângele legământului pe care vi 1-a poruncit Dumnezeu." Această acţiune punea în joc viaţa poporului, dacă nu păzea legea.

În mod similar, Moise a stropit cu sânge cortul şi toate vasele folosite în cadrul închinării. Ritualul acesta nu se găseşte în Vechiul Testament. Sângele nu figurează în pasajul de la Exod 40 referitor la consacrarea cortului. Totuşi simbolismul este clar. Tot ce intră în contact cu omul păcătos este întinat şi, prin urmare, trebuie curăţit.

Aproape tot ce se afla sub lege era curăţit cu sânge. Existau însă şi excepţii. De pildă, când un om era numărat în cadrul recensământului, fiind inclus în rândul copiilor lui Israel, el putea aduce o jumătate de siclu de argint ca „bani pentru ispăşire", în locul unei jertfe de sânge (Exod 30:11-16). Moneda era un semn ce simboliza ispăşirea pentru sufletul omului, ca el să poată fi socotit ca făcând parte din poporul lui Dumnezeu. O altă excepţie o găsim la Levitic 5:11, unde anumite forme de necurăţie ritualistică se puteau rezolva prin aducerea unei ofrande de făină fină.

Aceste excepţii tratau ispăşirea sau acoperirea păcatului, deşi, în general vorbind, pentru ispăşire era nevoie de o jertfa de sânge. Dar în ce priveşte curăţirea de păcat, aici nu mai există excepţii, ci trebuie neapărat să aibă loc o vărsare de sânge.

Restul capitolului 9 compară şi contrastează cele două legăminte. Mai întâi, cortul pământesc trebuia să fie curăţit cu sângele taurilor şi al ţapilor. După cum s-a arătat aceasta era o purificare ceremonială. Era o sfinţire simbolică a unui sanctuar simbolic.

Sanctuarul ceresc era realitatea reprezentată printr-o copie: cortul de pe pământ, care trebuia curăţit cu jertfe mai bune decât acestea, adică cu jertfele lui Cristos. Folosirea pluralului pentru a descrie ofranda unică adusă de Cristos este o figură de stil, cunoscută sub denumirea de „pluralul majestăţii".

S-ar putea să ne surprindă faptul că şi locurile cereşti trebuiesc curăţite. În sensul acesta textul de la Iov 15:15 ne-ar putea oferi un indiciu. Acolo citim că „cerurile nu sunt curate înaintea Lui". Asta se datorează negreşit faptului că Satan a comis primul act de păcătuire în cer (Isaia 14:12-14) şi faptului că el încă are acces în prezenţa lui Dumnezeu, ca pârâş al fraţilor (Apocalipsa 12:10).

Cristos n-a intrat în sanctuarul făcut de mâini omeneşti, care era o întruchipare a celui adevărat, ci a intrat chiar în cer, unde se înfăţişează acum pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

Este greu să înţelegem cum poate cineva dori să se lase de realitate şi să revină la copia acesteia. E de neînţeles cum cineva poate să-L părăsească pe Marele Preot care slujeşte în sanctuarul ceresc, pentru a reveni la preoţii Israelului, cei ce slujeau în cortul simbolic.

Domnul Isus nu a adus jertfe repetate, cum proceda marele preot aaronic. Acesta din urmă intra în Locul Preasfânt o dată pe an - adică, în Ziua Ispăşirii, şi nu aducea propriul său sânge ca jertfa, ci sângele animalelor de jertfa.

Dacă Cristos ar fi adus jertfe repetate, asta ar fi presupus şi suferinţe repetate, întrucât jertfa a constat din însăşi viaţa Sa. Este de neconceput ca El să fi suferit agoniile Calvarului din timp în timp, de la întemeierea lumii! În plus, asta ar fi fost şi inutil!

Sub Nou! Legământ există:

1. O finalitate pozitivă - El S-a arătat odată pentru totdeauna. Lucrarea nu mai trebuie repetată.

2. Un timp potrivit - El S-a arătat la sfârşitul veacurilor, adică după ce Vechiul Legământ a demonstrat concludent eşecul şi neputinţa omului.

3. O lucrare desăvârşită - El S-a arătat ca să înlăture păcatul. Accentul cade pe cuvântul a înlătura. Cu alte cuvinte, nu se mai punea problema unei ispăşiri anuale, ci acum a intervenit iertarea veşnică.

4. O jertfă personală - El a îndepărtat păcatul prin jertfa Sa, adică jertfindu-Se pe Sine, căci în propriul Său trup a purtat El pedeapsa pe care o meritau păcatele noastre.

Purtând ruşinea şi sfidând ocara,

în locul Meu osândit El a stat,

Pecetluindu-mi iertarea cu sângele Lui.

Aleluia! Ce Mântuitor măreţ!

Philip P. Bliss

Versetele 27 şi 28 par să prezinte un alt contrast între Vechiul şi Noul Legământ. Legea îi condamna pe păcătoşi să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata. Legea a fost dată unor oameni care erau deja păcătoşi şi care nu puteau s-o păzească în mod desăvârşit. Prin urmare, ea a devenit un mijloc de osândire a tuturor celor care se aflau sub ea.

Noul Legământ introduce jertfa infinită a lui Cristos; El S-a adus jertfa o singură dată ca să poarte păcatele multora. Noul Legământ ne prezintă binecuvântata nădejde a iminentei Sale Reveniri; celor care îl aşteaptă cu nerăbdare El se va arăta a doua oară. Dar când va veni El din nou, nu va veni pentru a Se ocupa de problema păcatului, întrucât lucrarea aceea a săvârşit-o deja pe cruce. El va veni pentru a-i duce pe ai Săi acasă, în cer. Aceasta va fi culminarea mântuirii lor; ei vor primi trupurile lor proslăvite şi vor fi pe veci feriţi de orice atingere a păcatului.

Sintagma: cei care îl aşteaptă cu nerăbdare este o descriere a adevăraţilor credincioşi. Toţi copiii Domnului aşteaptă revenirea Lui, deşi s-ar putea să nu fie întru totul de acord cu privire la succesiunea exactă în care se vor desfăşura evenimentele la a doua Sa venire.

Biblia nu ne învaţă nicăieri că doar un anumit grup de creştini duhovniceşti vor fi luaţi în cer cu prilejul Răpirii. Mai degrabă, participanţii sunt descrişi ca aparţinând la două categorii: „morţii în Cristos" şi „noi cei vii, care rămânem" (1Tesaloniceni 4:16,17). Asta înseamnă că toţi credincioşii, şi morţi, şi vii, vor fi răpiţi la cer. La 1Corinteni 15:23 participanţii sunt definiţi drept: „cei care sunt ai lui Cristos".

Adesea s-a scos în evidenţă că avem trei arătări ale lui Cristos în versetele 24-28, care pot fi rezumate în felul următor:

Versetul 26: El S-a arătat. Asta se referă la prima Sa venire, când a venit pe pământ ca să ne salveze de pedeapsa păcatului (timpul trecut al mântuirii).

Versetul 24: El Se arată acum. Este o referire la slujba (lucrarea) Sa actuală, desfăşurată în prezenţa lui Dumnezeu, pentru a ne salva de puterea păcatului (timpul prezent al mântuirii).

Versetul 28: El Se va arăta. Asta se referă la iminenta Sa întoarcere, când ne va salva de prezenţa păcatului (timpul viitor al mântuirii).

Legea era doar umbra bunurilor viitoare ce aveau să vină. Ea avea darul de a îndrepta privirile oamenilor în viitor, spre Persoana şi lucrarea lui Cristos, dar era un palid înlocuitor al realităţii. A prefera legea în schimbul lui Cristos este totuna cu a prefera fotografia cuiva, în locul persoanei pe care o reprezintă. Este o insultă adusă Majestăţii Sale!

Slăbiciunea sistemului legii reiese şi din faptul că jertfele sale trebuiau aduse mereu, fiind repetabile. Această repetiţie demonstra totala lor incapacitate de a întruni cerinţele pe care le reclamă un Dumnezeu sfânt.

Observaţi sintagmele folosite pentru a capta ideea repetivităţii: aceleaşi jertfe; se aduc neîncetat; an de an.

Jertfele erau total neputincioase de a-i desăvârşi pe închinători, adică ele nu le acordau oamenilor niciodată o conştiinţă desăvârşită în ce priveşte păcatul. Israeliţii nu s-au bucurat niciodată de conştienta eliberării depline şi veşnice de vinovăţia păcatului. Ei nu aveau niciodată o totală odihnă a conştiinţei.

Dacă ofrandele ar fi adus o absolvire totală şi definitivă de păcat, atunci n-ar fi încetat ei oare să facă an de an drumul lor la cort sau la templu? Or, tocmai faptul că aceste jertfe se repetau le făcea să fie ineficiente. Nu poţi spune că cineva este vindecat, dacă din oră în oră trebuie să ia medicamente pentru ca să rămână în viaţă.

În loc să pacifice conştiinţa, sistemul levitic îl înţepa, aducându-l la realitate în fiecare an. În spatele frumosului ritual din Ziua Ispăşirii se ascundea amintirea anuală că păcatele nu erau decât acoperite, iar nu îndepărtate.

Sângele taurilor şi al ţapilor pur şi simplu nu avea puterea de a îndepărta păcatele. Cum s-a arătat deja, jertfele acestea se ocupau doar de abateri de la ritual, oferind o anumită curăţire ceremonială, dar fiind total neputincioase în a le oferi oamenilor scăpare de natura lor stricată sau de faptele lor rele.

În contrast cu slăbiciunea ofrandelor levitice, să ne ocupăm acum de tăria jertfei superlative a lui Cristos. în chip de introducere, ni se permite să auzim monologul rostit de Cristos cu prilejul încarnării Sale. Citând din Psalmul 40, El remarcă insatisfacţia lui Dumnezeu faţă de jertfele şi ofrandele din cadrul Vechiului Legământ. Dumnezeu este Cel care a instituit aceste jertfe, dar ele nu au fost rânduite de El să aibă un caracter permanent. Ele nu au avut menirea de a îndepărta păcatele, ci de a îndrepta privirile oamenilor spre Mielul lui Dumnezeu, care avea să ia păcatul lumii. Putea oare Dumnezeu să-Şi găsească plăcerea în râuri de sânge animal sau în mormanele de hoituri ale acestor animale?

Un alt motiv pentru care Dumnezeu nu este mulţumit este faptul că oamenii credeau că-I fac plăcere când îndeplineau ceremoniile, trăind însă în particular o viaţă lăuntrică de păcat şi de stricăciune. Mulţi din ei îndeplineau nesfârşitul ciclu de jertfe fără nici un dram de pocăinţă

sau mâhnire lăuntrică. Ei credeau că pot să-L îmbuneze pe Dumnezeu prin jertfirea animalelor, pe când El căuta jertfa venită dintr-o inimă zdrobită. Ei nu-şi dădeau seama că Dumnezeu nu este un ritualist!

Nemulţumit de jertfele de odinioară. Dumnezeu I-a pregătit Fiului Său un trup omenesc, care a fost o parte integrantă din viaţa şi natura Sa umană. Desigur asta se referă la minunăţia şi taină de nepătruns a încarnării, când Trupul etern S-a întrupat, pentru ca El, Om fiind, să poată muri pentru oameni.

Este interesant să observăm că sintagma: un trup Mi-ai pregătit, adaptată din Psalmul 40:6, este capabilă de încă alte două înţelesuri. În Psalmul 40 se spune aşa: „Urechile Mi le-ai deschis" (în versiunea română: „mi-ai străpuns urechile") iar pe margine stă scris: „urechile Mi le-ai străpuns" Desigur urechea deschisă semnifică faptul că Mesia a fost întotdeauna gata să primească instrucţiuni din partea lui Dumnezeu şi să asculte imediat de acestea. Iar urechea străpunsă ar putea fi o referire la sclavul evreu (Exod 21:1-6), a cărui ureche era străpunsă ca semn al faptului că se supunea de bună voie să fie rob al stăpânului său pe veci. La incarnarea Sa, Mântuitorul a spus, de fapt: „îmi iubesc Stăpânul... de aceea, nu mă voi prevala de libertate."

Continuând citatul din Psalmul 40, Mesia a repetat că Dumnezeu nu a găsit plăcere nici în arderi de tot, nici în jertfe pentru păcat. Animalele erau victime ne-dispuse să fie jertfite, al căror sânge nu avea puterea de a curaţi. În plus, ele nu au reprezentat niciodată dorinţa definitivă a lui Dumnezeu. Ele au fost mai degrabă tipare şi umbre care îndreptau privirile oamenilor spre jertfa pe care avea s-o aducă Cristos. Dar ca scop în sine, ele erau total lipsite de valoare.

Ceea ce I-a făcut însă plăcere lui Dumnezeu a fost dispoziţia lui Mesia de a face voia lui Dumnezeu, indiferent cât L-ar fi costat! El Şi-a dovedit ascultarea şi dispoziţia de a asculta de voia lui Dumnezeu prin faptul că S-a adus pe Sine jertfă pe altar. Rostind aceste cuvinte, Domnul Şi-a amintit de mărturia adusă, de la un capăt la altul al său, de către Vechiul Testament cu privire la El şi la faptul că Şi-a găsit toată plăcerea în a împlini voia lui Dumnezeu.

În versetele 8-10 scriitorul oferă semnificaţia spirituală a monologului, văzând în el semnalul apunerii vechiului sistem de jertfe şi inaugurarea jertfei unice - desăvârşită, completă şi definitivă - a lui Isus Cristos.

El repetă citatul din Psalmul 40 în formă condensată, pentru a sublinia că Dumnezeu nu Şi-a găsit plăcerea în jertfele care au fost aduse după lege.

Apoi scriitorul vede semnificaţia faptului că imediat după ce a declarat insatisfacţia lui Dumnezeu faţă de cel vechi, Mesia a păşit înainte, ca să spunem aşa, făcând exact ceea ce îi aduce plăcere inimii Tatălui Său.

Concluzia: El îndepărtează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua. Adică El aboleşte sistemul vechi al jertfelor cerute de lege, introducând propria Sa jertfa măreaţă pentru păcat. Legământul legii se retrage astfel de pe scenă, în centrul acesteia pătrunzând Noul Legământ.

Prin voia lui Dumnezeu, de care Isus a ascultat totdeauna, noi am fost sfinţiţi prin jertfirea trupului lui Isus Cristos, odată pentru totdeauna. George Landis comentează:

„Aceasta este sfinţirea poziţională, ce este prezentată pe tot cuprinsul cărţii Evrei, cu excepţia textului de la 12:14, şi se aplică la toţi credincioşii (1Corinteni 6:11), nu doar la o elită de „creştini avansaţi". Ea este înfăptuită prin voia lui Dumnezeu şi prin jertfa lui Cristos. Noi suntem puşi deoparte de Dumnezeu, către Dumnezeu şi pentru Dumnezeu. Ea nu trebuie confundată cu lucrarea progresivă a Duhului Sfânt în viaţa credinciosului, prin intermediul Cuvântului (Ioan 17:17-19;1Tesaloniceni 5:23)."

În acest punct se arată contrastul frapant dintre slujba fiecărui preot aaronic şi aceea a lui Cristos. Preotul dintâi îşi îndeplinea zilnic îndatoririle sale, stând în picioare, căci nici în cort, nici în templu nu existau scaune. Cu alte cuvinte, nu putea exista odihnă pentru că lucrarea nu se încheia niciodată. Ei aduceau de repetate ori aceleaşi jertfe. Era o rutină nesfârşită care lăsa păcatele neatinse şi conştiinţa ne-eliberată.

Aceste jertfe nu putea lua nicicând păcatele. „Aaron", scrie A. B. Bruce, „deşi era un personaj important din sistemul levitic, nu era totuşi decât un fel de robot sacerdotal, care efectua mereu aceleaşi ceremonii lipsite de valoare reală."

Binecuvântatul nostru Domn a adus o singură jertfă pentru păcate. Şi niciodată nu va mai trebui adusă vreo jertfa!

Gata cu sângele, gata cu altarul!

Jertfa s-a terminat!

Nici flacăra, nici fumul nu se mai înalţă spre cer,

Căci mielul nu mai e ucis.

Dar din vine a curs

Un sânge mult mai nobil,

Ca să cureţe sufletul de vină

şi să îndepărteze până şi cele mai înroşite dintre pete.

Horarius Bonar

După ce a isprăvit lucrarea de răscumpărare, El „S-a aşezat în perpetuitate la dreapta lui Dumnezeu" (JND). Versetul acesta poate fi redat cu punctuaţia corectă, din care ar rezulta fie varianta: „a adus o jertfă pentru păcate pe veci, fie varianta că El „pe veci S-a aşezat''. Ambele variante sunt adevărate, dar noi înclinăm să credem că tălmăcirea corectă este cea din urmă. El este aşezat fără întrerupere pentru că extraordinara reclamaţie şi cerere a păcatului a fost pe veci satisfăcută. El este aşezat la dreapta lui Dumnezeu, adică în locul de onoare, putere şi afecţiune.

Cineva ar putea ridica obiecţia că El nu poate fi aşezat pe veci întrucât într-o zi Se va scula să judece. Totuşi nu avem aici nici o contradicţie. În ce priveşte aducerea jertfei pentru păcat, El S-a aşezat în perpetuitate. În ce priveşte judecata, El nu este aşezat pe veci.

El aşteaptă până când vrăjmaşii Lui îi vor fi făcuţi aşternut al picioarelor Sale, adică până în ziua când orice genunchi I se va pleca şi orice limbă îl va mărturisi ca Domn spre slava lui Dumnezeu Tatăl (Filip 2:10,11). Aceasta se va întâmpla când va avea loc răzbunarea Sa publică pe pământ.

Valoarea surprinzătoare a jertfei Sale reiese şi din faptul că prin ea El i-a desăvârşit pe veci (sau în perpetuitate) pe cei ce sunt în curs de a fi sfinţiţi. Cei ce sunt în curs de a fi sfinţiţi înseamnă aici toţi cei ce au fost rezervaţi din lumea aceasta, fiind puşi deoparte pentru Dumnezeu, adică toţi credincioşii adevăraţi. Ei au fost desăvârşiţi în sens dublu. Mai întâi, ei au o poziţie desăvârşită înaintea lui Dumnezeu; ei stau înaintea Tatălui cu acelaşi statut de acceptabilitate pe care îl are Preaiubitul Său Fiu. În al doilea rând, ei au o conştiinţă desăvârşită în ce priveşte vina şi pedeapsa păcatului, ştiind că preţul a fost plătit integral şi că Dumnezeu nu va mai pretinde plata a doua oară.

Şi Duhul Sfânt mărturiseşte asupra faptului că sub Noul Legământ păcatele aveau să fie tratate în mod eficient, odată pentru totdeauna. El depune mărturie asupra acestui fapt de la un capăt la altul al Scripturilor Vechiului Testament.

La Ieremia 31:31 DOMNUL a făgăduit că va încheia un nou legământ cu poporul său ales de pe acest pământ.

Apoi, în acelaşi pasaj, El adaugă: „nu-Mi voi aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor." Este izbitor faptul că Ieremia 31:34 conţinea această făgăduinţă a deplinei şi definitivei iertări de păcate, şi totuşi unii din cei ce trăiau pe vremea când a început să se împlinească această făgăduinţă erau dispuşi să revină la jertfele fără sfârşit ale iudaismului!

Făgăduinţa iertării sub Noul Legământ înseamnă că nu mai este jertfa pentru păcate. Cu aceste cuvinte: nu mai este jertfa pentru păcate, autorul încheie ceea ce am putea numi partea doctrinară a epistolei. El doreşte ca aceste cuvinte să răsune în inimile şi minţile noastre, când ne va prezenta, în continuare, obligaţiile practice ce decurg din această învăţătură.

În vremurile Vechiului Testament oamenii erau ţinuţi la distanţă; acum, în Cristos, noi suntem apropiaţi prin sângele crucii Sale. De aceea, suntem îndemnaţi să ne apropiem.

Acest îndemn presupune că toţi credincioşii sunt acum preoţi, căci ni se spune să avem îndrăzneala de a pătrunde în Sfânta Sfintelor, prin sângele lui Isus. În economia iudaică oamenilor de rând nu li se îngăduia să intre în Locul Sfânt şi în Locul Preasfânt. Doar preoţii aveau voie să intre în prima încăpere iar în a doua doar marele preot putea intra. Acum însă toate acestea s-au schimbat. Dumnezeu nu are nici un asemenea loc, în care doar o castă specială de oameni să se poată apropia de El. Dimpotrivă, toţi credincioşii pot pătrunde în prezenţa Lui prin credinţă, în orice clipă şi din orice loc de pe pământ.

Prin perdea Dumnezeu mă îmbie să pătrund

Păşind pe calea nouă şi vie;

Nu cu teamă şi cutremur mă apropii.

Ci plin de îmbărbătare de al Său glas ascult;

Acolo, cu Cristos Dumnezeul meu,

mă întâlnesc Cu Dumnezeu pe capacul îndurării!

Toată vrednicia mea înaintea Lui Constă în valoarea sângelui:

Când plin de adoraţie 'naintea Lui mă-nfăţişez,

Pe Cristos, roadele dintâi, îl aduc lui Dumnezeu.

Căci pe El cu bucurie îl priveşte Dumnezeu;

Şi aşa sunt eu primit înaintea lui Dumnezeu!

Autor anonim

Noi ne apropiem de Dumnezeu printr-o cale nouă şi vie. Prin nouă aici se înţelege, probabil, „nou ucis" sau „nou făcut". Iar termenul vie pare să se refere la Isus în învierea Sa, deci la un Mântuitor viu.

Această cale a fost deschisă prin perdeaua dinăuntru, adică prin trupul Său. Asta ne învaţă foarte limpede că perdeaua ce despărţea cele două compartimente ale tabernacolului a fost un simbol, un tip, reprezentând trupul Domnului nostru. Pentru ca noi să dobândim acces în prezenţa lui Dumnezeu, perdeaua trebuia sfâşiată, adică trupul Său trebuia zdrobit prin moarte. Asta ne aminteşte că nu ne putem apropia prin viaţa fără de păcat a lui Cristos, ci numai prin moartea Sa în locul nostru. Numai prin rănile mortale suferite de Miel putem pătrunde în prezenţa lui Dumnezeu. De fiecare dată când pătrundem în prezenţa lui Dumnezeu prin rugăciune sau închinare, să nu uităm că privilegiul acesta ne-a fost cumpărat cu un preţ extraordinar de mare!

Nu numai că avem o mare încredere când păşim în prezenţa lui Dumnezeu, ci, în plus, avem un strălucit Mare Preot peste casa lui Dumnezeu. Deşi suntem preoţi (1Petru 2:9;Apocalipsa 1:6), avem la rândul nostru nevoie de un Preot. Cristos este măreţul nostru Mare Preot şi actuala Sa slujbă pentru noi ne asigură că vom fi primiţi în continuare în faţa lui Dumnezeu.

Să ne apropiem. Acesta este privilegiul credinciosului, ce a fost cumpărat cu preţul sângelui vărsat de Mântuitorul nostru. Ce inexprimabil de mare şi de minunată este bucuria noastră când citim că suntem invitaţi la o audienţă, nu cu vreuna din celebrităţile acestei lumi, ci cu însuşi Suveranul universului! Cât de mult preţuim această invitaţie se va vedea din răspunsul pe care i-l vom da.

În continuare ni se prezintă patru laturi ale pregătirii duhovniceşti la care trebuie să ne supunem când intrăm în sala tronului:

1. Cu o inimă adevărată, Israeliţii se apropiau de Dumnezeu cu gura şi-L cinsteau cu buzele, dar inima lor era adesea departe de El (Matei 15:8). Noi trebuie să ne apropiem cu toată sinceritatea.

2. Cu deplina siguranţă a credinţei. Ne apropiem cu încredere deplină în făgăduinţele lui Dumnezeu şi cu convingerea fermă că vom fi bine primiţi în prezenţa Lui.

3. Cu inimile stropite şi curăţite de o conştiinţă rea. Asta se poate realiza doar prin naşterea din nou. Când ne punem încrederea în Cristos, ne însuşim valoarea sângelui Lui. La figurat vorbind, ne stropim inimile cu acest sânge, după cum israeliţii stropeau uşile cu sângele mielului pascal. Asta ne izbăveşte de o conştiinţă rea. Mărturia noastră este:

Conştiinţa nu ne mai osândeşte,

întrucât sângele Lui prea scump odată pentru totdeauna

ne-a spălat şi ne-a curăţit;

Da, în ochii lui Dumnezeu ne-a curăţit.

Frances Bevan

4. Şi trupurile noastre spălate cu apă curată. Din nou aici avem un limbaj simbolic.

Trupurile noastre reprezintă vieţile noastre.

Apa curată se referă fie la cuvânt (Efeseni 5:25,26), fie la Duhul Sfânt (Ioan 7:37-39), fie la Duhul Sfânt când El se foloseşte de Cuvânt pentru a ne curaţi viaţa de întinările zilnice. Noi suntem curăţiţi odată pentru totdeauna de vinovăţia păcatului prin moartea lui Cristos, dar apoi suntem curăţiţi de repetate ori de întinăciunea păcatului de către Duhul, prin intermediul cuvântului (vezi Ioan 13:10).

Astfel, rezumând, am putea spune că cele patru cerinţe ce trebuiesc îndeplinite la intrarea în prezenţa lui Dumnezeu sunt: sinceritatea, siguranţa, mântuirea şi sfinţirea.

Al doilea îndemn este să ţinem fără şovăire la mărturia nădejdii noastre. Nu trebuie să permitem nici unui lucru şi nici unei persoane să ne abată de la mărturisirea fără şovăire a adevărului că singura noastră nădejde este în Cristos.

Celor care erau ispitiţi să renunţe la binecuvântările nevăzute şi viitoare ale creştinismului, de dragul lucrurilor imediate şi vizibile ale iudaismului, li se aminteşte că Cel care a făcut făgăduinţa este credincios. Făgăduinţele Sale nu vor da greş niciodată; nici unul care se încrede în El nu va fi dezamăgit niciodată. Mântuitorul va veni, aşa cum a promis, şi ai Săi vor fi cu El şi ca El pe veci.

Noi trebuie să descoperim modalităţi prin care am putea să-i încurajăm pe fraţii noştri de credinţă să manifeste dragoste şi să se angajeze în facerea de fapte bune. În înţelesul pe care îl are în Noul Testament, dragostea nu este o emoţie, ci un act al voinţei. Nouă ni se porunceşte să iubim, ceea ce înseamnă că putem şi trebuie să facem acest lucru. Dragostea este rădăcina; faptele bune sunt roadă. Prin pilda pe care o dăm şi prin învăţătura pe care o răspândim, noi trebuie să-i stârnim pe alţi credincioşi la acest fel de viaţă.

Inimile iubitoare sunt grădini;

Gândurile iubitoare sunt rădăcini;

Cuvintele iubitoare sunt flori;

Iar faptele bune sunt roade.

Apoi trebuie să continuăm să ne strângem laolaltă, şi să nu părăsim adunarea noastră locală, cum au unii obiceiul. Aceste cuvinte ar putea fi considerate un îndemn general pentru toţi credincioşii să meargă la biserică cu regularitate. Fără nici o îndoială, noi găsim tărie, mângâiere, hrană duhovnicească şi bucurie la serviciul de închinăciune şi slujire colectivă.

Dar îndemnul mai poate fi considerat o îmbărbătare pentru creştinii care trec prin vremuri de prigoană. Există întotdeauna ispita să ne izolăm pentru a evita arestarea, ocara şi suferinţa, devenind în schimb ucenici secreţi.

Dar în principal versetul este un avertisment împotriva apostaziei. A părăsi adunarea locală înseamnă aici a întoarce spatele creştinismului şi a reveni la iudaism. Unii făceau exact aşa la data când a fost redactată această scrisoare. Prin urmare, creştinii aveau nevoie să se îndemne unii pe alţii avându-se în vedere mai cu seamă faptul că întoarcerea lui Cristos este atât de apropiată. Când va reveni El, se va vedea că credincioşii persecutaţi, ostracizaţi şi dispreţuiţi au fost, de fapt, în tabăra victorioasă. Dar până atunci este nevoie de statornicie.

Acum scriitorul introduce al patrulea avertisment grav. Ca în cazurile celorlalte trei, este un avertisment împotriva apostaziei, descrisă aici ca un păcat deliberat.

După cum s-a arătat, există multe puncte de vedere divergente între creştini cu privire la natura exactă a acestui păcat. Pe scurt, problema se pune dacă el se referă la:

1. Creştinii adevăraţi, care ulterior se îndepărtează de la Cristos, pierzându-se.

2. Creştinii adevăraţi, care alunecă de la credinţă, dar care sunt totuşi mântuiţi.

3. Cei care mărturisesc că sunt creştini, un timp, se identifică cu o biserică locală, dar apoi se îndepărtează deliberat de la Cristos. Ei nu au fost niciodată născuţi din nou şi acum nu mai pot fi niciodată.

Indiferent la care din opinii subscriem, trebuie să recunoaştem că textul prezintă unele dificultăţi. Noi credem că a treia opinie este cea corectă, întrucât este cea mai consecventă cu tonul general al învăţăturilor din cartea Evrei şi cu întregul Nou Testament.

Aici în versetul 26 definiţia dată apostaziei este păcătuirea cu voia după ce cineva a primit cunoştinţa deplină a adevărului. Asemenea lui Iuda, persoana în cauză a auzit evanghelia. Omul acesta cunoaşte calea mântuirii; el chiar a pretins că a primit-o; dar apoi el o respinge deliberat.

Pentru un astfel de om nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate. El a respins decisiv şi definitiv jertfa adusă odată pentru totdeauna de Cristos. Prin urmare, Dumnezeu nu mai are altă cale a mântuirii care să i-o ofere.

Într-o anumită privinţă, orice păcat este deliberat, dar autorul se referă aici la apostazie, ca un păcat făcut cu voia, de o extraordinară gravitate.

Faptul că autorul se exprimă la persoana întâi plural nu înseamnă neapărat că se include pe sine în această categorie. În versetul 39 el se exclude în mod hotărât, pe sine şi pe ceilalţi fraţi de credinţă din categoria celor care dau înapoi, spre pierzare.

Numai rămâne decât o aşteptare sigură şi înfricoşată a judecăţii; nu mai este nădejde de scăpare. Este cu neputinţă să-l readuci pe un apostat la pocăinţă (6:4). Căci el s-a despărţit cu bună ştiinţă şi cu voia de harul lui Dumnezeu în Cristos. Soarta lui este văpaia unui foc care îi va mistui pe adversari. Este inutil să polemizăm pentru a afla dacă aici se are în vedere un foc adevărat, în sens fizic. Evident limbajul folosit se referă la o pedeapsă care este groaznic de severă.

Observaţi că Dumnezeu îi cataloghează pe apostaţi drept adversari (sau „potrivnici"), prin asta indicându-se faptul că aceştia manifestă o opoziţie făţişă, nu doar o stare de neutralitate blândă.

Pierzarea călcătorului de lege din Vechiul Testament este introdusă acum ca fond pe care se prefigurează contrastul pierzării şi mai mari a apostatului. Un om care călca legea lui Moise, devenind un idolatru, murea fără milă atunci când această vină era dovedită prin mărturia a doi sau trei martori (Deuteronom 17:2-6).

Apostatul va fi socotit vrednic de o pedeapsă mult mai aspră, întrucât el a avut parte de un privilegiu mult mai mare. Enormitatea păcatului său reiese din cele trei acuze ce i se aduc:

1. El a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu. După ce s-a declarat urmaş al lui Isus, acum afirmă cu neruşinare că nu mai vrea să aibă nimic de a face cu El, afirmând că nu are nici o nevoie de Cristos ca Mântuitor, respingându-L pe faţă ca Domn.

În Japonia există un crucifix care a fost folosit de autorităţi în vremurile de prigoană. Acesta era aşezat pe pământ şi toţi trebuiau să calce în picioare faţa Celui răstignit. Necreştinii nu au şovăit deloc în a călca în picioare faţa Lui. Adevăraţii credincioşi au refuzat însă şi au fost ucişi. Se spune că chipul lui Isus de pe acest crucifix a fost şters şi deteriorat de picioarele care au călcat pe el.

2. El a nesocotit sângele legământului cu care a fost sfinţit. Adică apostatul nu pune nici un preţ pe sângele lui Cristos, prin care s-a ratificat Noul Legământ, refuzând să-l considere sfânt. Dar el a fost pus deoparte prin acest sânge, acordându-i-se un loc de privilegiu extern. Prin asocierea cu creştinii, el a fost sfinţit, după cum soţul necredincios este sfinţit prin soţia sa credincioasă (1Corinteni 7:14). Dar asta nu înseamnă că a fost mântuit.

3. El a insultat Duhul harului. Duhul lui Dumnezeu l-a iluminat cu privire la vestea bună, l-a convins de păcat şi l-a îndreptat spre Cristos, ca unic Loc de refugiu al sufletului său. Dar el a insultat pe Duhul care S-a purtat cu atâta tandreţe cu el, dispreţuindu-L pe El şi mântuirea ce i-a oferit-o.

Respingerea cu voia a Preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu este un păcat de o imensă gravitate. Dumnezeu îi va judeca pe toţi cei care se fac vinovaţi de acest păcat, căci El a spus: „A mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti" (vezi Deuteronom 32:25).

Răzbunarea în acest context înseamnă justiţia deplină. Când Dumnezeu recurge la ea, nu cuprinde nici un sentiment de răzbunare, nici o încercare de a-i întoarce cuiva cu vârf şi îndesat. Ci înseamnă pur şi simplu a da unei persoane exact ceea ce merită. Cunoscând caracterul lui Dumnezeu, noi putem fi siguri că El va proceda exact aşa cum a spus că va proceda, dându-i apostatului ceea ce merită.

Şi în altă parte: „DOMNUL va judeca pe poporul Său". Dumnezeu îi va răzbuna pe cei ce sunt ai Lui cu adevărat, dar aici în versetul 30 este o referire evidentă la judecata celor răi.

Dacă ne vine greu să acceptăm afirmaţia prin care apostaţii sunt numiţi poporul Său, să nu uităm că ei sunt ai Săi în virtutea creaţiei şi pentru un timp, atâta cât susţin mărturisirea de credinţă. El este Creatorul lor, deşi nu şi Răscumpărătorul lor; apoi cândva ei au mărturisit că sunt ai Lui, chiar dacă nu L-au cunoscut niciodată în chip personal.

Lecţia de mare importanţă care se desprinde din toate acestea este: să nu vă număraţi printre cei care cad în mâinile lui Dumnezeu, fiind judecaţi de El, căci acesta e un lucru groaznic.

Nici un element din acest pasaj al Scripturii nu a avut menirea de a tulbura minţile celor care aparţin cu adevărat lui Cristos. Pasajul a fost scris în mod intenţionat pe un ton apăsat, de cercetare şi confruntare, pentru ca toţi cei care rostesc numele lui Cristos să fie preveniţi cu privire la groaznicele consecinţe ale îndepărtării de El.

În versetele care au mai rămas din capitolul 10, scriitorul enumera trei motive puternice pentru care primii creştini evrei aveau datoria să rămână statornici şi fideli faţă de Cristos.

1. Experienţele pe care le-au avut la început ar trebui să constituie un stimulent.

2. Apoi apropiata răsplată de care vor avea parte ar trebui să-i întărească.

3. Frica de a nu-i displace lui Dumnezeu ar trebui să-i împiedice de a mai dori să se întoarcă de unde au plecat.

Mai întâi de toate, experienţele lor anterioare trebuie să fie pentru ei un imbold. După ce au mărturisit credinţă în Cristos, ei au devenit ţinta unor aspre prigoane: familiile lor i-au dezmoştenit, prietenii i-au părăsit iar vrăjmaşii s-au năpustit asupra lor. Dar în loc să producă în ei laşitate şi frică, aceste suferinţe i-au întărit în credinţa lor. Negreşit ei au simţit ceva din bucuria nespusă de a fi socotiţi vrednici de a suferi

ocară pentru numele Lui (Fapte 5:41).

Uneori suferinţa lor a fost individuală; ei au fost scoşi în faţă în mod individual şi supuşi la tot felul de înjosiri şi suferinţe. Alteori ei au suferit împreună cu alţi creştini.

Lor nu le-a fost teamă să-i viziteze pe cei care erau întemniţaţi pentru Cristos, chiar dacă riscau să fie învinuiţi prin asociere cu aceştia.

Când li s-au confiscat averile de către autorităţi, ei au primit cu bucurie acest lucru. Ei au preferat să fie fideli faţă de Isus, mai degrabă decât să ţină la bunurile lor materiale. Ei ştiau că au o moştenire neputrezicioasă şi neîntinată, care nu se veştejeşte" (1Petru 1:4). A fost cu adevărat un miracol al harului divin care i-a învrednicit să pună un preţ atât de mic pe bunurile acestui pământ.

Al doilea mare factor de care trebuie să ţină seama este că apropierea timpului răsplăţii ar trebui să fie în măsură să-i întărească. După ce au îndurat atât de mult în trecut, nu se cade să capituleze acum. Autorul spune, în fapt: „Nu vă pierdeţi recolta pe care v-o vor aduce lacrimile voastre" (F. B. Meyer). Ei erau acum mai aproape ca oricând de împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu. Hotărât nu era momentul să dea înapoi.

„Nu vă părăsiţi încrederea voastră - căci ea aduce cu sine o bogată răsplată în lumea de apoi" (JBP).

Ei aveau nevoie de răbdare, adică de hotărârea de a rămâne în continuare în prigoane, mai degrabă decât să scape de acestea prin tăgăduirea lui Cristos. Apoi, după ce vor fi făcut voia lui Dumnezeu, ei vor primi răsplata făgăduită.

Răsplata viitoare e sincronizată cu Revenirea Domnului Isus; de unde şi citatul de la Habacuc 2:3: „încă puţin, foarte puţin timp şi Cel care vine va veni şi nu va întârzia." La Habacuc versetul sună astfel: „Căci este o viziune al cărei timp este hotărât, se apropie de împlinire şi nu va minţi; dacă întârzie, aşteapt-o, căci va veni şi se va împlini negreşit." Iată ce spune Vincent cu privire la asta:

„În cartea Evrei subiectul propoziţiei este viziunea exterminării caldeilor. Dar în textul din Septuaginta fie Iehova, fie Mesia trebuie să fie subiectul. Teologii evrei de mai târziu au interpretat pasajul ca pe o referire la Mesia, după cum este interpretat şi de scriitorul nostru.”

A. J. Pollock comentează: „Pasajul din Vechiul Testament şi citatul modificat din Noul Testament sunt de aceeaşi inspiraţie verbală, texte sacre ale Scripturii. Subiectul din Habacuc este vedenia şi se referă la venirea lui Cristos ca să domnească. Iar la Evrei ceea ce era un pronume nehotărât devine pronumele personal El, referindu-se la Răpire.” Apoi continuă pe un ton mai general: „Când un scriitor inspirat citează din Vechiul Testament, el foloseşte doar atât din pasajul citat cât îi este de folos înţelepciunii Divine, fără ca vreodată textul citat să contrazică textul original. Da, modificându-l pentru a transmite, nu sensul exact din textul original al Vechiului Testament, ci sensul mai deplin pe care a intenţionat Duhul Sfânt să-l transmită în Noul Testament. E limpede însă că numai Dumnezeu poate trata Scriptura în felul acesta. Faptul că se face acest lucru, şi încă pe scară largă, este o altă dovadă a inspiraţiei cuvântului. Dumnezeu este Autorul Bibliei şi El poate să-Şi citeze PROPRIILE Sale cuvinte, modificându-le şi adăugând la ele după cum acest lucru corespunde scopului Său. În schimb, dacă vreunui din noi citează Scriptura, trebuie s-o facem cu toată acurateţea şi grija. Noi nu avem voie s-o modifică cu nici o iotă sau părticică de literă. Dar Autorul Cărţii poate face acest lucru. Nu are importanţă de a cui pană Se slujeşte - fie de a lui Moise, fie de a lui Isaia; fie de a lui Petru, fie de a lui Pavel, fie de a lui Matei, fie de a lui Ioan; în realitate toate aceste scrieri sunt scrisul Său.”

Un ultim stimulent care ar trebui să ne determine să rămânem statornici este teama ca nu cumva să nu-I fim lui Dumnezeu pe plac. Continuând citatul din Habacuc, autorul arată că viaţa care îi face plăcere lui Dumnezeu este viaţa de credinţă: cel drept (în textul critic: „dreptul meu") va trăi prin credinţă. Aceasta este viaţa care pune preţ pe făgăduinţele lui Dumnezeu, care vede nevăzutul şi care persevereză până la sfârşit, rămânând statornică până la capăt.

Pe de altă parte, viaţa care nu-I este pe plac lui Dumnezeu este viaţa omului care renunţă la Mesia, întorcându-se la jertfele demodate de la templu: Dar dacă cineva dă înapoi, sufletul Meu nu găseşte plăcere în el.

Atât scriitorul, cât şi fraţii lui de credinţă se desolidarizează rapid de aceia care dau înapoi spre pierzare. Prin asta se deosebesc apostaţii de creştinii autentici. Apostaţii dau înapoi şi se pierd. Credincioşii adevăraţi cred, păstrându-şi astfel sufletele de pierzarea celor renegaţi.

Odată cu pomenirea cuvântului credinţă („a crede" şi „credinţă" au aceeaşi rădăcină în greacă), se aşează temelia pentru discuţia mai amplă referitoare la viaţa care-I este plăcută lui Dumnezeu. În felul acesta, ilustrul capitol al unsprezecelea este o continuare cât se poate de nimerită şi la locul ei.

Capitolul acesta se ocupă de viziunea şi răbdarea credinţei, făcându-ne cunoştinţă cu bărbaţi şi femei din Vechiul Testament a căror vedere spirituală a fost perfectă şi care au îndurat suferinţe şi ocări de nedescris, fără să se lase de credinţă.

Versetul 1 nu constituie definiţia oficială a credinţei, ci este, mai degrabă, o descriere a ceea ce face credinţa pentru noi. Ea face ca lucrurile sperate să fie la fel de reale pentru noi ca şi când le-am poseda deja, asigurând dovezile de nezdruncinat potrivit cărora, binecuvântările spirituale ale creştinismului sunt absolut certe şi reale. Cu alte cuvinte, credinţa aduce viitorul în prezent, făcând ca nevăzutul să fie văzut.

Credinţa este încrederea în probitatea lui Dumnezeu. Convingerea că ceea ce spune Dumnezeu este adevărat şi că ceea ce promite El se va împlini.

Credinţa trebuie să aibă o anumită revelaţie de la Dumnezeu, o oarecare făgăduinţă din partea lui Dumnezeu ca temelie. Căci ea nu este un salt în gol. Ea reclamă cele mai sigure dovezi din univers şi pe acestea le găseşte în cuvântul lui Dumnezeu. Ea nu se mărgineşte la posibilităţi, ci invadează domeniul imposibilului. Cineva a afirmat: „Credinţa începe acolo unde posibilităţile încetează. Dacă un lucru este cu putinţă, atunci nu mai e un prilej de slăvire a lui Dumnezeu."

Credinţa, măreaţa credinţă pe care o vede făgăduinţa,

Ce priveşte doar la Dumnezeu;

Şi râde de imposibilităţi,

strigând: „Se va face".

Autor anonim

În viaţa de credinţă sunt dificultăţi şi probleme, căci Dumnezeu ne încearcă credinţa în cuptorul de foc, ca să vadă dacă este autentică (1Petru 1:7). Dar, cum spunea George Muller: „Greutăţile sunt hrana cu care se hrăneşte credinţa."

Pentru că au umblat prin credinţă, iar nu prin vedere, vrednicii din Vechiul Testament au primit aprobarea divină. Restul capitolului este o ilustrare a modului în care Dumnezeu a confirmat mărturia lor.

Credinţa ne asigură singura relatare faptică a creaţiei. Dumnezeu este Singurul care S-a aflat acolo; El este Cel care ne spune ce s-a întâmplat. Noi credem cuvântul Său şi astfel ştim. McCue spune: „Conceptul despre Dumnezeu, ca pre-existent materiei, chemând-o prin decret la fiinţă, este dincolo de domeniul raţiunii sau al demonstraţiei. Este un fapt acceptat printr-un act de credinţă, şi atât."

Prin credinţă înţelegem. Lumea spune: „Nu cred dacă nu văd" dar Dumnezeu spune: „Crede şi vei vedea". Isus i-a spus Martei: „Nu ţi-am spus că dacă vei crede vei vedea..." (Ioan 11:40). Apostolul Ioan a scris: „Lucrurile acestea vi le-am scris ca să credeţi... ca să ştiţi" (1Ioan 5:13). În chestiunile spirituale credinţa precede înţelegerea.

Lumile au fost întocmite prin cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a vorbit şi materia a luat fiinţă. Lucrul aceste este în deplină concordanţă cu descoperirea făcută de om, că materia este, în esenţă, energie. Când Dumnezeu a vorbit, s-a produs un curent de energie, sub forma unor unde sonore. Acestea s-au transformat în materie şi astfel lumea a luat fiinţă.

Lucrurile care se văd nu au fost făcute din lucruri care sunt vizibile. Energia este invizibilă; tot aşa sunt atomii şi moleculele, şi gazele care nu pot fi văzute cu ochiul liber, dar care, în combinaţie, devin vizibile.

Faptul creaţiei, aşa cum este expus aici la Evrei 11:3, este imposibil de combătut. Niciodată el nu a putut şi nu va putea fi îmbunătăţit, forma exprimării sale fiind desăvârşită.

În lista de onoare a eroilor credinţei s-a trecut peste Adam şi Eva. Când Eva a trebuit să decidă dacă Dumnezeu sau Satan spunea adevărul, ea a decis în favoarea lui Satan. Dar asta nu dovedeşte că mai târziu ei nu au fost totuşi mântuiţi prin credinţă, aşa cum o dovedesc pieile cu care s-au acoperit.

Abel va fi avut neapărat o revelaţie a faptului că omul păcătos se poate apropia de Dumnezeu numai pe temeiul sângelui vărsat. Poate că a învăţat lucrul acesta de la părinţii săi, care au fost repuşi în părtăşie cu Dumnezeu abia după ce El i-a îmbrăcat cu piei de animale (Geneza 3:21). În orice caz, el a dat dovadă de credinţă prin faptul că s-a apropiat de Dumnezeu cu sângele unei jertfe. În schimb, jertfa lui Cain a fost adusă din legume sau fructe, fiind, deci, fără sânge. Abel ilustrează adevărul mântuirii prin har, prin intermediul credinţei. Cain înfăţişează încercarea zadarnică a omului de a se salva singur prin fapte bune.

George Cutting scoate în evidenţă faptul că „nu excelenţa personală a lui Abel a fost aceea care L-a determinat pe Dumnezeu să-l socotească neprihănit, ci excelenţa jertfei aduse de el şi credinţa pe care o implica." Şi tot aşa este şi cu noi: nu suntem îndreptăţiţi datorită caracterului nostru sau faptelor noastre bune, ci numai şi numai datorită excelenţei jertfei lui Cristos şi faptului că L-am primit pe El.

Abel a fost ucis de Cain pentru că legea urăşte harul. Omul cu neprihănire de sine urăşte adevărul conform căruia nu se poate mântui singur, ci trebuie să ceară dragostea şi îndurarea lui Dumnezeu.

Dar mărturia lui Abel este perpetuată: Prin credinţa sa el vorbeşte încă. Există un sens în care credinţa învredniceşte corzile vocale ale unui om să funcţioneze multă vreme după ce trupul lui a fost aşezat în mormânt.

La un moment dat în viaţa sa, Enoh trebuie să fi primit o făgăduinţă de la Dumnezeu că va merge în cer fără să mai moară. Până atunci toţi muriseră - mai devreme sau mai târziu. Nu se consemnează nicăieri că cineva ar fi fost luat de pe acest pământ fără să moară. Dar Dumnezeu a tăgăduit iar Enoh a crezut. A fost actul cel mai raţional şi mai înţelept pe care putea să-l înfăptuiască Enoh. Căci ce este mai rezonabil decât ca o creatură să creadă în Creatorul său?

Şi aşa s-a întâmplat! Enoh a umblat cu Dumnezeul Cel nevăzut timp de trei sute de ani (Geneza 5:21-24), după care paşii l-au purtat în eternitate. Înainte de mutarea lui, primise mărturia că era plăcut lui Dumnezeu. Viaţa de credinţă întotdeauna îi este plăcută lui Dumnezeu. Lui îi place să fie crezut.

Fără credinţă este cu neputinţă să-I fim plăcuţi. Oricâte fapte bune am face, nu am putea compensa lipsa de credinţă. După ce s-a spus şi s-a făcut tot ce se putea, când un om refuză să creadă în Dumnezeu, îl face mincinos. „Cel ce nu crede în Dumnezeu L-a făcut mincinos" (1Ioan 5:10). Or, cum îi vor putea oare fi plăcuţi oamenii care îl fac pe Dumnezeu mincinos?

Credinţa este singurul lucru care-I acordă lui Dumnezeu locul ce I se cuvine, punându-l, în acelaşi timp, şi pe om la locul său.

„Îi aduce nespus de multă slavă lui Dumnezeu", scrie C. H. Mackintosh, „deoarece dovedeşte că avem mai multă în credere în vederea Lui, decât în a noastră."

Credinţa crede nu numai că Dumnezeu există, ci se şi încrede în El, convinsă că El îi va răsplăti pe cei care îl caută cu stăruinţă. La Dumnezeu nu este nici un lucru care să-i pună pe oameni în poziţia de a nu putea crede. Dificultatea rezidă în voinţa omului.

Credinţa lui Noe s-a bazat pe avertismentul emis de Dumnezeu că va distruge lumea printr-un potop (Geneza 6:17). Omenirea nu mai cunoscuse până atunci experienţa unui potop. Ba mai mult, există temeiuri să credem că până atunci nici nu căzuse nici o ploaie (Geneza 2:5,6). Noe L-a crezut pe Dumnezeu şi a construit o arcă, deşi se afla probabil foarte departe de ape navigabile. Negreşit el va fi fost ţinta multor glume răutăcioase şi batjocoritoare. Dar credinţa lui Noe a fost răsplătită: casa lui a fost salvată, lumea a fost condamnată prin viaţa şi mărturia sa iar el a devenit moştenitorul neprihănirii care se primeşte pe baza credinţei.

Poate că mulţi dintre creştinii iudei de la început cărora le este adresată scrisoarea aceasta s-au întrebat de ce - dacă ei erau pe calea ce bună - constituiau totuşi o minoritate atât de mică. Noe iese de pe paginile Vechiului Testament, amintindu-le că pe vremea lui numai opt oameni erau pe calea cea bună şi că restul lumii a pierit!

Avraam a fost probabil un idolatru, trăind în Ur din Caldeea, când Dumnezeu i s-a arătat şi i-a spus să se mute. Cu ascultarea credinţei, el şi-a părăsit casa şi patria, neştiind care va fi destinaţia finală. Negreşit prietenii lui vor fi râs de el, pentru că dădea dovadă, în opinia lor, de o nechibzuinţă atât de mare. Dar atitudinea lui a fost:

Merg înainte fără să ştiu -

Chiar de-aş vrea, n-aş putea afla.

Prefer să umblu în întuneric, dar cu Dumnezeu,

Decât să umblu pe lumină, dar singur.

Mai bine umblu prin credinţă cu El

Decât singur prin vedere.

Helen Annis Casterline

Umblarea credinţei adesea le creează altora impresia de imprudenţă sau de nechibzuinţă, dar omul care îl cunoaşte pe Dumnezeu e mulţumit chiar şi când este dus legat la ochi, necunoscând drumul care îi stă înainte.

Dumnezeu îi făgăduise lui Avraam ţara Canaan. Într-un sens foarte real aceasta îi aparţinea. Cu toate acestea, singurul petec de pământ pe care l-a cumpărat vreodată din această ţară a fost terenul pentru îngroparea morţilor din familia sa. El s-a mulţumit să locuiască în corturi, care sunt simbolul pelerinajului, mai degrabă decât să aibă un domiciliu stabil. Pentru moment, a tratat Canaanul ca şi când ar fi fost o ţară străină.

El a fost însoţit în pelerinajul său de fiul şi nepotul său. Pilda lui evlavioasă şi-a lăsat amprenta asupra lor; deşi ei au fost moştenitori împreună cu el ai aceleiaşi făgăduinţe că ţara va fi a lor.

De ce s-a purtat Avraam cu atâta dezinvoltură faţă de proprietăţile imobiliare? Pentru că aştepta cetatea care are temelii, al cărei ziditor şi făcător este Dumnezeu. El nu şi-a lăsat inima acaparată de lucrurile materiale actuale, ci de cele veşnice. În original există un articol hotărât înaintea substantivelor cetate şi temelii. În socoteala credinţei, există doar o singură cetate vrednică de a purta acest nume şi doar una cu temelii sigure.

Dumnezeu este arhitectul acestei cetăţi cereşti şi El este şi ziditorul ei. Este un oraş model, fără cartiere mărginaşe dărăpănate, fără aer poluat, fără nici una din problemele care afectează centrele urbane din vremea noastră.

Prin credinţă Sara a fost împuternicită miraculos să conceapă pe când avea vreo nouăzeci de ani. Se consemnează clar că ea trecuse de vârsta când mai putea concepe un copil. Dar ea ştia că Dumnezeu îi promisese un copilaş şi mai ştia că El nu-Şi poate lua înapoi cuvântul. Ea avea o credinţă de nezdruncinat că El va face exact aşa cum promisese.

Avraam avea vreo nouăzeci şi nouă de ani când s-a născut Isac. Omeneşte vorbind, era aproape imposibil să devină tată, şi totuşi Dumnezeu îi promisese un număr extraordinar de mare de urmaşi. Prin urmare, şi-a spus el, se va întâmpla exact aşa cum a făgăduit El.

Prin Isac Avraam a devenit tatăl familiei pământeşti nenumărate, adică naţiunea ebraică. Prin Cristos, el a devenit tatăl unei familii spirituale nenumărate, adică, credincioşii adevăraţi din toate veacurile care s-au succedat după aceea. Nisipul de pe ţărmul mării înfăţişează probabil descendenţii pământeşti, în timp ce stelele cerului ilustrează locuitorii cereşti.

Patriarhii au murit cu toţii în credinţă. Ei nu au apucat să vadă în viaţă împlinirea făgăduinţelor divine. De pildă, Avraam nu şi-a văzut niciodată descendenţii săi numeroşi. Naţiunea ebraică nu a ocupat niciodată întreg teritoriul ce i-a fost promis. Sfinţii din Vechiul Testament n-au văzut niciodată împlinirea făgăduinţei lui Mesia. Dar viziunea lor telescopică a apropiat de ei făgăduinţele atât de mult încât acestea sunt prezentate ca şi când le-au făcut cu mâna, într-un semn de anticipare bucuroasă.

Ei şi-au dat seama că lumea aceasta nu este casa lor definitivă. Ei au fost mulţumiţi să fie străini şi călători, împotrivindu-se ispitei de a-şi face un cuib cât mai confortabil aici pe pământ. Dorinţa lor a fost de a trece prin lume fără să împrumute vreo trăsătură de caracter specifică acestei lumi. Inimile lor erau ataşate de pelerinajul lor (Psalmul 84:5).

Vieţile lor au indicat limpede că ei erau în căutarea unei patrii. Credinţa a implantat în ei un instinct asemănător porumbeilor poştaşi, făcându-i ca să nu se mulţumească cu desfătările Canaanului. Ei tânjeau, în schimb, după o ţară mai bună, căreia să-i poată spune cu adevărat patrie.

Spunând că ei erau în căutarea unei patrii, scriitorul doreşte să arate clar că el nu se referă la ţara lor de baştină. Dacă Avraam ar fi dorit să revină în Mesopotamia, nimic nu l-ar fi împiedicat s-o facă, dar pentru el acele ţinuturi nu mai constituiau patria lui.

Adevărata explicaţie constă în faptul că, desigur, ei căutau o patrie cerească. Este remarcabil, dacă ţinem seama de faptul că majoritatea făgăduinţelor făcute poporului Israel au avut de a face cu binecuvântări materiale pe acest pământ. Dar ei aveau şi o nădejde cerească, şi această nădejde i-a învrednicit să trateze lumea aceasta ca pe o ţară străină.

Spiritul de pelerin îi este deosebit de plăcut lui Dumnezeu. „Lui nu-I este ruşine să fie numit Dumnezeul celor ale căror inimă şi parte sunt în cer." El le-a pregătit o cetate, şi acolo ei găsesc odihnă şi satisfacţie şi pace desăvârşită.

Am ajuns acum la cea mai mare încercare a credinţei lui Avraam. Dumnezeu i-a spus să-şi aducă fiul, Isac, ca jertfa pe altar. Cu ascultare fără şovăire, Avraam a pornit la drum, să-l aducă lui Dumnezeu ca jertfă cea mai scumpă comoară a inimii lui. Va fi fost el inconştient de uriaşa

dilemă cu care era confruntat? Dumnezeu îi promisese urmaşi fără număr de mulţi. Isac era singurul său fiu născut. Avraam avea la acea dată vârsta de 117 ani iar Sarah 108!

Făgăduinţa unui număr uriaş de urmaşi avea să fie împlinită în Isac. Dilema consta în aceasta: dacă Avraam îl ucidea pe Isac, cum mai putea să se împlinească promisiunea? Isac avea pe atunci vreo şaptesprezece ani, fiind necăsătorit.

Avraam ştia ce făgăduise Dumnezeu. Doar asta conta! El a conchis că dacă Dumnezeu îi cere să-şi ucidă fiul, Dumnezeu îl va învia, chiar din morţi, pentru a împlini făgăduinţa.

Până în acest punct nu se consemnează că ar fi fost vreo înviere din morţi. Experienţa umană nu deţinea nici o statistică în acest sens. Într-un sens cât se poate de real, Avraam a inventat ideea învierii. Credinţa sa în făgăduinţa lui Dumnezeu l-a împins la concluzia că Dumnezeu îl va învia pe Isac.

În sens figurat el l-a primit pe Isac înapoi din morţi. El se ataşase faptului că Isac trebuie să fie ucis. Şi Dumnezeu i-a trecut în cont acest gest. Dar, după cum arată Grant cu foarte mult dramatism, Domnul „l-a cruţat pe Avraam de a avea inima străpunsă de durerea de care inima Sa proprie nu Şi-a cruţat-o." El i-a pus la dispoziţie lui Avraam un berbec, ce a luat locul lui Isac, şi singurul fiu născut a fost repus în inima şi casa tatălui său.

Înainte de a trece mai departe, lăsând în urmă această pildă exemplară de credinţă, trebuie să amintim două lucruri: Mai întâi, Dumnezeu niciodată nu a intenţionat ca Avraam să-şi ucidă fiul. Jertfele umane nu au avut niciodată loc în voia lui Dumnezeu pentru poporul Său. El doar a pus la încercare credinţa lui Avraam şi, de îndată ce aceasta s-a dovedit autentică, ordinul Său a fost contramandat.

În al doilea rând, credinţa lui Avraam în făgăduinţa că va avea un număr mare de urmaşi a fost pusă la încercare pe parcursul unei perioade de o sută de ani. Patriarhul avea şaptezeci şi cinci de ani când i s-a promis un fiu. El a aşteptat douăzeci şi cinci de ani până când s-a născut Isac. Iar Isac a avut şaptesprezece ani când Avraam l-a luat cu el pe Muntele Moria, ca să-l aducă jertfa lui Dumnezeu. Isac a avut patruzeci de ani când s-a căsătorit, după care au mai trecut douăzeci de ani până când i s-au născut cei doi copii gemeni. Avraam a murit la vârsta de 175 de ani, când descendenţii săi constau dintr-un fiu (de şaptezeci şi cinci de ani) şi doi nepoţi (de cincisprezece ani). Cu toate acestea, în timpul vieţii sale „El nu s-a îndoit de făgăduinţa lui Dumnezeu, prin necredinţă, ci, întărit prin credinţă, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredinţat că ce a tăgăduit El poate să şi împlinească" (Romani 4:20,21).

Nouă, occidentalilor, ne este greu să înţelegem de ce credinţa lui Isac şi a lui Iacov sau cea a lui Iosif, consemnată în următoarele trei versete, a fost neobişnuită.

Isac, de pildă, a dobândit un loc pe lista de onoare a credinţei pentru că a invocat binecuvântări viitoare asupra lui Iacov şi Esau. Ce este remarcabil în asta?

Înainte de a se naşte copiii, Domnul a anunţat prin Rebeca faptul că din aceşti băieţi vor ieşi două naţiuni şi că cel mai vârstnic (Esau) îl va sluji pe cel mai tânăr (Iacov). Esau era favoritul lui Isac şi, în virtutea faptului că era cel mai mare, ar fi primit în mod normal partea cea mai bună de la tatăl său. Dar Rebeca şi Iacov l-au înşelat pe Isac, a cărui vedere era la acea dată mult deteriorată, determinându-l să dea binecuvântarea cea mai aleasă lui Iacov. Când această urzeală a fost dată în vileag, Isac a fost cuprins de un tremur violent. Dar el şi-a adus aminte de cuvântul lui Dumnezeu potrivit căruia cel mai mare îl va sluji pe cel mai mic şi, în pofida predilecţiei sale pentru Esau, şi-a dat seama că intervenţia lui Dumnezeu, în pofida slăbiciunii sale naturale, trebuie să rămână în picioare.

În viaţa lui Iacov au existat multe episoade lipsite de glorie, şi totuşi el este onorat ca erou al credinţei. Caracterul său s-a ameliorat cu timpul, decesul lui fiind înconjurat de glorie. Când l-a binecuvântat pe fiul lui Iosif, Mânase, şi-a încrucişat braţele, pentru ca binecuvântarea rezervata de obicei fiului mai mare să cadă în schimb asupra celui mai tânăr, Efraim. Cu toate protestele lui Iosif, Iacov a insistat ca binecuvântările să rămână aşa, pentru că aceasta era ordinea precizată de Domnul. Deşi vederea lui fizică era slăbită, vederea sa spirituală era ageră. În scena de la încheierea vieţii sale, îl găsim pe Iacov închinându-se rezemat de vârful toiagului său. C. H. Mackintosh rezumă această scenă în frumosul său stil caracteristic:

„Capitolul de încheiere a vieţii lui Iacov contrastează cât se poate de plăcut cu toate scenele anterioare din tumultoasa sa istorie, amintindu-ne de imaginea unei seri liniştite ce se aşterne după o zi furtunoasă: soarele, ce fusese ascuns în timpul zilei de nori şi ceaţă, se arată acum la asfinţitul soarelui în toată splendoarea sa, oferind perspectiva unei zile minunate care va urma. Tot aşa este şi cu vârstnicul patriarh. Gestul substituţiei, târguiala lui, viclenia, planurile sale, nestatornicia, instabilitatea şi temerile rezultate din lipsa de credinţă - ei bine, toţi aceşti nori întunecaţi ai firii vechi şi ai pământului s-au risipit între timp, patriarhul ieşind la iveală pe culmile senine ale credinţei, pentru a împărţi binecuvântări şi distincţii, cu acea destoinicie pe care o poate dărui doar comuniunea cu Dumnezeu.”

Credinţa lui Iosif a fost de asemenea puternică când i sa apropiat sfârşitul.

El a crezut promisiunea lui Dumnezeu că va izbăvi poporul Israel din Egipt. Credinţa l-a învrednicit să-şi imagineze deja scena exodului, care era pentru el atât de certă încât le-a dat fiilor săi instrucţiuni să ia cu ei oasele sale pentru a fi îngropate în Canaan. „Astfel", scrie William Lincoln, „deşi era înconjurat de pompa şi splendoarea Egiptului, inima lui nu era deloc acolo, ci alături de poporul său, în gloria şi binecuvântările de care avea să aibă parte."

Ceea ce se are în vedere aici este mai mult credinţa părinţilor săi, decât aceea a lui Moise. Privindu-şi copilaşul, ei l-au văzut frumos. Dar frumuseţea lui nu era doar de ordin fizic. Ei au văzut că este un copil destinat să aibă un viitor măreţ, el fiind cel pe care Dumnezeu l-a ales pentru o lucrare specială. Credinţa lor că planurile lui Dumnezeu vor fi aduse la îndeplinire le-a dat curajul de a înfrunta porunca regelui şi de al ascunde pe copil timp de trei luni.

Prin credinţă Moise însuşi a reuşit să renunţe cu atâta nobleţe la câteva lucruri însemnate. Deşi a fost crescut în luxul ce domnea la curtea împăratului Egiptului, fiindu-i asigurate toate lucrurile pentru care se luptă oamenii pe lumea aceasta, el a învăţat că „nu posedarea bunurilor, ci renunţarea la acestea aduce odihnă" (J. Gregory Mantie).

Mai întâi, Moise a renunţat la faima Egiptului. El era fiul adoptiv al fiicei lui Faraon şi, ca atare, îi era asigurat un loc de seamă în elita ţării, poate chiar ca succesor al lui Faraon. Dar el se născuse dintr-o spiţă mai nobilă: aceea de membru al poporului ales al lui Dumnezeu pe acest

pământ. Or, el nu-şi putea permite să coboare de la rangul acesta nobil la cel de membru al familiei regale a Egiptului. Mai târziu, când a ajuns la maturitate, el a ales, hotărându-se să nu ascundă adevărata sa naţionalitate, doar de dragul câtorva ani petrecuţi în mijlocul unei faime pământeşti. Urmarea? În loc să ocupe un rând sau două de hieroglife pe vreo piatră funerară, el a fost imortalizat în Cartea eternă a lui Dumnezeu. În loc să se regăsească azi ca mumie egipteană în cine ştie ce muzeu din lume, el este faimos ca un om al lui Dumnezeu.

În al doilea rând, el a respins plăcerile Egiptului. Asocierea plină de smerenie cu poporul lui Dumnezeu aflat în suferinţă a însemnat pentru el mai mult decât satisfacerea vremelnică a apetiturilor sale. Privilegiile de a împărtăşi tratamentul inuman de care a avut parte neamul său a fost pentru Moise o plăcere mai mare decât toate desfătările de la curtea lui Faraon.

În al treilea rând, el a întors spatele comorilor Egiptului. Credinţa l-a învrednicit să vadă că faimoasele case pline cu tezaure ale Egiptului erau total lipsite de valoare în lumina veşniciei. Prin urmare, el a ales să sufere aceeaşi ocară pe care avea s-o sufere şi Mesia. Loialitatea faţă de Dumnezeu şi dragostea faţă de poporul Său au avut pentru el un preţ mai mare decât toate bogăţiile lui Faraon adunate la un loc. El ştia că la un minut după moartea sa doar aceste bunuri spirituale vor conta.

Apoi el a renunţat şi la monarhul Egiptului. Îmbărbătat de credinţă, el a ieşit din ţara robiei, nepăsându-i de furia regelui. A fost o delimitare netă de politicianismul acestei lumi. El s-a temut atât de puţin de Faraon tocmai pentru că s-a temut atât de mult de Dumnezeu. El avea privirile aţintite asupra „binecuvântatului şi singurului Stăpânitor, Regele regilor şi Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea; a Lui să fie cinstea şi puterea veşnică! Amin." (1Timotei6:15,16).

În fine, el a respins religia Egiptului. Instituind Pastele şi stropind sângele, el s-a separat net şi irevocabil de idolatria egipteană. El a aruncat mănuşa, sfidând structurile religioase din vremea lui. Pentru el mântuirea a fost prin sângele mielului, nu prin apele Nilului. Ca urmare, întâii-născuţi ai Israelului au fost cruţaţi, în vreme ce întâii-născuţi ai Egiptului au fost ucişi de nimicitor.

La început Marea Roşie li s-a părut refugiaţilor evrei pierzarea lor, căci erau urmăriţi aprig din spate de inamic, fiind, aparent, prinşi ca într-o cursă. Dar ascultând de cuvântul lui Dumnezeu, ei au păşit înainte şi apele s-au despicat înaintea lor: „DOMNUL a pus marea în mişcare toată noaptea printr-un vânt puternic dinspre răsărit, care a uscat marea şi apele s-au despărţit în două" (Exod 14:21). Când egiptenii au încercat să se ia după evrei, roţile de la carele lor s-au împotmolit iar apele au revenit la poziţia lor anterioară, oştile lui Faraon înecându-se în mare. Astfel Marea Roşie a devenit o punte de izbăvire pentru Israel, dar înfundătură a pierzării pentru egipteni.

Cetatea împrejmuită a Ierihonului a fost primul obiectiv militar de care s-au lovit israeliţii în campania de cucerire a Canaanului. Raţiunea dicta ca o fortăreaţă atât de impenetrabilă să poată fi cucerită numai cu ajutorul unor forţe militare superioare. Dar metodele credinţei sunt altele. Pentru a-Şi aduce la îndeplinire planurile, Dumnezeu recurge la strategii ce li se par oamenilor lipsite de sens. El le-a spus israeliţilor să înconjoare cetatea timp de şapte zile. Iar în ziua a şaptea ei au trebuit să mărşăluiască în jurul ei de şapte ori. Preoţilor li s-a spus să sune puternic din trâmbiţe, oamenilor li s-a indicat să strige, după care zidurile vor cădea. Experţii militari ar respinge numaidecât această metodă, considerând-o vrednică de dispreţ. Dar ea a dat rezultate! Armele luptei spirituale nu sunt lumeşti, ci au putere divină, pentru a distruge fortăreţe (2Corinteni 10:4).

Nu ştim când a devenit prostituata Rahav o închinătoare la Iehova, dar este limpede că aşa s-a întâmplat. Ea a abandonat religia falsă a Canaanului, devenind o prozelită la religia iudaică. Credinţa ei a fost pusă la grea încercare când au vizitat-o spionii evrei. Întrebarea care se punea era dacă ea va fi loială ţării şi compatrioţilor ei, sau va fi fidelă Domnului? Rahav s-a decis însă să stea de partea Domnului, chiar dacă aceasta a însemnat să-şi trădeze patria. Primindu-i cu căldură pe spioni, atât ea, cât şi familia ei au fost cruţaţi, în timp ce vecinii ei neascultători au pierit.

În acest punct, scriitorul pune o întrebare retorică: „Şi ce voi mai zice?" După ce a prezentat această listă impresionantă de bărbaţi şi femei care au dat dovadă de credinţă şi răbdare în perioada Vechiului Testament, câte alte persoane mai trebuie să citeze pentru a-şi demonstra argumentul?

Desigur, exemplele suplimentare nu-i lipsesc, dar nu mai are timp, căci i-ar trebui prea mult să intre în detalii. Prin urmare, se va mărgini să enumere câteva nume şi să catalogheze momentele de triumf şi încercările credinţei.

Iată, aşadar, exemplul lui Ghedeon, a cărui oştire a fost redusă de la 32.000 la 300. Mai întâi au fost trimişi acasă cei timizi, apoi cei ce ţineau prea mult la confortul lor. Şi astfel cu un corp redus de adevăraţi ucenici, Ghedeon i-a fugărit pe madianiţi.

Apoi a fost Barac. Când a fost chemat să conducă Israelul, în lupta împotriva canaaniţilor, el a acceptat doar cu condiţia ca Debora să meargă cu el. În pofida acestei trăsături de laşitate din caracterul său, Dumnezeu a văzut că acest om se încrede cu adevărat în El şi l-a trecut în lista bărbaţilor credinţei.

Samson a fost un alt om marcat de evidente slăbiciuni. Totuşi, în pofida acestui lucru, Dumnezeu a detectat în el o credinţă care l-a învrednicit să omoare fără nici o armă, doar cu mâinile, un leu tânăr, apoi să nimicească treizeci de filisteni la Aşchelon şi să ucidă o mie de filisteni cu o falcă de măgar; apoi să ia în spinare porţile oraşului Gaza şi, în cele din urmă, să dărâme templul lui Dagon, omorând în clipa propriului deces mai mulţi filisteni decât omorâse în tot timpul vieţii sale.

Deşi a fost un copil nelegitim, Iefta a devenit în cele din urmă izbăvitorul poporului Israel de sub asuprirea amoniţilor. El ilustrează adevărul conform căruia credinţa îl învredniceşte pe un om să se ridice dincolo de poziţia pe care i-o conferă naşterea şi mediul în care a trăit, devenind erou al lui Dumnezeu în istorie.

Credinţa lui David străluceşte în episodul confruntării cu Goliat, în purtarea sa nobilă faţă de Saul, în capturarea Sionului şi în numeroase alte episoade. În psalmii săi, găsim o cristalizare a credinţei sale în atitudinea de penitenţă, laudă şi profeţie.

Samuel a fost ultimul dintre judecătorii Israelului şi primul său profet. El a fost omul lui Dumnezeu pentru poporul Israel, într-o vreme când preoţia era marcată de un mare faliment pe plan spiritual. El a fost unul dintre cei mai mari lideri din istoria Israelului.

Adăugaţi la această listă profeţii, o ceată nobilă de purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu, bărbaţi care au întruchipat conştiinţa lor; oameni care mai bine ar fi murit, decât să spună o minciună, care au preferat să meargă în cer cu conştiinţa curată, decât să rămână pe pământ cu

cugetul păcat.

Scriitorul îşi îndreaptă acum atenţia spre faptele de vitejie ale eroilor credinţei:

Ei au cucerit împărăţii - şi gândul ne duce imediat la Iosua, la judecători (care au fost adevărate căpetenii militare ale Israelului), la David şi la alţii.

Ei au lucrat neprihănirea. Regi ca Solomon, Asa, Iosafat, Ioaş, Ezechia şi Iosia s-au înscris în istorie pentru domnia lor, care, deşi nu a fost perfectă, s-a caracterizat prin neprihănire (sau „dreptate").

Ei au primit lucrurile făgăduite. Asta ar putea însemna că Dumnezeu a încheiat cu ei legăminte, cum este cazul lui Avraam, al lui Moise, al lui David şi al lui Solomon; sau ar putea însemna că ei au primit împlinirea făgăduinţelor, demonstrând astfel adevărul cuvântului lui Dumnezeu.

Au astupat gurile leilor. Daniel este un exemplu concludent în această privinţă (Daniel 6:22), dar să nu-l uităm nici pe Samson (Judecatori 14:5,6), nici pe David (1Samuel 17:34,35).

Au stins puterea focului. Cuptorul încins nu a reuşit să ardă decât legăturile cu care erau legaţi cei trei tineri evrei, în fapt, eliberându-i (Daniel 3:25). Astfel focul s-a dovedit a fi, până la urmă, o binecuvântare.

Au scăpat de ascuţişul săbiei. David a scăpat de atacurile răutăcioase ale lui Saul (1Samuel 19:9,10); Ilie a scăpat de ura ucigaşă a Izabelei (1Împăraţi 19:1-3) iar Elisei a scăpat de regele Siriei (2Împăraţi 6:15-19).

Din slabi au devenit tari. Multe simboluri ale slăbiciunii găsim în analele credinţei.

De pildă Ehud era stângaci; totuşi el l-a ucis pe regele Moabului (Judecatori 3:12-22).

Iael, membră a „sexului slab", l-a ucis pe Sisera cu un ţăruş de cort (Judecători 4:21).

Ghedeon s-a folosit de ulcioare fragile de lut ca să-i înfrângă pe madianiţi (Judecători 7:20).

Samson s-a folosit de o falcă de măgar pentru a ucide o mie de filisteni (Jud. 15:15).

Toţi aceştia ilustrează adevărul potrivit căruia Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii pentru ca să le facă de ruşine pe cele tari (1Corinteni 1:27).

Ei au fost viteji în războaie. Credinţa i-a înzestrat pe oameni cu o forţă ce depăşea capacitatea lor naturală, învrednicindu-i să învingă în situaţii omeneşte vorbind absolut insurmontabile.

Ei au pus pe fugă armatele vrăjmaşe. Deşi de multe ori erau inferior echipaţi şi dispuneau de efective mult mai mici, oştirile Israelului au izbândit, lăsându-şi vrăjmaşii năuciţi şi pe toţi ceilalţi în mare uimire.

Femeile şi-au primit prin înviere morţii. Văduva din Sarepta (1Împăraţi 17:22) şi femeia din Şunem (2Împăraţi 4:34) sunt două exemple concludente în acest sens.

Dar credinţa mai are o faţetă. Pe lângă cei care au săvârşit fapte de mare vitejie, au mai fost şi cei ce au îndurat suferinţe cumplite, pe care Dumnezeu pune un preţ la fel de mare. Datorită credinţei lor în Domnul, unii au fost supuşi la torturi de neînchipuit. Dacă ar fi renunţat la Iehova, ar fi fost puşi în libertate. Dar ei au preferat să moară şi să învie apoi în slava cerească, decât să rămână în această viaţă ca trădători ai lui Dumnezeu, în vremea macabeilor, o mamă şi cei şapte fii ai ei au fost daţi la moarte, unul după altul, în faţa celorlalţi, de către Antioh Epifanul. Ei au refuzat să accepte eliberarea ca să dobândească o înviere mai bună, adică mai bună decât simpla continuare a vieţii pe acest pământ, cum arată şi Morrison:

„Aşadar şi aceasta este urmarea credinţei, în sensul că nu îi aduce cuiva izbăvire, ci, uneori, când i se oferă izbăvirea, îi dă curajul de a o refuza. Există momente când credinţa se reliefează prin gestul primirii, după cum alteori ea prinde contur când cineva refuză ceea ce i se oferă. Există o izbăvire pe care credinţa o îmbrăţişează şi există o izbăvire pe care credinţa o respinge. Deşi au fost torturaţi, ei n-au acceptat izbăvirea, acesta constituind semnul şi pecetea faptului că au fost credincioşi. Există ceasuri când cea mai puternică dovadă a credinţei este respingerea fără şovăire a unui loc mai larg."

Alţii au fost batjocoriţi şi biciuiţi; alţii au fost aruncaţi în temniţă. Datorită credincioşiei sale faţă de Dumnezeu, Ieremia a îndurat toate aceste forme de pedepsire (Ieremia 20:1-6;Ieremia 37:15).

Iosif a fost şi el întemniţat pentru că a preferat să sufere, mai degrabă decât să păcătuiască (Geneza 39:20).

Au fost ucişi cu pietre. Isus le-a amintit cărturarilor şi fariseilor că aşa l-au ucis strămoşii lor pe Zaharia - între templu şi altar (Matei 23:35).

Au fost tăiaţi în două cu fierăstrăul. Urie profetul a plătit acest preţ pentru că a vestit mesajul lui Dumnezeu regelui Ioiachim (Ieremia 26:23); dar sintagma din acest verset se referă la uciderea în masă care a avut loc în timpul macabeilor.

Au pribegit îmbrăcaţi în piei de oaie şi de capră, lipsiţi de toate, prigoniţi, primiţi rău. Moorehead spune:

„Ei ar fi putut să se lăfăie în mătăsuri şi catifele, la palatele prinţilor, dacă ar fi acceptat să se lepede de Dumnezeu şi să creadă minciuna lumii. În schimb, ei au rătăcit îmbrăcaţi în piei de oaie şi de capră, ei înşişi nefiind socotiţi mai buni decât caprele sau oile. Dimpotrivă, au fost consideraţi buni doar de tăiat, asemenea animalelor."

Ei au suferit sărăcie, privaţiuni şi prigoane.

Lumea i-a tratat ca şi când nu ar fi fost vrednici de a trăi. Dar Duhul lui Dumnezeu izbucneşte aici cu exclamaţia că lucrurile au stat exact invers în sensul că lumea nu era vrednică de ei.

Au rătăcit prin deserturi şi munţi şi prin peşteri şi prin crăpăturile pământului. Deposedaţi de casele lor, despărţiţi de familiile lor, hăituiţi ca animalele, excluşi din societate, ei au îndurat căldura şi frigul, strâmtorările şi greutăţile, dar nu s-au lepădat cu nici un chip de Domnul lor.

Deşi Dumnezeu însuşi a depus mărturie pentru credinţa acestor eroi ai Vechiului Testament, ei au murit fără să primească împlinirea făgăduinţei. Ei n-au apucat să vadă în viaţa de aici venirea mult aşteptatului Mesia sau să se bucure de binecuvântările ce aveau să decurgă din slujba Lui.

Dar nouă Dumnezeu ne-a rezervat ceva mai bun. El a aranjat ca ei să nu ajungă la desăvârşire fără noi. Ei niciodată nu s-au bucurat de o conştiinţă desăvârşită în ce priveşte păcatul, după cum ei nu se vor bucura de deplina desăvârşire a trupului proslăvit în cer până când vom fi răpiţi cu toţii pentru a-L întâlni pe Domnul în văzduh (1Tesaloniceni 4:13-18). Duhurile sfinţilor din Vechiul Testament sunt deja desăvârşite în prezenţa Domnului (Evrei 12:23), dar trupurile lor nu vor fi înviate din morţi până când va veni Domnul să-i ia pe ai Săi. Atunci ei se vor bucura de desăvârşirea slavei învierii.

Exprimând acest adevăr cu alte cuvinte, vom spune că credincioşii din Vechiul Testament nu au fost la fel de privilegiaţi cum suntem noi. Cu toate acestea, gândiţi-vă la răsunătoarele lor triumfuri şi la cumplitele încercări prin care au trecut! Gândiţi-vă la faptele lor de vitejie şi la răbdarea lor! Ei au trăit de cealaltă parte a crucii. Şi totuşi, cum se compară vieţile noastre când sunt puse alături de ale lor? Acesta e îndemnul pătrunzător al capitolului 11 din Evrei.

Să nu uităm că epistola către Evrei a fost adresată unor oameni prigoniţi, care, datorită faptului că au părăsit iudaismul şi L-au îmbrăţişat pe Cristos, erau confruntaţi cu o aprigă opoziţie. Exista pericolul ca ei să interpreteze suferinţele lor ca semn al dezaprobării lui Dumnezeu faţă de ei, prin urmare, ei devenind descurajaţi şi gata să renunţe la credinţa lor. Ceea ce era şi mai grav, exista pericolul ca ei să se întoarcă la templu şi la ceremoniile din cadrul acestuia.

Ei nu trebuiau însă să creadă că suferinţele lor erau unice. Mulţi dintre martorii menţionaţi în capitolul 11 au suferit cumplit ca urmare a loialităţii lor faţă de Domnul, şi totuşi ei au răbdat până la capăt. Or, dacă ei, care dispuneau de mult mai puţine privilegii, au rămas statornici, cu cât mai statornici şi neclintiţi trebuie să fim noi, cărora ni s-au dat lucrurile mai bune ale creştinismului!

Ei ne înconjoară ca un nor mare de martori. Asta nu înseamnă că ei asistă ca spectatori la ceea ce se întâmplă pe pământ. Mai degrabă, ei ne sunt martori prin viaţa de credinţă şi răbdare ce au trăit-o şi prin înaltul standard ce ni l-au lăsat, ca noi să-l urmăm.

Versetul acesta ridică invariabil întrebarea: „Pot sfinţii din cer vedea viaţa trăită de noi pe pământ sau ştiu ei ce se întâmplă aici jos?" Singurul lucru de care putem fi siguri că ei îl cunosc este atunci când un păcătos este mântuit: „Tot aşa vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte, decât pentru nouăzeci şi nouă de oameni drepţi, care n-au nevoie de pocăinţă" (Luca 15:7).

Viaţa creştină este o cursă de alergări, care reclamă disciplină şi răbdare. Noi trebuie să ne debarasăm de tot ce ne-ar putea îngreuna în alergarea la această cursă. Lucrurile care ne îngreunează pot părea uneori inofensive în ele însele, dar mai apoi se vede că ne împiedică înaintarea. Aici ar putea fi incluse bunurile materiale pe care le posedăm, legăturile de familie, ataşamentul nostru faţă de tihnă şi confort, lipsa de mobilitate, etc. Regulamentul olimpic nu-i interzice nici unui alergător să ia cu el provizii de hrană şi băutură, dar care alergător ar putea câştiga întrecerea, dacă s-ar împovăra cu aceste lucruri?

Noi trebuie să dăm la o parte... păcatul care ne înfăşoară aşa de uşor. Prin asta s-ar putea înţelege orice păcat, dar mai ales păcatul necredinţei. Noi trebuie să avem încredere deplină în făgăduinţele lui Dumnezeu şi încredere totală în faptul că viaţa de credinţă va triumfa.

Apoi trebuie să ne păzim de ideea potrivit căreia alergarea în care suntem angajaţi ar fi o simplă plimbare de agrement sau că viaţa creştină ar fi presărată cu flori. Dimpotrivă, trebuie să fim pregătiţi să înaintăm cu stăruinţă, chiar atunci când suntem confruntaţi cu încercări şi ispite.

Pe tot parcursul acestei alergări, va trebui să ne dezlipim privirea de la orice alt obiectiv, aţintindu-ne-o în schimb în permanenţă asupra lui Isus, Alergătorul cel mai strălucit, cum arată şi A. B. Bruce:

„Deasupra tuturor, iese în evidenţă, prin excelenţă, Unul cu totul şi cu totul deosebit. Omul care a realizat şi desăvârşit primul ideea trăirii prin credinţă, care a îndurat fără să dea înapoi cumplitele suferinţe ale crucii, dispreţuindu-i ruşinea şi fiind susţinut de o credinţă care a conştientizat atât de viu bucuria şi slava ce aveau să urmeze, încât a estompat conştiinţa durerii şi ruşinii prin care trecea în acele momente.”

El este autorul sau pionierul credinţei noastre în sensul că El ne-a asigurat singurul exemplu desăvârşit a ceea ce trebuie să constituie o viaţă de credinţă.

Totodată El este desăvârşitorul credinţei noastre. Cu alte cuvinte, nu numai că El a început alergarea, ci a şi dus-o până la capătul ei triumfător. Traseul alergării Sale s-a întins de la cer până în Betleem, continuând apoi până în Grădina Gheţimani, şi crucea Golgotei, apoi mormântul, după care a urmat revenirea în cer. În nici un punct al acestui traseu El nu S-a poticnit şi nu a dat înapoi, ci Şi-a aţintit privirea asupra slavei viitoare, când toţi răscumpăraţii vor fi fost adunaţi laolaltă cu El pe vecie. Asta L-a învrednicit să nu se gândească la ruşine şi să îndure suferinţa şi moartea. Iar astăzi El este aşezat la dreapta tronului lui Dumnezeu.

Aici se trece de la tabloul unei curse de alergări la lupta împotriva păcatului. Căpitanul nostru neînfricat este Domnul Isus; nimeni altul nu a suferit din partea păcătoşilor o împotrivire atât de mare faţă de Sine. Ori de câte ori avem tendinţa să pierdem inima şi să cădem de oboseală şi descurajare, să ne gândim prin ce a trecut El. Şi atunci încercările noastre ni se vor părea un fleac faţă de ale Sale.

Noi suntem angajaţi într-o luptă neîncetată împotriva păcatului. Totuşi noi nu ne-am împotrivit până la sânge - adică până la moarte - în lupta aceasta. Dar El S-a împotrivit!

Acum ni se prezintă concepţia creştină despre suferinţă. De ce viaţa creştinului este marcată de persecuţii, testări, încercări, boli, dureri, întristări şi necazuri? Să fie oare acestea un indiciu al supărării sau dezaprobării lui Dumnezeu faţă de el? Vin oare toate acestea la întâmplare în viaţa noastră? Şi, în sfârşit, cum trebuie să reacţionăm la ele?

Versetele de aici ne învaţă că aceste lucruri se înscriu în procesul de formare şi educare prin care îşi trece Dumnezeu copiii. Deşi ele nu vin de la Dumnezeu, El le îngăduie, după care le contramandează, spre slava Lui, spre binele nostru şi spre binecuvântarea altora.

Nici un lucru nu este întâmplător în viaţa unui creştin. Tragediile ascund în ele binecuvântări, iar dezamăgirile sunt lăsate de El să vină în viaţa sa. Dumnezeu se foloseşte de împrejurările vitrege ale vieţii pentru a ne face să ne conformăm tot mai mult chipului lui Cristos.

Prin urmare, creştinii evrei din epoca primară a bisericii sunt îndemnaţi să-şi aducă aminte de Proverbe 3:11,12, unde Dumnezeu li se adresează cu apelativul: fii, după care îi previne să nu dispreţuiască disciplina Sa şi să nu-şi piardă curajul când sunt mustraţi de El. Dacă se vor răzvrăti sau se vor da bătuţi, vor pierde privilegiul ca El să se ocupe de ei, alegându-se şi cu eşecul de a-şi însuşi învăţămintele rânduite de El pentru ei.

Când citim cuvântul disciplinare, avem tendinţa să-l echivalăm cu o biciuire. Dar în contextul actual el are sensul de educaţie dată unui copil, formarea sa, în care întră îndrumările, disciplina, îndreptarea şi avertismentul. Toate au menirea de a cultiva virtuţile creştine şi de a alunga răul. În pasajul ce ne stă în faţă, disciplinarea nu era o pedeapsă pentru faptele rele, ci o pregătire sau formare prin intermediul prigoanelor.

Pasajul de la Proverbe spune clar că disciplina lui Dumnezeu este o dovadă a dragostei Sale şi că nici un fiu nu este scutit de ea.

Rămânând supuşi disciplinei pe care ne-o aplică Dumnezeu, noi îi îngăduim să ne modeleze prin această disciplină după chipul Său. Dar dacă încercăm să scurcircuităm relaţiile Sale cu noi, s-ar putea ca El să fie nevoit să prelungească termenul disciplinării noastre, recurgând la metode mai instructive şi, prin urmare, mai dificile. În şcoala lui Dumnezeu sunt clase, pe care le promovăm abia după ce ne-am însuşit toate cunoştinţele prevăzute în cadrul lor.

Prin urmare, când vin peste noi perioade de încercare, să nu uităm că Dumnezeu ne tratează ca pe fii. Or, în orice relaţie normală tată-fiu, tatăl îşi instruieşte fiul pentru că îl iubeşte şi-i doreşte numai binele suprem. Dumnezeu ne iubeşte prea mult pentru ca să ne lase să creştem de capul nostru (fireşte).

În domeniul spiritual, cei care nu au parte de disciplina lui Dumnezeu sunt copii nelegitimi, şi nu fii adevăraţi. La urma urmelor, un grădinar nu va curaţi tufele de spini, ci viţa de vie. Cum este în domeniul natural, aşa este şi în cel duhovnicesc.

Cei mai mulţi dintre noi au avut parte de disciplinare din partea părinţilor noştri omeneşti. Dar n-am interpretat această disciplină ca semn că ne urăsc, ci ne-am dat seama că ei ne vreau binele şi le-am dat cinstea cuvenită.

Cu cât mai multă cinste trebuie să acordăm creşterii şi formării de care ne face parte Tatăl duhurilor şi să trăim! Dumnezeu este Tatăl (sau sursa) tuturor fiinţelor înzestrate cu duh. Omul este un duh care trăieşte îmbrăcat într-un trup omenesc. Fiind supuşi lui Dumnezeu, ne bucurăm de viaţă în sensul ei cel mai autentic.

Disciplina părinţilor pământeşti nu este perfectă. Ea ţine doar o vreme, adică cuprinde perioada copilăriei şi a tinereţii. Dacă nu a dat rezultate în această perioadă, de aici încolo nu mai poate face nimic. În plus această disciplină a fost: cum credeau ei că e bine, deşi uneori s-ar putea să nu fi fost tocmai bună.

Dar disciplina lui Dumnezeu este întotdeauna perfectă. Dragostea Lui este nemărginită iar înţelepciunea Sa infailibilă. El nu ne disciplinează niciodată din vreo pornire sau capriciu, ci întotdeauna o face spre folosul nostru. Obiectivul Său este ca să ne facă părtaşi ai sfinţeniei Sale. Or, evlavia nu poate fi produsă niciodată în afara şcolii lui Dumnezeu, cum explică Jowett:

„Scopul disciplinării pe care ne-o aplică Dumnezeu nu este de natură punitivă, ci creativă. El ne disciplinează „pentru ca să avem parte de sfinţenia Sa". Sintagma: „pentru ca să avem parte" presupune o direcţie iar această direcţie conduce către o viaţă purificată şi înfrumuseţată. Iar focul de aici nu este o văpaie necontrolată, ce mistuie totul în cale, inclusiv lucrurile de preţ; ci este focul topitorului, care nu este lăsat în voia sa, ci controlat de Topitor, prin care El scoate, cu mână tare, dar cu răbdare şi blândeţe, sfinţenie din nepăsare şi statornicie din slăbiciune. Dumnezeu este mereu angajat în procesul creaţiei, chiar atunci când recurge la mijloacele mai întunecate ale harului. El produce roadele şi florile Duhului. Dragostea Lui este într-o permanentă căutare după lucrurile frumoase.”

Când are loc, orice disciplină pare dureroasă. Dar mai pe urmă aduce, celor încercaţi de ea, roadă dătătoare de pace a neprihănirii. De aceea întâlnim adesea mărturii ca cea depusă de Leslie Weatherhead:

„Ca toţi oamenii, şi mie îmi plac mai mult experienţele înălţătoare, marcate de sănătate, fericire şi succes. Dar am învăţat mai mult despre Dumnezeu, despre viaţă şi despre mine însumi când am trecut prin întunericul fricii şi al eşecului, decât în toate momentele însorite ale vieţii. Da, există aşa-numitele comori ale întunericului. Căci, slavă Domnului, întunericul trece. Numai că ceea ce ai învăţat când ai trecut prin întuneric n-ai să uiţi niciodată. Lucrurile care ne copleşesc şi ne calcă pe mândrie ne fac mai mult bine decât tot ceea ce ne încântă şi ne inspiră.”

Sau să luăm în considerare mărturia dată de C. H. Spurgeon:

„Tare mi-e teamă că tot harul pe care l-am dobândit in ceasurile de tihnă şi confort, în momentele de fericire, aproape că nu valorează cât o leţcaie. Dar bunurile pe care le-am primit în urma întristărilor, durerilor şi mâhnirilor mele sunt incomensurabil de mari. Posed eu oare vreun bun de preţ pe care să nu-l datorez ciocanului şi nicovalei, focului şi pilei prin care am fost şlefuit? Necazurile sunt bunurile cele mai de preţ din mobilierul casei mele.”

Credincioşii nu trebuie să se lase doborâţi de împrejurările potrivnice ale vieţii, căci orice şovăială a credinţei lor ar putea avea o influenţă negativă asupra altora. Mâinile obosite trebuie învigorate, pentru ca să-L slujească pe Cristosul Cel viu. Genunchii slăbiţi trebuiesc întăriţi în vederea stăruinţei în rugăciune.

Picioarele care şchiopătează trebuie îndreptate pe cărările drepte ale uceniciei creştine, cum arată şi Williams:

„Toţi cei care merg pe urmele Domnului netezesc cărarea credinţei pentru fraţii mai slabi; dar cei care nu-L urmează din toată inima creează obstacole pentru picioarele altora, făcându-i nişte ologi spirituali”.

G. H. Lang ne oferă o altă ilustraţie de toată frumuseţea:

„După ce a înfruntat vântul şi ploaia, străbătând anevoiosul drum, aflat la capătul puterilor fizice şi spirituale, călătorul se opreşte din mers, să-şi tragă sufletul. Cu umerii aplecaţi, cu mâinile fără vlagă şi genunchii îndoiţi şi slăbănogiţi, el e gata să se prăbuşească. Este exact imaginea stării în care poate ajunge la un moment dat orice pelerin al lui Dumnezeu, aşa cum ne arată scriitorul.”

Dar iată că de el se apropie un personaj plin de încredere, ce-i spune cu zâmbetul pe buze şi pe un ton ferm: „Curaj, frate! Sus! Stai drept! Întăreşte-ţi picioarele şi lasă-ţi inima cuprinsă din nou de har. Căci la capătul drumului te aşteaptă o nobilă casă. Uite-o, se zăreşte drept în faţă. Dar cere-I Marelui Medic vindecare pentru starea ta de slăbănogie. Premergătorul tău a străbătut şi el acelaşi drum anevoios ce duce la palatul lui Dumnezeu, pe care înaintează chiar acum şi alţi pelerini, după ce atâţia l-au străbătut şi ei cu bine. Nu, nu eşti singur. Numai nu te da bătut, ci mergi înainte şi vei ajunge negreşit la ţintă, câştigând premiul.

Ferice de cel ce ştie cum să-l susţină cu cuvinte de îmbărbătare pe cel cu forţele sleite (Isaia 50:4). Ferice de cel ce primeşte acest sfat (Evrei 13:22). Şi de trei ori ferice de cel a cărui credinţă e simplă dar puternică, negăsind nici o pricină de poticnire în Domnul atunci când disciplinarea Lui este aspră.

Creştinii trebuie să-şi dea silinţa să trăiască întotdeauna în relaţii de pace cu toţi oamenii. Dar acest îndemn este deosebit de folositor atunci când predomină prigoanele, când unii se lasă de credinţă şi când nervii sunt tociţi. În asemenea împrejurări este foarte uşor să-ţi iasă din gură cuvinte de frustrare şi de teamă faţă de cei din jurul tău, care-ţi sunt cei mai apropiaţi şi mai dragi.

De asemenea trebuie să urmărim cu ardoare sfinţenia fără care nimeni nu-L va vedea pe Domnul. Despre ce sfinţenie este vorba aici? Răspunzând la această întrebare să nu uităm că sfinţenia din acest context se aplică la credincioşii din Noul Testament în cel puţin trei moduri:

Mai întâi, credinciosul devine sfânt în ce priveşte poziţia sa, atunci când este convertit, fiind pus deoparte pentru Dumnezeu şi detaşat de lume (1Corinteni 1:2;1Corinteni 6:11). Prin virtutea unirii sale cu Cristos, el este sfinţit pe veci. La asta s-a referit Martin Luther când a spus: „Sfinţenia mea este în cer." Cristos este sfinţenia noastră, adică în ce priveşte poziţia noastră înaintea lui Dumnezeu.

Apoi avem sfinţirea practică (1Tesaloniceni 4:3;1Tesaloniceni 5:23). Deci ceea ce ar trebui să fim în fiecare zi. Noi trebuie să ne depărtăm de orice formă de rău. Sfinţenia aceasta trebuie să fie progresivă, adică în permanenţă trebuie să devenim tot mai mult asemenea Domnului Isus.

În fine, avem sfinţirea completă sau desăvârşită, care are loc atunci când un credincios merge în cer. Abia atunci el este pe veci eliberat de păcat. Firea lui veche este înlăturată şi starea lui corespunde întru totul poziţiei sale.

Aşadar, care sfinţenie trebuie s-o urmărim? Evident, sfinţirea practică, căci despre ea este vorba în acest pasaj. Noi nu căutăm să obţinem sfinţirea poziţională, întrucât aceasta ne aparţine în clipa în care ne naştem din nou. Şi nu ne luptăm după sfinţirea perfectă, care ne va fi dată atunci când îi vom vedea faţa. Dar sfinţirea practică sau progresivă este un lucru care presupune ascultare şi cooperare din partea noastră. Or, tocmai această sfinţenie trebuie s-o cultivăm în permanenţă. Faptul că ni se spune „s-o urmărim" demonstrează că aici, în viaţa de acum, nu ajungem s-o dobândim pe deplin. (Vezi notele de la 2:11 pentru o descriere mai detaliată a diverselor aspecte ale sfinţirii.) Wuest scrie:

„Îndemnul, adresat iudeilor născuţi din nou care ieşiseră din Templu, le spune să trăiască o viaţă de sfinţenie consecventă şi să se ţină atât de strâns de noua lor credinţă, încât iudeii nemântuiţi care ieşiseră şi ei din Templu şi, cel puţin pe plan extern, îmbrăţişaseră adevărul Noului Testament, să fie încurajaţi să facă pasul următor, considerându-L pe Mesia Marele Preot, în loc să revină la jertfele vechi din sistemul levitic, ce fuseseră deja abrogate. Aceşti iudei născuţi cu adevărat din nou sunt preveniţi cu privire la faptul că o viaţă creştină şovăitoare ar putea să-i determine pe iudeii nemântuiţi să se abată din drum.”

Dar mai rămâne o dificultate! Să fie oare adevărat că nu-L putem vedea pe Domnul fără sfinţirea practică? Da, într-o anumită privinţă, acest lucru este adevărat. Dar să înţelegem că acest verset nu ne învaţă că noi dobândim dreptul de a-L vedea pe Dumnezeu prin trăirea unei vieţi de sfinţenie. Isus Cristos este singurul nostru garant că vom merge în cer. Ceea ce ne spune acest verset este că trebuie să avem o sfinţenie practică, demonstrând prin aceasta că în lăuntrul nostru este o viaţă nouă. Dacă cineva nu înaintează pe calea sfinţeniei, înseamnă că nu este mântuit. Când Duhul Sfânt locuieşte în lăuntrul unei persoane, acea persoană manifestă prezenţa Sa printr-o viaţă detaşată. Este o chestiune de cauză şi efect. Dacă cineva L-a primit pe Cristos, din inima lui vor curge fluvii de apă vie.

Următoarele două versete par să prezinte patru păcate distincte ce trebuie evitate. Dar există suficiente indicii în context că ar fi vorba aici de un alt avertisment împotriva păcatului unic al apostaziei şi că aceste patru păcate au legătură cu el.

Mai întâi, apostazia este eşecul de a obţine harul lui Dumnezeu. Persoana în cauză arată ca un creştin, vorbeşte ca un creştin şi declară că este creştin, dar nu s-a născut niciodată din nou. Acel om s-a apropiat foarte mult de Mântuitorul, dar nu L-a primit niciodată cu adevărat. Atât de aproape, şi totuşi atât de departe!

Apostazia este rădăcina amărăciunii. Persoana respectivă se răceşte şi .se învenineză faţă de Domnul, respingând credinţa creştină. Iar actul său de trădare este contagios, căci şi alţii sunt întinaţi de văicărelile sale, de nemulţumirile, îndoielile şi tăgăduirile sale.

Apostazia este strâns înrudită cu imoralitatea. Un om care-şi spune creştin poate să cadă în păcate de o gravă imoralitate, în loc să-şi recunoască vinovăţia, el va da vina pe Domnul şi se va lăsa de credinţă. În următoarele texte din Scriptură se stabileşte legătura care există între apostazie şi păcatul sexual: 2Petru 2:10,14,18 şi Iuda 8,16,18.

În fine, apostazia este o formă ne-religie (sau ireligiozitate) aşa cum o demonstrează cazul lui Esau, care nu a preţuit dreptul de întâi-născut, ci l-a preschimbat cu uşurinţă în satisfacerea momentană a apetitului său.

Ulterior, Esau s-a căit, părându-i rău de pierderea părţii ce i se cuvenea ca frate mai mare, dar a fost prea târziu. Căci tatăl său nu a mai putut contramanda binecuvântarea ce i-o dăduse lui Iacov.

Tot aşa este şi cu apostatul. El nu pune nici un preţ pe valorile spirituale, ci de bună voie renunţă la Cristos, pentru ca să scape de ocară, de suferinţe şi de martiraj. Un asemenea om nu mai poate fi reînnoit prin pocăinţă. S-ar putea să fie cuprins de remuşcare, dar nu de pocăinţă adevărată, cu evlavie.

Cei care sunt ispitiţi să revină la lege trebuie să-şi aducă aminte de împrejurările groaznice care au însoţit darea legii şi să tragă învăţămintele spirituale necesare de aici. Scena s-a petrecut pe Muntele Sinai, un munte real, tangibil ce fusese cuprins de foc. De fapt în jurul lui era un văl ce făcea ca totul să fie nedesluşit, obscur şi nebulos. Iar împrejurul său se dezlănţuise o furtună cumplită.

Pe lângă aceste perturbaţii ale naturii, s-au produs şi o seamă de fenomene supranaturale, ca sunetul trâmbiţei şi glasul care vorbea în aşa fel încât cei ce l-au auzit au cerut să nu li se mai vorbească.

Israeliţii au fost complet dezorientaţi când au auzit edictul divin conform căruia: „Chiar o fiară dacă se va atinge de munte, să fie ucisă cu pietre." (cuvintele: „lovită cu o săgeată" lipsesc din majoritatea manuscriselor, inclusiv din cele mai vechi, fiind, probabil, un adaus de dată mai recentă) Ei ştiau că dacă asta însemna moartea pentru un animal necuvântător şi lipsit de pricepere, cu cât mai mult ar fi însemnat moarte pentru cei ce înţelegeau avertismentul.

Întreaga scenă a fost atât de înfricoşătoare şi de zguduitoare, încât Moise însuşi tremura. Toate acestea descriu elocvent natura şi slujba legii, care este o revelaţie a cerinţelor neprihănite ale lui Dumnezeu şi a mâniei Sale împotriva păcatului. Scopul legii nu a fost acela de a asigura cunoaşterea mântuirii, ci de a produce cunoaşterea păcatului. Ea ne vorbeşte despre prăpastia creată între Dumnezeu şi om datorită păcatului. Este slujba osândirii, întunericului şi apăsării.

Credincioşii nu s-au apropiat de terorile zguduitoare ale Muntelui Sinai, ci de harul binevoitor:

Muntele cuprins de flăcări şi vălul mistic,

împreună cu terorile şi vinovăţia noastră

toate acestea s-au dus;

Conştiinţa noastră e stăpânită acum de o pace ce

nu poate da greş nicicând:

Este Mielul ce stă acum pe scaunul de domnie,

în locurile cereşti.

James G. Deck

Acum fiecare copil al lui Dumnezeu, cumpărat cu sângele scump al lui Isus, poate spune:

„Terorile legii şi ale lui Dumnezeu Nu mai au nimic de a face cu mine; Ascultarea Mântuitorului meu şi sângele Său vărsat Au ascuns toate fărădelegile mele pe veci” A.M. Topiady

„Noi deja am ajuns în principiu la deplina realitate în care vom sălăşlui pe veci. Viitorul este deja prezent. În ziua de astăzi deja posedăm ziua de mâine. Pe pământ suntem deja beneficiarii Cerului"

Noi nu ne apropiem de un munte tangibil aici pe pământ. Privilegiul nostru este de a intra în templul din cer. Prin credinţă, noi ne apropiem de Dumnezeu prin mărturisire, laudă şi rugăciune. Noi nu suntem limitaţi doar la o singură zi din an, ci putem intra în Sfânta Sfintelor în orice clipă, cu deplina încredinţare că suntem bine primiţi oricând. Dumnezeu nu mai spune acum: „Staţi la distanţă!", ci: „Apropiaţi-vă cu încredere!"

Pentru lege, Muntele Sinai este central, dar pentru credinţă Muntele Sion! Acest munte ceresc simbolizează toate binecuvântările harului - adică tot ce ne-a fost dăruit prin lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos Isus.

Legea îşi are Ierusalimul ei pământesc, dar credinţa îşi are capitala cerească, acolo sus. Cetatea Dumnezeului Celui viu este în cer, cetatea cu temelii, al Cărei Arhitect şi Ziditor este Dumnezeu.

Când intrăm în prezenţa lui Dumnezeu, suntem înconjuraţi de o adunare distinsă. Mai întâi, sunt miriadele de îngeri, care, deşi nu au fost întinaţi de păcat, nu pot cânta alături de noi, pentru că nu cunosc „bucuria pe care o aduce mântuirea noastră."

Apoi ne aflăm în adunarea generală a întâilor-născuţi, care sunt înscrişi în cer. Aceştia sunt membrii bisericii, Trupul şi Mireasa lui Cristos, care au murit de la Rusalii încoace, ce se bucură în acest timp, pe deplin conştienţi, de prezenţa Domnului. Ei aşteaptă Ziua când trupurile lor vor fi înviate din mormânt, şi îmbrăcate cu forma lor proslăvită, fiind reuniţi cu duhurile lor.

Prin credinţă noi îl vedem pe Dumnezeu, Judecătorul tuturor. Acum El nu mai este învăluit de întuneric şi nori, ci în viziunea credinţei slava Lui este transcendentă.

Sfinţii Vechiului Testament se mai află acolo, adică duhurile celor drepţi făcuţi desăvârşiţi. Îndreptăţiţi prin credinţă, ei stau în curăţia nepătată, datorită valorii lucrării lui Cristos ce le-a fost atribuită lor sau trecută în contul lor. Şi aceştia aşteaptă vremea când mormintele străvechi îşi vor elibera robii şi ei vor primi trupurile proslăvite.

Tot acolo se află şi Isus, Mijlocitorul noului legământ. Există o deosebire între Moise, mediatorul Vechiului Legământ, şi Isus, Mediatorul noului legământ. Moise a slujit de mediator prin simplul fapt că a primit legea de la Dumnezeu şi a transmis-o israeliţilor. El a fost astfel un intermediar sau reprezentant al poporului, aducând jertfele prin care a fost ratificat legământul.

Cristos este Mediatorul noului legământ într-un sens mult superior. înainte ca Dumnezeu să poată încheia în neprihănire acest legământ, a trebuit ca Domnul Isus să moară. El a trebuit să pecetluiască legământul cu propriul Său sânge şi să Se dea pe Sine ca preţ de răscumpărare pentru mulţi (1Timotei 2:6).

El a asigurat binecuvântările Noului Legământ pentru poporul Său prin moartea Sa. Iar El le asigură aceste binecuvântări în continuare prin viaţa Sa fără de sfârşit. Apoi El îi păstrează pe ai Săi, ca să se poată bucura de binecuvântări într-o lume ostilă, prin slujba Sa actuală la

dreapta lui Dumnezeu. Toate acestea sunt cuprinse în lucrarea Sa de mediere.

Purtând cicatricile Calvarului, Domnul Isus este înălţat la dreapta lui Dumnezeu, ca Prinţ şi Mântuitor.

Nouă ne place să privim in sus şi să-L vedem acolo,

Pe Mielul ce pentru ai Săi aleşi a fost junghiat;

Şi în curând ai Lui sfinţi se vor împărtăşi din

gloriile Sale,

Şi împreună cu Căpetenia şi Domnul lor domni-vor.

James C. Deck

În fine, avem sângele stropirii, care vorbeşte mai bine decât sângele lui Abel.

Când S-a suit la cer Cristos, El I-a prezentat lui Dumnezeu toată valoarea sângelui vărsat la cruce. Nu se sugerează aici că el în chip literal Şi-ar fi purtat sângele în cer, ci mai degrabă meritele sângelui au fost făcute cunoscute în templu. Din nou J. G. Deck a îmbrăcat adevărul în veşmânt poetic:

„Scumpul Lui sânge e stropit acolo,

în faţa tronului şi chiar pe acest scaun de domnie;

şi rănile Sale în Cer vestesc A mântuirii Sale măreaţă lucrare,

de-acum deplin încheiată.”

Sângele Lui scump este contrastat cu sângele lui Abel. Fie că prin asta înţelegem sângele jertfei lui Abel, fie chiar sângele lui Abel, care a fost vărsat de Cain, adevărul e acelaşi că sângele lui Cristos vorbeşte mai elocvent. Mesajul jertfei lui Abel era: „Acoperit temporar." Pe când sângele lui Cristos spune: „Iertat în veci". Sângele lui Abel striga: „Răzbunare!" Sângele lui Cristos strigă: „Îndurare, milă şi pace."

Versetele cu care se încheie capitolul 12 stabilesc contrastul dintre revelaţia lui Dumnezeu de la Sinai şi revelaţia Sa în şi prin Cristos. Privilegiile şi gloriile incomparabile ale credinţei creştine nu trebuiesc tratate cu uşurinţă. Dumnezeu vorbeşte, invită şi caută să cucerească prin dragostea Sa. A-l refuza pe El înseamnă a pieri.

Cei care nu au ascultat de glasul lui Dumnezeu aşa cum a fost acesta făcut cunoscut prin lege au fost pedepsiţi cum se cuvine. Dar acolo unde privilegiul acordat este mai mare, şi responsabilitatea ce însoţeşte acest privilegiu este mai mare. În Cristos, Dumnezeu a dăruit revelaţia supremă şi definitivă. Cei care resping glasul Său, aşa cum vorbeşte acesta acum din cer, prin evanghelie, poartă o răspundere mai mare decât cei care au călcat legea odinioară. Scăparea este imposibilă.

La Sinai glasul lui Dumnezeu a produs un cutremur de pământ. Dar când va vorbi El în viitor, glasul Lui va produce „un cutremur de cer". Acest lucru a fost prezis, în esenţă, de profetul Hagai (2:6): „încă o dată (peste puţină vreme) voi clătina cerurile şi pământul, marea şi uscatul."

Acest cutremur va avea loc în intervalul de la Răpire până la sfârşitul împărăţiei lui Cristos. Înainte de venirea lui Cristos pe pământ ca să domnească se vor produce mari convulsii în natură, atât pe pământ, cât şi în ceruri. Planetele vor fi scoase de pe orbitele lor, provocând mişcări uriaşe ale apelor mărilor. Apoi, la sfârşitul Domniei de o Mie de ani a lui Cristos, pe pământ, cerurile stelare şi cerurile atmosferice vor fi distruse de căldură intensă (2Petru 3:10-12).

Când Dumnezeu a zis: „încă o dată", El a anticipat o completă şi finală mutare a cerurilor şi pământului. Acest eveniment va răsturna definitiv mitul potrivit căruia doar ceea ce vedem şi pipăim este real, iar lucrurile nevăzute ar fi, chipurile, ne-reale. Când Dumnezeu va încheia procesul de cernere şi de clătinare, numai ceea ce este real va rămâne.

Cei care erau preocupaţi de ritualismul tangibil şi vizibil al iudaismului se agăţau de lucruri care pot fi clătinate. Dar adevăraţii credincioşi au o împărăţie ce nu poate fi clătinată. Asta ar trebui să ne inspire să-L adorăm şi să ne închinăm Lui cu şi mai multă ardoare, lăudându-L necurmat cu reverenţă şi frică.

Dumnezeu este un foc mistuitor pentru toţi cei ce refuză să asculte de El. Dar chiar şi pentru ai Săi, sfinţenia şi neprihănirea Sa sunt atât de mari încât ele ar trebui să producă în noi cea mai profundă atitudine de omagiu şi respect faţă de El.

Secţiunea practică a cărţii Evrei continuă cu şase îndemnuri privitoare la harurile care trebuie să se dezvolte în credincioşi. Mai întâi, dragostea frăţească (iubirea fraţilor). Cu alte cuvinte, trebuie să existe acel sentiment de apartenenţă la o familie comună. Trebuie să avem aceste simţăminte faţă de toţi creştinii şi să dăm recunoaştere acestei realităţi, prin cuvinte şi fapte pline de dragoste (1Ioan 3:18).

Cititorii sunt îndemnaţi să manifeste ospitalitate faţă de străini. Asta se referă mai întâi la credincioşii care fugeau din calea persecuţiilor, fiindu-le greu să găsească de-ale gurii şi adăpost. Or, a le oferi adăpost însemna un pericol pentru gazde. Versetul ar putea fi interpretat şi în sensul unei încurajări generale de a arăta ospitalitate faţă de orice credincios care are nevoie de un loc de adăpost.

Se subliniază aici că procedând în felul acesta avem oricând posibilitatea exaltantă de a găzdui, fără să ştim, îngeri în casele noastre! Desigur aceasta ne aminteşte de experienţa trăită de Avraam când i-au călcat pragul casei cei trei oameni, ce au fost în realitate fiinţe îngereşti (Geneza l8:l-15)(se crede că unul din aceştia trei a fost îngerul DOMNULUI, adică Cristos înainte de încarnarea Sa) Dar chiar dacă nu vom avea harul să găzduim îngeri adevăraţi în casele noastre, putem în schimb avea privilegiul de a primi fraţi şi surori a căror prezenţă va fi o binecuvântare pentru noi şi a căror influenţă evlavioasă asupra familiei noastre va avea o înrâurire ce va merge până în veşnicie.

Al treilea îndemn se ocupă de grija pentru credincioşii întemniţaţi, fiind o referire aproape sigură la cei ce erau închişi pentru mărturia dată despre Cristos. Ei aveau trebuinţă de hrană, de îmbrăcăminte caldă, de materiale de citit şi de îmbărbătare. Există ispita ca unii credincioşi să se ferească de a lua contact cu aceşti deţinuţi, evitând astfel pericolul de a fi puşi în aceeaşi oală şi găsiţi vinovaţi. Dar aceştia să nu uite că atunci când îi vizitează pe deţinuţi îl vizitează chiar pe Cristos.

De asemenea trebuie manifestată compasiune faţă de cei maltrataţi, Din nou, aceasta e, aproape sigur, o referire la creştinii persecutaţi. Cititorii sunt sfătuiţi să rezite ispitei de a se feri de pericolul pe care l-ar implica compasiunea demonstrată în acest fel. Pentru noi, cei ce azi, am putea lărgi cadrul aplicaţiei versetului, incluzând grija pe care ar trebui s-o manifestăm fotă de toţi sfinţii, aflaţi în orice suferinţe. Să nu uităm că suntem cu toţii în trup şi, prin urmare, supuşi la necazuri similare.

Căsătoria trebuie ţinută în toată cinstea de toţi. Să nu uităm că ea a fost instituită de Dumnezeu înainte ca păcatul să fi pătruns în lume şi că ea constituie voia sfântă a lui Dumnezeu pentru omenire. A o trata ca pe ceva necurat, cum procedează asceţii, sau chiar a ne permite să facem glume pe seama ei, cum fac unii creştini, sunt acţiuni pe care Scriptura le interzice.

Cei care sunt căsătoriţi trebuie să fie credincioşi juruinţelor pe care le-au făcut, păstrând astfel patul conjugal neîntinat. În pofida stării de libertinism şi a lipsei de norme morale a oamenilor în această privinţă, realitatea rămâne că orice relaţii sexuale în afara cadrului sacru al căsătoriei constituie un păcat. Adulterul nu este o boală, ci un păcat. Şi este un păcat pe care Dumnezeu, în mod inevitabil, îl va judeca. Nici o formă de imoralitate nu va rămâne nejudecată. El judecă imoralitatea în viaţa de acum - prin maladii fizice, prin familii destrămate, prin tulburări mentale şi nervoase, prin deformări ale personalităţii. Iar dacă imoralitatea nu va fi iertată prin sângele lui Cristos, El o va judeca prin focul etern.

Episcopul Latimer, din perioada Reformei, i-a adus aminte imoralului Rege Henric VIII de acest lucru, într-o maniera pe cât de convingătoare, pe atât de curajoasă. Astfel i-a dat regelui în dar o Biblie învelită cu multă grijă. Pe învelişul exterior erau inscripţionate cuvintele: „Pe cei desfrânaţi şi pe cei adulteri Dumnezeu îi va judeca."

A şasea virtute ce trebuie cultivată este mulţumirea. Să nu uităm că aderenţii la iudaism spuneau încontinuu: „Noi avem un tabernacol. Avem preoţia. Avem ofrandele. Avem minunatul ritual. Voi ce aveţi?"

Aici scriitorul le spune creştinilor, parcă în şoaptă: Purtarea voastră să fie fără lăcomie. Mulţumiţi-vă cu ceea ce aveţi. Aşa spun şi eu! Căci ceea ce are creştinul este cu nespus mai mult decât tot ce e mai de preţ în cadrul iudaismului. Prin urmare, de ce nu ar fi el mulţumit? El îl are pe Cristos şi asta îi este de ajuns.

Iubirea de bani poate fi o piedică enormă în calea înaintării credinciosului. După cum o mică monedă de argint când e aşezată înaintea ochiului său, va acoperi lumina soarelui, tot aşa lăcomia întrerupe părtăşia cu Dumnezeu şi împiedică progresul spiritual.

Cele mai mari bogăţii pe care le poate avea cineva constau în a-L avea pe Cel care a promis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi." În greacă, o negaţie puternică se exprimă prin cumularea a două sau mai multe negative. (Este exact opusul limbii engleze, în a cărei structură două negaţii echivalează de obicei cu o afirmaţie.) În versetul acesta construcţia este foarte emfatică, accentul deosebit fiind realizat prin prezenţa a cinci negative, care indică imposibilitatea ca Cristos să-i părăsească pe ai Săi!

Cuvintele Psalmului 118:6 sunt mărturisirea plină de încredere a celui care îl are pe Cristos: „Domnul este ajutorul meu; nu mă voi teme. Ce mi-ar putea face omul?" Fapt este că în Cristos avem siguranţă desăvârşită, protecţie desăvârşită, pace desăvârşită.

Cititorii sunt îndemnaţi să-şi amintească de liderii lor, de învăţătorii creştini care le-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu. Care a fost urmarea purtării lor? Ei nu s-au întors la sistemul levitic, ci şi-au păstrat mărturisirea cu statornicie până la sfârşit. Poate că unii din ei au fost martirizaţi din pricina lui Cristos. Această credinţă a lor este cea pe care trebuie s-o imităm - credinţa care se ţine strâns de Cristos şi de doctrina creştină, care îl aduce pe Dumnezeu în toate compartimentele vieţii. Nu suntem chemaţi cu toţii la aceleaşi forme de slujire, dar cu toţii suntem chemaţi la aceeaşi viaţă de credinţă.

Legătura acestui verset cu cel precedent nu este clară. Poate că cel mai simplu mod de a-l înţelege este sub forma unui rezumat al învăţăturii, ţelului şi credinţei acestor lideri. Esenţa învăţăturii constă în: Isus Cristos este acelaşi ieri, azi şi în veci. Ţelul vieţii lor era Isus Cristos - acelaşi ieri, azi şi în veci. Temelia credinţei lor era în faptul că Isus este Cristosul (Mesia), acelaşi ieri, azi şi în veci.

Apoi urmează un avertisment împotriva învăţătorilor falşi ce propovăduiau legalismul. Iudaizatorii insistau că sfinţenia depinde de lucruri exterioare, cum ar fi închinarea ceremonială şi alimentele curate, de pildă. Adevărul este că sfinţenia se produce prin har, nu prin lege. Legislaţia privitoare la alimentele curate şi necurate a avut menirea de a produce o curăţie rituală. Dar aceasta nu e totuna cu sfinţenia lăuntrică. Un om ar putea fi curat din punct de vedere ceremonial, şi totuşi să fie în lăuntrul său plin de ură şi ipocrizie. Numai harul lui Dumnezeu poate să-i inspire şi să-i învrednicească pe credincioşi să trăiască o viaţă sfântă. Dragostea faţă de Mântuitorul care a murit din pricina păcatelor noastre ne motivează „să trăim în veacul de acum, cu cumpătare, dreptate şi evlavie" (Tit 2:12). La urma urmelor, nesfârşitele reguli privitoare la alimente şi băuturi nu le-au adus nici un folos celor care le-au practicat.

Să nu ne scape nota triumfătoare ce se ascunde în cuvintele: „Noi avem un altar." Ele sunt răspunsul plin de încredere al creştinului la repetatele înţepături venite din partea iudaizatorilor. Altarul nostru este Cristos şi, prin urmare, cuprinde toate binecuvântările ce se găsesc în El. Cei care sunt în legătură cu sistemul levitic n-au dreptul de a se împărtăşi din lucrurile mai bune ale creştinismului. Mai întâi, ei trebuie să se pocăiască de păcatele lor şi să creadă în Isus Cristos ca singurul Domn şi Mântuitor.

Sub vechiul sistem de jertfe, anumite animale erau junghiate iar sângele lor era adus în Locul Preasfânt de către marele preot, ca jertfă pentru păcat. Trupurile acelor animale erau transportate departe de cort şi arse. Afară din tabără înseamnă în afara gardului exterior ce înconjura curtea cortului.

Animalele arse în afara taberei constituiau tipul; Domnul Isus este anti-tipul. El a fost răstignit în afara zidurilor Ierusalimului. În afara taberei iudaismului organizat a sfinţit El poporul cu însuşi sângele Lui.

Aplicaţia pentru cei cărora le-a fost adresată prima oară această epistolă a fost următoarea: ei aveau datoria să o rupă definitiv cu iudaismul. Odată pentru totdeauna ei trebuiau să întoarcă spatele jertfelor de la templu, însuşindu-şi, în schimb, lucrarea terminată a lui Cristos ca jertfă

a lor suficientă.

Aplicaţia la noi, cei de azi, este similară: tabăra de azi o constituie întregul sistem religios care propovăduieşte că mântuirea vine prin fapte, prin caracter, prin ritual sau prin rânduieli. Este sistemul bisericesc din epoca modernă, cu preoţia sa de origine şi rânduială omenească, cu elementele materiale ajutătoare din cadrul slujbei de închinăciune şi cu toate adausurile ceremoniale. Este un creştinism corupt, o biserică rară Cristos. Domnul Isus Se află în afara sa şi noi, la rândul nostru, trebuie să ieşim afară din el, mergând în schimb la El, purtând ocara Lui.

Ierusalimul era scump inimilor celor care slujeau în templu. Era centrul geografic al „taberei" lor. Creştinul nu are aici pe pământ o cetate de acest fel. Cu inima el este ancorat în cetatea cerească, noul Ierusalim, a cărui unică slavă este cea a Mielului.

În Noul Testament toţi credincioşii sunt preoţi. Ei sunt preoţi sfinţi, care se duc în templul lui Dumnezeu să se închine (1Petru 2:5); şi sunt preoţi regali ce ies în lume ca să mărturisească (1Petru 2:9). Cel puţin trei sunt jertfele pe care le aduce un credincios-preot.

Mai întâi, este jertfa persoanei sale (Romani 12:1).

Apoi, aici în versetul 15 este a doua jertfă: jertfa de laudă, pe care o aduce lui Dumnezeu prin Domnul Isus. Toată lauda şi toate rugăciunile noastre trec prin El înainte de a ajunge la Dumnezeu Tatăl; măreţul nostru Mare Preot elimină toate impurităţile şi imperfecţiunile din această jertfă, adăugându-i propria Sa virtute.

„Peste toate rugăciunile şi laudele noastre Cristos toarnă al Său parfum de mare preţ; Apoi dragostea înalţă cădelniţa, Savurând aceste miresme alese.”

Mary B. Peters

Jertfa de laudă este rodul buzelor care recunosc Numele Lui. Singura închinare pe care o acceptă Dumnezeu este aceea care izvorăşte de pe buzele celor răscumpăraţi.

A treia jertfa este ofranda bunurilor noastre. Avem datoria de a folosi resursele materiale pentru a face bine şi pentru a împărţi cu cei ce trec prin nevoi. Lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac. O astfel de trăire jertfitoare este exact opusul acumulării de bunuri şi averi pentru sine.

Cursa alergării preoţilor unşi ai lui Dumnezeu nicicând nu va pieri; înaintea slăvitei Sale Feţe ei stau, Slujindu-L zi şi noapte.

Deşi raţiunea face ravagii,

iar şuvoiul necredinţei Curge parcă nestăvilit,

Sunt acum şi fi-vor până la sfârşit preoţii tainici ai lui Dumnezeu.

Sufletele Sale alese,

de a căror zgură Ele se dezbăra în focul Lui sacru,

Spre însăşi inima tui Dumnezeu se înalţă inimile lor,

Cuprinse de flacăra profundei iubiri;

Tămâia închinării lor Umple Sfânta Sfintelor din Cer;

Uimite rămân Cerurile de-a lor cântare,

De noua şi înviorătoarea cântare a harului.

Gerhard Tersteegen

În versetele 7 şi 8 cititorii au fost sfătuiţi să-şi aducă aminte de liderii lor din trecut. Acum ei sunt îndrumaţi să asculte de liderii lor actuali - prin asta înţelegându-se, în principal, presbiterii din biserica locală. Oamenii aceştia îndeplinesc rolul de reprezentanţi ai lui Dumnezeu în adunare, ca unii cărora Dumnezeu le-a încredinţat autoritate. Credincioşii trebuie să fie supuşi acestei autorităţi. Ca păstori asistenţi, presbiterii veghează asupra sufletelor oiţelor din cadrul turmei şi vor da socoteală lui Dumnezeu cândva pentru felul cum s-au achitat de această sarcină. Ei vor face acest lucru fie cu bucurie, fie cu tristeţe, în funcţie de progresul spiritual al celor aflaţi în grija lor. Dacă vor fi întristaţi, asta va însemna pierderea răsplăţii pentru sfinţii în cauză. Prin urmare, este în folosul tuturor să respecte nivelele de autoritate stabilite de Dumnezeu.

Apropiindu-se de încheierea Scrisorii Sale, autorul adaugă un îndemn personal la rugăciune. Restul versetului lasă să se înţeleagă că el s-a aflat în centrul unui atac venit din partea criticilor. Nu e greu să ne dăm seama cine erau aceşti critici: chiar cei care încercau să-i forţeze pe oameni să revină la închinarea din cadrul Vechiului Legământ. Scriitorul se apără, arătând că, în pofida tuturor învinuirilor ce i s-au adus, conştiinţa lui este curată şi dorinţa inimii sale nepătată.

Un motiv în plus pentru care trebuiau să se roage era nevoia ca el să le fie înapoiat cât mai curând. Poate că aceste cuvinte se referă la eliberarea din închisoare, deşi nu este sigur. Nu putem preciza înţelesul acestor cuvinte.

Apoi el introduce una din cele mai frumoase benedicţii din Biblie, alături de cele de la Numeri 6:24-26;2Corinteni 13:1.4 şi Iuda 24, 25. Benedicţia este adresată Dumnezeului păcii. După cum s-a arătat, sfinţii din Vechiul Testament nu au dispus niciodată de o pace deplină a conştiinţei. Dar sub Noul Legământ noi avem pace cu Dumnezeu (Romani 5:1) şi pacea lui Dumnezeu (Filipeni 4:7). Versetul explică apoi că această pace este rodul lucrării lui Cristos. Dumnezeu L-a adus înapoi dintre cei morţi pe Domnul nostru Isus, ca semn al faptului că lucrarea Sa de la cruce a rezolvat odată pentru totdeauna problema păcatului.

Cristos, Bunul Păstor, Şi-a dat viaţa pentru oile Sale (Ioan 10:11). Ca marele Păstor, El a înviat din morţi, după ce a săvârşit răscumpărarea (Evrei 13:20). Ca Păstor al păstorilor, El va veni din nou să-Şi răsplătească slujitorii (1Petru 5:4). Noi Îl vedem ca Bunul Păstor în Psalmul 22, ca

Marele Păstor în Psalmul 23 iar ca Păstorul Păstorilor în Psalmul 24.

El a fost adus înapoi dintre cei morţi potrivit cu legământul veşnic. Wuest comentează pe marginea acestei sintagme:

„Noul Testament se numeşte cel veşnic, în contrast cu Primul Testament, care avea o natură vremelnică. Or, tocmai în sfera legământului etern Mesia, după ce a murit pentru omul păcătos, a fost înviat dintre cei morţi. El nu putea fi mare preot după rânduiala lui Melhisedec dacă nu era înviat din morţi. Omul păcătos are nevoie de un Preot viu care să dea viaţă păcătosului credincios, iar nu de un preot mort, care doar să plătească pentru păcatele sale. Astfel s-a asigurat prin Noul Testament ca preotul care S-a adus pe Sine ca jertfa să fie înviat din morţi.”

Rugăciunea începută în versetul 20 este ca sfinţii să fie echipaţi cu orice lucrare bună să facă voia lui Dumnezeu. Găsim aici o curioasă contopire a elementului divin cu cel uman. Dumnezeu ne echipează cu tot ce este bun. Dumnezeu lucrează în noi ceea ce este plăcut în ochii Lui. Şi face acest lucru prin Isus Cristos. Apoi noi facem voia Lui. Cu alte cuvinte, El pune în noi dorinţa. El este Cel care ne dă şi puterea să ducem la îndeplinire acest lucru. Apoi noi facem acest lucru şi El ne răsplăteşte.

Rugăciunea se termină cu recunoaşterea că Isus Cristos este vrednic de slavă în vecii vecilor.

Vrednic de omagiu şi de laudă,

Vrednic de toţi a fi adorat;

Nesfârşit va răsuna în ceruri toată veşnicia

Refrenul: Vrednic, Doamne, vrednic eşti Isuse Doamne!

Frances Ridley Havergal

Scriitorul îşi îndeamnă acum cititorii să ia aminte la îndemnul întregii epistole: adică să renunţe la religia bazată pe ritualuri şi să se alipească de Cristos cu toată hotărârea inimii lor.

El spune că le-a scris pe scurt şi într-adevăr Epistola este scurtă, dacă avem în vedere câte alte lucruri ar fi putut spune despre sistemul levitic şi împlinirea acestuia în Cristos.

Cuvintele: Să ştiţi că fratele nostru Timotei a fost pus în libertate constituie, după mulţi, confirmarea faptului că Pavel a fost cel care a scris această scrisoare. Apoi scriitorul aminteşte că intenţionează să călătorească împreună cu el, ceea ce, din nou, pare să-l indice pe Pavel. Dar nu putem fi totuşi siguri şi cel mai bine este să lăsăm chestiunea deschisă.

Acum sunt transmise salutări tuturor liderilor creştini şi tuturor sfinţilor. Nu trebuie să trecem cu vederea numeroasele accente de curtoazie creştină întâlnite pe paginile Epistolelor, care ar trebui să ne îndemne să procedăm la fel în epoca actuală.

Unii credincioşi din Italia erau în prezenţa scriitorului, drept care şi-au exprimat dorinţa de a transmite propriile lor salutări. Aceasta sugerează că scrisoarea ori a fost redactată în Italia, ori către cei din Italia.

Este deosebit de nimerit că această epistolă a Noului Legământ se încheie pe o notă a harului: Harul să fie cu voi toţi. Noul Legământ este un legământ necondiţionat al harului gratuit, ce ne vorbeşte despre bunăvoinţa nemărginită a lui Dumnezeu către păcătoşii lipsiţi de orice merite, prin lucrarea jertfitoare a Domnului Isus Cristos. Amin.

clickbible.org